23

ΑΠΡΙΛΗΣ 2006

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

τα ανοιχτά μέτωπα του κεφαλαίου

της σύνταξης...

Ο κύβος ερρίφθη…

Σηκώνουν πάλι κεφάλι. Τους κάνουν πρωτοσέλιδα. Δημοσιογράφοι με μεγάλα αυτιά και γλώσσες, τους βάζουν να μιλούν, ως «ειδήμονες», για «εθνικά» θέματα. Αυτούς, τους ανύπαρκτους. Τους δίνουν κύρος και βήμα να επηρρεάσουν…

Κι απ' το τίποτα, πάνε να γίνουν «δύναμη». Και βάζουν υποψηφιότητες για δήμαρχοι και νομάρχες. «Αγοράζουν» το μπούχτισμα του κόσμου, την απελπισία του. Αλλά και την ανοησία του, την περιορισμένη, έως ανύπαρκτη καμμιά φορά, ικανότητα σκέψης. Και ανεβάζουν τα ποσοστά και τον τσαμπουκά τους. Θρασύδειλοι ήταν πάντα, και την «πέφτουν» μπουλούκι εναντίον ενός, εναντίον δύο. Σε δεκατετράχρονους μαθητές σήμερα, σε μοναχικούς διαβάτες αύριο, σε ανήμπορους «ξένους» χτες, σήμερα, αύριο.

Για να αποδείξουν για πολλοστή φορά πως ξέρουν πολύ καλά από τρομοκρατία. Σε όλο τους το παρελθόν αυτό έκαναν. Γλύψιμο της εξουσίας και πισώπλατα χτυπήματα για να υπάρξουν μέσω του φόβου των άλλων.

Με γερές πλάτες σ' ένα σύστημα που τους χρειάζεται, τους συντηρεί και τους στηρίζει.

Γιατί αυτό είναι το μέλλον που μας ετοιμάζουν. Κι αυτό πισώπλατα πάνε να μας το «φορέσουν». Παρά τη χρόνια πλύση εγκεφάλου, παρά τον έλεγχο και την καταστολή, στα κρυφά και στα σκοτεινά περνούν τις «τροποποιήσεις» τους και τα σχέδια νόμου. Είναι επείγον να εκτελέσουν τις επιταγές των εντολέων τους, γι' αυτό εκλέχτηκαν. Προκειμένου να ολοκληρωθεί το σκηνικό, ας πατήσουν κι επί πτωμάτων.

Μέσα στα τρία τελευταία χρόνια, οι ανατροπές από τη μεριά της παγκόσμιας εξουσίας, ακολουθούν η μια την άλλη, χωρίς ανάσα. Ώσπου να συνειδητοποιήσουν άνθρωποι και κινήματα πως ξεπέφτουν στο ρατσισμό («φταίνε οι ξένοι-μετανάστες»), ότι επαναπαύονται σε ίδια (κατά φαντασίαν, αποδεικνύεται) κεκτημένα («η ανεργία δε χτυπά τη δική μου πόρτα ακόμα»), ότι αφήνονται εθελοντικά στην αποβλάκωση της τηλεόρασης και της πλύσης εγκεφάλου, οτι η λογική «ο σώζων εαυτόν σωθήτω» είναι επικίνδυνος μύθος, ότι τα «δεν υπάρχει λύση» και «δε γίνεται τίποτα» είναι εξαπάτηση, ότι «το σπίτι μου να συντηρώ κι ας καούν όλα» είναι στην καλύτερη περίπτωση οφθαλμαπάτη, έγινε η επισφαλής εργασία καθεστώς κι η διαρκής απειλή της ανεργίας έγινε ο βρόγχος της αντίστασης στην εξαφάνιση των εργασιακών κεκτημένων.

Σ' όλο τον κόσμο τ' αφεντικά ανατρέπουν κακήν κακώς τις προϋπάρχουσες «ισορροπίες». Οι λαοί κοιτούν με αντιφατικά ερωτηματικά. Στη Γαλλία είναι στους δρόμους. Αλλά όχι όλοι. Πολλοί έχουν καταπιεί προς το παρόν το χάπι της «οικονομικής αναγκαιότητας» για την «ανταγωνιστικότητα». Όμως δεν υπάρχει εφησυχασμός πια.

Οι μεγάλες μάχες έρχονται!

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 3ος, φύλλο 23
Απρίλιος 2006

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: Αράτου 49 - Κέντρο - ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Να σπάσει οριστικά

Παρακολουθώντας την πολύ καλή θεατρική παράσταση, το «Περιμένοντας τον Γκοντό» του Σάμουελ Μπέκετ, που παίχτηκε τον μήνα που μας πέρασε στο Nosotros, ερχόσουν αντιμέτωπος με μια στυφή γεύση. Γεύση που ήταν άμεσα συνυφασμένη με την διάχυτη υπαρξιακή αγωνία που συγκροτεί τον κορμό του έργου. Σε διαπερνά συνεχώς αυτό που ο Σαρτρ περιέγραψε ως ναυτία. Η συνειδητοποίηση της ύπαρξης. Αυτή η αίσθηση δεν έχει να κάνει με την προσμονή μιας λύτρωσης, με τη μεταφυσική απόδειξη, αλλά με την κατανόηση της ρευστότητας των ρόλων και των ταυτοτήτων, την ανυπαρξία των σκοπών και την πρόσκρουση της ουσίας του ανθρώπου στην καταλυτική σιωπή του όποιου ουρανού.

Πτυχές του γαλλικού όχι στο Ευρωσύνταγμα, η εξέγερση των προαστίων τον Νοέμβρη, το πλήθος της νεολαίας που σήμερα αντιστρατεύεται την λογική της γενιάς μιας χρήσης και η ταχύτατη διασπορά ενός μίγματος ανασφάλειας και αμυδρής ελπίδας που όλα αυτά επέφεραν στο σύνολο των κοινωνιών της Ευρώπης, έχουν ως κοινό νήμα σύνδεσης την στυφή γεύση που περιγράψαμε. Ο νόμος, γνωστός και ως CPE, που η γαλλική εθνοσυνέλευση ενέκρινε με συνοπτικές διαδικασίες, επιβάλλει την ανασφάλιστη εργασία των νέων έως 26 ετών και για ένα διάστημα δύο χρόνων. Δεν είναι σαφώς κεραυνός εν αιθρία, αλλά στρατηγική επιλογή του συνόλου της κυριαρχίας, είναι στην ουσία η οπτική διατύπωση της οριστικής διάλυσης του μεταπολεμικού status. Μετά την απαξίωση των διεθνών οργανισμών διευθέτησης των συγκρούσεων, τη διάλυση των μηχανισμών ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης κάθε μορφής, ήρθε η ώρα της απορρύθμισης της σχέσης εργασίας-ατόμου. Έτσι, ενώ στην ουσία βρισκόμαστε μπροστά στην ανάδυση της αντίστασης της μεσαίας τάξης που έρχεται αντιμέτωπη με μια διευρυμένη ανασφάλεια, και ο γάλλος εργάτης αισθάνεται ότι ο πολωνός υδραυλικός έχει εγκατασταθεί πλέον σπίτι του καθώς τα ίδια του τα παιδιά γίνονται η γκρίζα ύλη της χαμηλού κόστους εργασίας, το διακύβευμα είναι ευρύτερο. Καθώς κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας εκχωρείται στο εμπόριο, κάθε σημείο των ανθρώπινων επαφών ιδιωτικοποιείται και ο άνθρωπος καθίσταται ένα στατιστικό δεδομένο που κρίνεται με βάση συνεχώς επαναπροσδιοριζόμενους κανόνες χρησιμότητας. Αυτό που βρίσκεται λοιπόν στο κέντρο της διαμάχης είναι ο επανακαθορισμός της ίδιας της ζωής.

Αν μια κουλτούρα δεν καταφέρει να δώσει ζωή στην φαντασίωση των υπηκόων ιστορικά θα καταντήσει ανεξιχνίαστη, δυσανάγνωστη. Η κυριαρχία γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να δώσει ζωή προχωρά σε στρατιωτικά μέτρα για τον έλεγχο του φαντασιακού.

Η εξουσία έχει ήδη εξαπολύσει μύθους για να μπορέσει να περιορίσει την λειτουργία της μάχης αυτής να λειτουργήσει στο φαντασιακό. Ο πρώτος είναι συγκριτικός και αναφέρεται στον Μάη του '68. Η Σορβόννη είναι κατειλημμένη για πρώτη φορά από τότε, αλλά αυτό αρκεί για να ικανοποιήσουμε μια αυτοεκπληρούμενη επανά-

η νέα συναίνεση

ληψη; Η άθλια ορντινάτσα του συστήματος που ακούει στο όνομα Κον Μπεντίτ ήδη κατηγορεί το σημερινό κίνημα για έλλειψη θετικότητας. Ο Μάης γεννήθηκε σε μια κοινωνία εν αφθονία και έφτασε να επανατοποθετήσει την αμφισβήτηση και στον άξονα του χρόνου. Σήμερα είναι μία κοινωνία ανασφαλής, όπου η επαυξημένη επιβίωση του Ντεμπόρ έχει γίνει οριακή ζωή. Το κίνημα όμως σήμερα είναι άμεσα συνδεδεμένο με το σύνολο του κοινωνικού ιστού και, παρά την αμυντική του διάταξη, έχει την ευκαιρία ανατροπής, έστω και πρόσκαιρα, της παθητικότητας. Άλλωστε το κίνημα έφτασε πολύ εύκολα στη διατύπωση του αιτήματος για παραίτηση της κυβέρνησης. Έδωσε και στο αίτημα της γενικής απεργίας τη σωστή διάσταση, ως έκφραση της κοινωνικής ανυπακοής, μιας συνολικής άρνησης, μακριά από γραφειοκρατικές εμμονές. Ο δεύτερος μύθος είναι εσωτερικός και αναφέρεται στη δυνατότητα εξάπλωσης της φλόγας στην Ελλάδα. Πολλές πτυχές του CPE είναι ήδη πραγματικότητα εδώ. Οι προσλήψεις του Ο.Α.Ε.Δ. που επιδοτούνται από τα κοινοτικά ταμεία διαρκούν 24 μήνες, τα δε προγράμματα απόκτησης εργασιακής εμπειρίας 18 μήνες χωρίς την καταβολή ενσήμων. Κάθε απόφαση της κυβέρνησης στηρίζεται στον διαχωρισμό νεοπροσλαμβανόμενων και ήδη εργαζομένων (ΔΕΚΟ, ΟΤΕ κλπ) ενώ η έννοια της αιτιολογημένης απόλυσης είναι γραφικό ανέκδοτο. Επομένως στη βάση της εξουσιαστικής επίθεσης, η Γαλλία είναι ήδη εδώ. Ο τρίτος μύθος είναι και ο πιο επικίνδυνος, είναι ο μύθος του επάρατου νεοφιλελευθερισμού που διακινεί ένα μέρος της Αριστεράς και στην ουσία αθωώνει τις επιλογές της κυριαρχίας καθώς επικεντρώνεται στην κριτική διαχειριστικών μοντέλων.

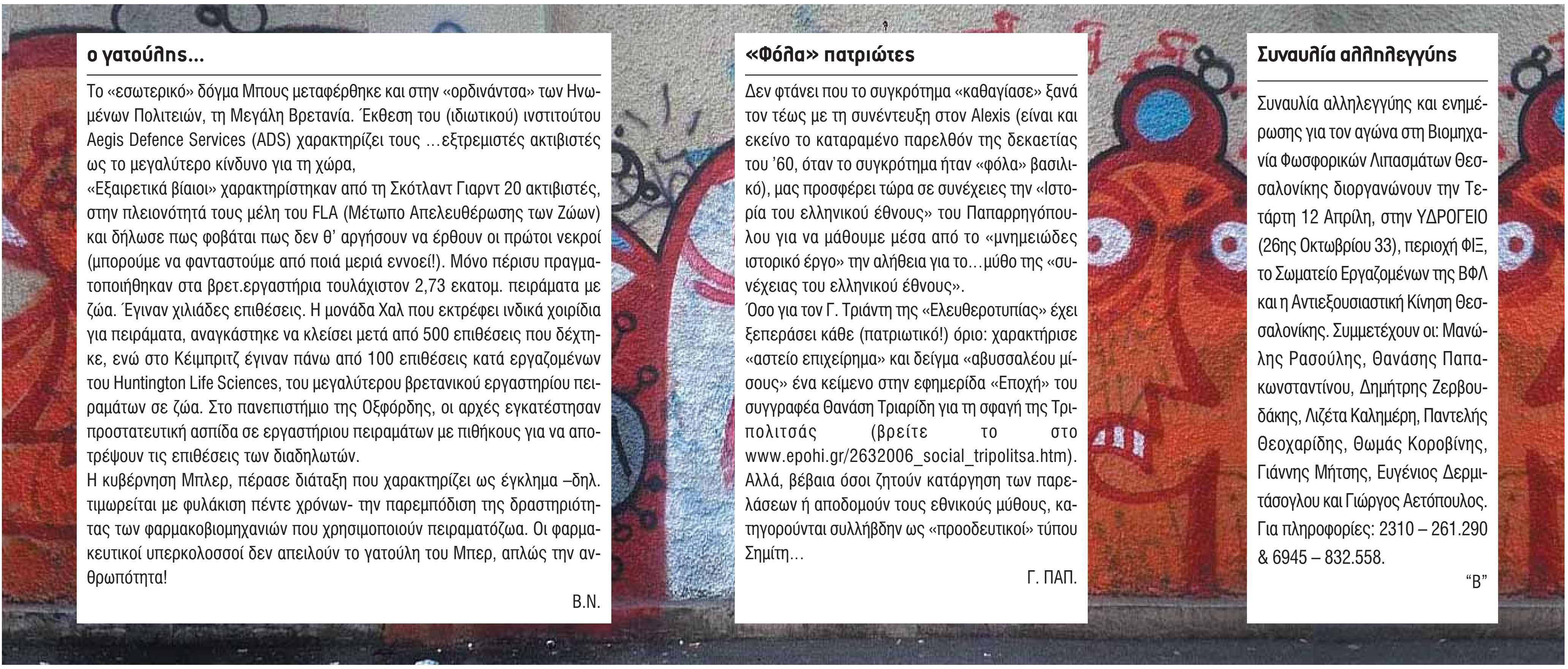
Η πολιτική μάχη της Γαλλίας είναι εγκατεστημένη στον πυρήνα του συνόλου της καπιταλιστικής επίθεσης. Η εξουσία προσπαθεί να καλύψει το κενό νοήματος και την έλλειψη συνεκτικών δεσμών με μια συστημική απάντηση, την αγορά. Η αγορά έχοντας αποδεσμευτεί από την κυριαρχία του κοινωνικού προβάλλει ως ο νέος νομοθέτης καθορίζοντας ένα νέο παράδειγμα. Η κυριαρχία λοιπόν διεξάγει και έναν ιδεολογικό πόλεμο επιβολής μιας νέας συναίνεσης. Η υποτίμηση αυτής της διάστασης έχει στοιχίσει πολύ στα κινήματα ανατροπής. Αν στη μεταπολεμική περίοδο το ζητούμενο ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης, σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος. Η κυριαρχία λοιπόν δημιουργεί και ένα φιλοσοφικό ερμηνευτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα ενταχθούν οι σύγχρονες κοινωνίες. Φόβος, οικονομική αποτελεσματικότητα, η εξουσία ως αδήριτη ιστορική νομοτέλεια. Έτσι και η πολιτική σκέψη διολισθαίνει στον Λεβιάθαν του Χομπς (1651) που αντιμετώπιζε την κοινωνία ως πεδίο ανταγωνισμού που διεξάγεται για την απλή επιβίωση με τη μορφή όλων εναντίων όλων. Το κράτος πρέπει να ειδωθεί και ως ένας μηχανισμός παραγωγής δικαίου.

Αν στη μεταπολεμική περίοδο το ζητούμενο ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης, σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος

Τελικά το θέμα το έθεσε η Figaro τονίζοντας ότι νόμους περνά το κοινοβούλιο και όχι οι δρόμοι. Είναι ακριβώς αυτό, η δυνατότητα ο δρόμος να παράγει πολιτική, ταυτότητα και να επανατοποθετήσει τον άνθρωπο πέρα από τον οικονομικό μεγαμηχανισμό. Μια δυνατότητα που αυξάνεται λόγω της κρίσης που περνούν όλοι οι μηχανισμοί αφομοίωσης και όλοι οι διαπραγματευτές. Τώρα που έχει διασπαστεί το ιδεολόγημα της γραμμικής ιστορικής πορείας και η πρόοδος διαλύει τις κοινωνικές σχέσεις, η Αριστερά οφείλει να λειτουργήσει με αυτοκριτική διάθεση αν θέλει να προσφέρει. Η εξουσία της πραγματικής υπαγωγής δεν ενδιαφέρεται πια για τη μεσολάβηση αλλά για τον διαχωρισμό, λειτουργεί με βάση την εξαίρεση. Έτσι οι θεσμοί της λεγόμενης κοινωνίας των πολιτών χάνουν τη σημασία τους. Η προσπάθεια από μηχανισμούς που ονειρεύονται νέες εξουσιαστικές προτάσεις (Forum) να δημιουργήσουν τύπους ιδιωτικοποιημένης αντίστασης με όχημα το αντιπαγκοσμιοποιητικό και τις Μ.Κ.Ο. δεν έχει θέση σε αυτή τη μάχη.

Ο καπιταλισμός δημιουργεί έναν κόσμο ως μέσο όρο όπου τα πάντα οδηγούν στην κατοχύρωση μιας γενικευμένης λήθης. Όμως αν μια κουλτούρα δεν καταφέρει να δώσει ζωή στην φαντασίωση των υπηκόων ιστορικά θα κατανήσει ανεξιχνίαστη, δυσανάγνωστη. Η κυριαρχία γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να δώσει ζωή προχωρά σε στρατιωτικά μέτρα για τον έλεγχο του φαντασιακού. Οι μεγάλες αφηγήσεις έχουν τελειώσει, όμως ένα βιβλίο είναι ακόμα ανοιχτό, αυτό που διηγείται τη δυνατότητα των οδοφραγμάτων να επιδρούν στο βάθος των κοινωνικών διεργασιών. Απέναντι στην αυθαιρεσία μιας επεκτατικής κατασκευής τής ιστορίας, κάθετα ενάντια στην ορθολογιστική τυραννία τής χρησιμότητας, μπορούν να οικοδομηθούν κινήματα που θα δώσουν νίκες, θα σπάσουν τον μανδύα της αυθεντίας με τον οποίο έχει ντυθεί η εξουσία.

Φιλήμονας Πατσάκης

ο γατούλης...

Το «εσωτερικό» δόγμα Μπους μεταφέρθηκε και στην «ορδινάντσα» των Ηνωμένων Πολιτειών, τη Μεγάλη Βρετανία. Έκθεση του (ιδιωτικού) ινστιτούτου Aegis Defence Services (ADS) χαρακτηρίζει τους ...εξτρεμιστές ακτιβιστές ως το μεγαλύτερο κίνδυνο για τη χώρα,
«Εξαιρετικά βίαιοι» χαρακτηρίστηκαν από τη Σκότλαντ Γιαρντ 20 ακτιβιστές, στην πλειονότητά τους μέλη του FLA (Μέτωπο Απελευθέρωσης των Ζώων) και δήλωσε πως φοβάται πως δεν θ' αργήσουν να έρθουν οι πρώτοι νεκροί (μπορούμε να φανταστούμε από ποιά μεριά εννοεί!). Μόνο πέρισυ πραγματοποιήθηκαν στα βρετ.εργαστήρια τουλάχιστον 2,73 εκατομ. πειράματα με ζώα. Έγιναν χιλιάδες επιθέσεις. Η μονάδα Χαλ που εκτρέφει ινδικά χοιρίδια για πειράματα, αναγκάστηκε να κλείσει μετά από 500 επιθέσεις που δέχτηκε, ενώ στο Κέιμπριτζ έγιναν πάνω από 100 επιθέσεις κατά εργαζομένων του Huntington Life Sciences, του μεγαλύτερου βρετανικού εργαστηρίου πειραμάτων σε ζώα. Στο πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, οι αρχές εγκατέστησαν προστατευτική ασπίδα σε εργαστήριου πειραμάτων με πιθήκους για να αποτρέψουν τις επιθέσεις των διαδηλωτών.
Η κυβέρνηση Μπλερ, πέρασε διάταξη που χαρακτηρίζει ως έγκλημα –δηλ. τιμωρείται με φυλάκιση πέντε χρόνων- την παρεμπόδιση της δραστηριότητας των φαρμακοβιομηχανιών που χρησιμοποιούν πειραματόζωα. Οι φαρμακευτικοί υπερκολοσσοί δεν απειλούν το γατούλη του Μπερ, απλώς την ανθρωπότητα!

Β.Ν.

«Φόλα» πατριώτες

Δεν φτάνει που το συγκρότημα «καθαγίασε» ξανά τον τέως με τη συνέντευξη στον Alexis (είναι και εκείνο το καταραμένο παρελθόν της δεκαετίας του '60, όταν το συγκρότημα ήταν «φόλα» βασιλικό), μας προσφέρει τώρα σε συνέχειες την «Ιστορία του ελληνικού έθνους» του Παπαρρηγόπουλου για να μάθουμε μέσα από το «μνημειώδες ιστορικό έργο» την αλήθεια για το…μύθο της «συνέχειας του ελληνικού έθνους».
Όσο για τον Γ. Τριάντη της «Ελευθεροτυπίας» έχει ξεπεράσει κάθε (πατριωτικό!) όριο: χαρακτήρισε «αστείο επιχείρημα» και δείγμα «αβυσσαλέου μίσους» ένα κείμενο στην εφημερίδα «Εποχή» του συγγραφέα Θανάση Τριαρίδη για τη σφαγή της Τριπολιτσάς (βρείτε το στο www.epohi.gr/2632006_social_tripolitsa.htm). Αλλά, βέβαια όσοι ζητούν κατάργηση των παρελάσεων ή αποδομούν τους εθνικούς μύθους, κατηγορούνται συλλήβδην ως «προοδευτικοί» τύπου Σημίτη…

Γ. ΠΑΠ.

Συναυλία αλληλεγγύης

Συναυλία αλληλεγγύης και ενημέρωσης για τον αγώνα στη Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων Θεσσαλονίκης διοργανώνουν την Τετάρτη 12 Απρίλη, στην ΥΔΡΟΓΕΙΟ (26ης Οκτωβρίου 33), περιοχή ΦΙΞ, το Σωματείο Εργαζομένων της ΒΦΛ και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης. Συμμετέχουν οι: Μανώλης Ρασούλης, Θανάσης Παπακωνσταντίνου, Δημήτρης Ζερβουδάκης, Λιζέτα Καλημέρη, Παντελής Θεοχαρίδης, Θωμάς Κοροβίνης, Γιάννης Μήτσης, Ευγένιος Δερμιτάσογλου και Γιώργος Αετόπουλος. Για πληροφορίες: 2310 – 261.290 & 6945 – 832.558.

"Β"

Καμμιά ειρήνη με τ' αφεντικά

Από τον «πόλεμο θέσεων» στον «πόλεμο κινήσεων»

Η σημερινή πραγματικότητα χαρακτηρίζεται από το πέρασμα από τη φάση της κατασταλτικής «ειρήνης» στη φάση του κοινωνικού πολέμου των αφεντικών. Αυτό το πέρασμα εκδηλώνεται με την αναδιάρθρωση του κράτους των λεγόμενων κοινωνικών παροχών στο αγοραίο αστυνομικό κράτος.

Το κράτος των «κοινωνικών παροχών» χρησιμοποιήθηκε μέχρι πρόσφατα από τις κυβερνήσεις και τα αφεντικά σαν η κύρια φόρμουλα για την κοινωνική και εργασιακή ειρήνη. Παράλληλα ο κατασταλτικός χαρακτήρας του εντοπιζόταν στο γεγονός ότι: για να πάρει τα ευεργετήματα και να είναι ευχαριστημένος ο πελάτης–εργαζόμενος/πολίτης θα έπρεπε να είναι ένας πελάτης «άξιος», που συναινεί στους κανόνες και στα πολιτικοοικονομικά στάνταρ της εξουσίας. Για παράδειγμα, οι άνεργοι δικαιούνται την κάρτα ανεργίας μόνον αν είναι διαθέσιμοι για μια άλλη επισφαλή θέση εργασίας, που συχνά είναι αρκετά κατώτερη από τη χαμένη.

Αυτό είχε σαν συνέπεια την εξάπλωση της μαύρης εργασίας, της δουλειάς με το κομμάτι, της μερικής απασχόλησης αλλά και τη γενίκευση των αναιτιολόγητων και αυθαίρετων απολύσεων, της εργοδοτικής τρομοκρατίας, της μη εφαρμογής των όποιων Συλλογικών Συμβάσεων.

Το κυβερνητικό σχέδιο αλλαγής ρότας του κράτους των «κοινωνικών παροχών» ξεκίνησε πιο αποφασιστικά το καλοκαίρι με τη σταδιακή ολοκλήρωση του σχεδιασμού αλά Ντε Βιλπέν. Στην πρώτη φάση ήταν η κατάργηση της μονιμότητας για τους νεοεισερχόμενους στον ΟΤΕ και η αλλαγή του ασφαλιστικού καθεστώτος των τραπεζοϋπαλλήλων. Στη δεύτερη φάση με τη μείωση του κόστους των υπερωριών και το ελαστικό 8ωρο, όπου μεταφέρθηκε 1δις ευρώ από τους εργαζόμενους στους εργοδότες. Στην τρίτη φάση με την ανατροπή των εργασιακών σχέσεων στις ΔΕΚΟ, την οδηγία Αλογοσκούφη για αυξήσεις κάτω του πληθωρισμού στους εργαζόμενους του δημοσίου τομέα και την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων.

Τραπεζίτες και βιομήχανοι, ο υπ' αριθμόν ένα δημόσιος κίνδυνος

Σήμερα το αγοραίο αστυνομικό κράτος, της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας των κεφαλαιοκρατών, εξαπολύει μονομερώς την επίθεσή του ενάντια στους εργαζόμενους και την κοινωνία.

Με την κυβερνητική επίνευση, βιομήχανοι και τραπεζίτες, οι οποίοι έχουν και κατέχουν το μεγαλύτερο ποσοστό του κοινωνικού πλούτου και παρουσιάζουν τεράστια υπερκέρδη τα τελευταία χρόνια (τράπεζες, πετρέλαια, τρόφιμα, ναυτιλία), ανατρέπουν το ένα μετά το άλλο τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων. Η προσπάθεια επίσπευσης των κυβερνητικών μεταρρυθμίσεων για την ανατροπή ακόμα και εργασιακών δικαιωμάτων, που ήταν προϊόν παλαιότερων συμφωνιών, έδωσε το πράσινο φως στο ΣΕΒ ώστε προκλητικά να θέτει θέμα περιορισμού του εύρους της ισχύος της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΕΓΣΣΕ), αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, εισαγωγή μέτρων του «νόμου Ντε Βιλπέν» που επιτρέπει τις απολύσεις νέων κάτω των 26 ετών, σύνδεση των μισθολογικών αυξήσεων με τον κοινοτικό πληθωρισμό, δηλαδή αυξήσεις 2,8% για το 2006.

Ενώ τα εισοδήματα του κεφαλαίου αυξάνονται με ρυθμό 10πλάσιο εκείνου της καπιταλιστικής ανάπτυξης, οι επιθέσεις στην εργαζόμενη πλειοψηφία, οι απολύσεις, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης, η κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων και η αντικατάστασή τους με τις επιχειρησιακές και αργότερα τις ατομικές συμβάσεις (βλ. τραπεζοϋπαλλήλους), η κατάργηση των βασικών μισθών αλά ΣΕΒ (βλ. 495 ευρώ το μήνα σε περιοχές με υψηλή ανεργία) και η πάντα πιο μαζική χρησιμοποίηση της κρατικής τρομοκρατίας ενάντια στους εργαζόμενους (βλ χτύπημα των απεργών την 15η Μαρτίου στο Σύνταγμα), είναι μια περίτρανη απόδειξη του πως οι κεφαλαιοκράτες θέλουν να αυξήσουν ακόμα περισσότερο τα κέρδη τους.

Το σίγουρο είναι ότι προτιμούν να κατανέμουν τα υπερκέρδη τους στους μετόχους των επιχειρήσεών τους, χωρίς να πολυνοιάζονται για τη διογκούμενη ανεργία πόσο μάλλον για τη δημιουργία νέων σταθερών θέσεων εργασίας. Τα κροκοδείλια δάκρυά τους για την αντιμετώπιση της ανεργίας σημαίνουν μόνο την αύξηση ευέλικτων μορφών απασχόλησης, που κομματιάζουν την τάξη των εργαζομένων με την αύξηση της κοινωνικής διαίρεσης της εργασίας. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την περιθωριοποίηση κομματιών της εργατικής τάξης: άνεργοι, εργαζόμενοι περιστασιακά, εργαζόμενοι στη μαύρη αγορά εργασίας, που παράγουν υπεραξία αλλά χωρίς μια σταθερή συμμετοχή στην παραγωγική διαδικασία.

> ***Κυβέρνηση, τραπεζίτες και βιομήχανοι εξαπολύουν μονομερώς τον κοινωνικό πόλεμο, εγκαθιδρύοντας το σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα. Μόνη διέξοδος η αυτοοργανωμένη εργατική και λαϊκή αντεπίθεση...!***

Η υπερκερδοφορία τους δεν αντιστοιχεί σε επέκταση της παραγωγής, μέσω νέων θέσεων εργασίας, αλλά βασίζεται στον χρηματιστηριακό τζόγο, στις υπερτιμολογήσεις, στις κρατικές επιδοτήσεις. Έτσι τα καθαρά υπερκέρδη των τραπεζών για το 2005 ξεπέρασαν τα 2 δις ευρώ, καταγράφοντας αύξηση 75% σε σχέση με το 2004 και αντιστοιχούν στο 1,55 του ΑΕΠ της χώρας. Τη στιγμή δε που σε ποσοστό 60% οι οικονομικά ασθενέστεροι δανειολήπτες δυσκολεύονται να αποπληρώσουν τα χρέη τους προς τις τράπεζες, ο διοικητής της ΤτΕ Ν. Γκαργκάνας εισηγείται τη μείωση του μισθολογικού κόστους και προκλητικά συστήνει την ακόμα μεγαλύτερη φοροαπαλλαγή του κεφαλαίου και την ευελιξία στην αγορά εργασίας.

Μ' αυτό τον τρόπο το σύστημα κυριαρχίας και εξουσίας των τραπεζιτών και των βιομηχάνων είναι ένα εγκληματικό και πανίσχυρο οργανωμένο κέντρο, που λειτουργεί σε βάρος του δημοσίου- κοινωνικού συμφέροντος, αφού βάζει στο περιθώριο βαθμιαία όλο και πιο μεγάλα στρώματα του πληθυσμού, ενώ τους αρνείται το δικαίωμα στην εργασία.(βλ. περίπτωση εργαζομένων στη ΒΦΛ).

Η καρδιά μας χτυπάει όπου υπάρχει λαϊκή αντίσταση

Στις λαϊκές συνοικίες και στα προάστια των ελληνικών πόλεων, όπως και στη Γαλλία, οι νέοι κυρίως είναι καταδικασμένοι στη διαρκή εργασιακή ανασφάλεια, περιπλάνηση και ομηρία. και μαστίζονται από την ανεργία, την ανισότητα και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Κάθε μέρα του 2005 στη χώρα μας 3.550 εργαζόμενοι έπαιρναν το δρόμο της ανεργίας, οι περισσότεροι εκ των οποίων ήταν νέοι.

Το ερώτημα είναι του πως θα εκφραστεί η συσσωρευμένη λαϊκή αγανάκτηση και απόγνωση απέναντι σε αυτή την πολιτική που καταδικάζει δια βίου τους εργαζόμενους και τη νεολαία και ιδιαίτερα των λαϊκών συνοικιών στη νέα φτώχεια, στην εξαθλίωση και στη μερική ζωή.

Θα εκφραστεί μέσο των κρατικοσυνδικαλιστικών οργανώσεων των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ που είναι πλήρως ενσωματωμένες στον υπάρχοντα κοινωνικοπολιτικό σχηματισμό, που δεν μπορούν να λειτουργήσουν παρά μόνο σαν εργαλεία αυτού του καθεστώτος και που ενίοτε λειτουργούν ως προκεχωρημένα φυλάκια των εργοδοτών, με το ξεπούλημα των εργατικών αγώνων;

Θα εκφραστεί μέσο των πολιτικών κομμάτων που αυτονομούνται όλο και πιο πολύ, όσο περνάει ο καιρός, από τους εργαζόμενους και την κοινωνία και εξαρτώνται αποκλειστικά από τα συμφέροντα του κεφαλαίου; Αυτών που το μόνο όπλο που έχουν για ν' αναχαιτίσουν τη λαϊκή αγανάκτηση είναι η συναίνεση, που επιβάλλεται είτε με τη μορφή της εργασιακής και κοινωνικής ειρήνης είτε με τη μορφή της δυσφήμισης των ακηδεμόνευτων λαϊκών και ταξικών αγώνων; Αυτών που υπερασπίζονται μέχρις «εσχάτων» την κρατική πολιτική, παρά το τρομοκρατικό δυνάμωμά της, και τους συνδέει όλους: Κυβέρνηση, αντιπολίτευση, κόμματα, καθεστωτική αριστερά, ΣΕΒ;

Ή θα πρέπει οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουν την υπόθεση και τους αγώνες τους στα χέρια τους, μακριά από κάθε πολιτικάντικη παραπλάνησή τους, και με αυτοοργάνωση και συντονισμό των Γενικών Συνελεύσεών τους να αγωνιστούν για τα συμφέροντά τους και για τη δημιουργία μιας πραγματικής εργατικής και κοινωνικής αντιπολίτευσης;

Εργατική και κοινωνική αντιπολίτευση από το μέλλον..!

Για την ανάπτυξη μιας αυτοοργανωμένης εργατικής και κοινωνικής αντιπολίτευσης σίγουρα ο εχθρός είναι στις τράπεζες, στα υπουργεία και στην κυβερνητική πολιτική.

Όμως το να αναζωπυρώσουμε τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις, σαν εργαλεία κοινωνικού μετασχηματισμού, δεν σημαίνει να κατρακυλάμε διαρκώς σε συγκρούσεις καθαρά αμυντικές, ενώ ο μηχανισμός της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας θα βασιλεύει όπως ο ήλιος στο κέντρο της κοινωνίας. Απεναντίας η ιερά συμμαχία κράτους –κυβέρνησης-κεφαλαίου μπορεί να νικηθεί μόνο μ' ένα μακροχρόνιο κοινωνικοπολιτικό εκβιασμό φθοράς, από τ' άνοιγμα ενός εσωτερικού μετώπου που θα αποτελέσει το ευρύτερο ενοποιημένο κέντρο εργατικής και κοινωνικής αντιπολίτευσης, που γύρω του μπορεί να συγκεντρωθεί ο κοινωνικοπολιτικός ανταγωνισμός που υπάρχει. Με την ενίσχυση και διεύρυνση των υπαρχόντων κοινωνικών και ταξικών αγώνων και την ανάπτυξη νέων. Με την προβολή ενός ανοιχτού προγράμματος δράσης που θα κρατά ζωντανό το πνεύμα της άμεσης συλλογικής αντίστασης στην κατεύθυνση της ανατρεπτικής λαϊκής δράσης. Με την έμπρακτη εκδήλωση της αλληλεγγύης και της συμπαράστασης στους δοκιμαζόμενους κλάδους του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα που πλήττονται από την κυβερνητική πολιτική, τους τραπεζίτες και τον ΣΕΒ, ώστε οι εργαζόμενοι να μπορούν να αντέξουν τη ρήξη που εισάγει η σύγκρουση και να συνεχίσουν τους αγώνες τους.

Κι αυτοί οι αγώνες δικαιώνονται και νικούν μόνο όταν είναι ακηδεμόνευτοι, απειλητικοί και ελεγχόμενοι από τους ίδιους τους εργαζόμενους.

Ας ξεσηκωθούμε..!: «**...Κάποτε που η κρύα σιωπή θα περιβρέχει τη γη, κάποτε που θα στερέψουν οι άσημες φλυαρίες κι όλοι τους θα προσμένουνε σίγουρα τη φωνή θ' ανοίξω το στόμα μου, θα γεμίσουν οι κήποι με καταρράχτες, στις ίδιες βρώμικες αυλές τα οπλοστάσια, οι νέοι έξαλλοι θ' ακολουθούν με στίχους χωρίς ύμνους, ούτε υποταγή στην τρομερή εξουσία.**»

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ο αγώνας στη ΒΦΛ συνεχίζεται... προσεχώς λύση (;)

Κρίσιμη για το μέλλον του αγώνα των εργαζομένων στην Βιομηχανία Φωσφορικών Λιπασμάτων είναι η συνάντηση της Δευτέρας 3 του Απρίλη. Μετά από πιέσεις οι εργαζόμενοι κατάφεραν να γίνουν αποδεκτοί στη συνέλευση των μετόχων όπου θα καθορισθεί το μέλλον και το καθεστώς λειτουργίας της μονάδας της Θεσσαλονίκης. Οι τραπεζίτες έθεσαν ως όρο και την συμμετοχή εκπροσώπων της μονάδας της Καβάλας, το Σωματείο της οποίας λειτουργεί όλο αυτό το διάστημα ως «μακρύ χέρι της εργοδοσίας» βάζοντας ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά στον αγώνα των εργαζομένων των δύο εργοστασίων. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι της ΒΦΛ παραμένουν για μια ακόμη φορά επιφυλακτικοί αφού τον Μάρτη κι ενώ ο υπουργός Απασχόλησης, Σάββας Τσιτουρίδης διά του υπουργού Μακεδονίας-Θράκης, βουλευτή Καβάλας, Γιώργου Καλαντζή τους ανακοίνωσε την απόφαση του Καραμανλή για επαναλειτουργία της μονάδας Θεσσαλονίκης, ήρθε την επομένη λιτή ανακοίνωση της εταιρείας η οποία «άδειαζε» την κυβέρνηση.

Η ανακοίνωση έκανε λόγω για μερική επαναλειτουργία (δηλ. απολύσεις, εθελούσιες εξόδους, ένταξη σε προγράμματα απασχόλησης ΟΑΕΔ, κλείσιμο τμημάτων του εργοστασίου) ενώ κάτω από τις καταγγελίες και την οργή των εργαζομένων για εμπαιγμό η λέξη «μερική» αντικαταστάθηκε με «ορθολογική», με μεγαλύτερη αβεβαιότητα δηλαδή.

Οι εργαζόμενοι αυτό τον μήνα κορύφωσαν τις κινητοποιήσεις τους που πέρα από τις πορείες και τους αποκλεισμούς καταστημάτων της Εμπορικής κορύφωσαν με παρέμβαση στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου σπάζοντας τον πολυάριθμο κλοιό αστυνομικών, διαδηλώνοντας μπροστά από την εξέδρα των «επισήμων». Μάλιστα, στην διαδήλωσή τους ενσωματώθηκε –πέραν του μπλοκ της ΑΚ Θεσσαλονίκης– πλήθος κόσμου

που βρέθηκε εκεί για την παρέλαση, διακόπτοντάς και λήγοντάς την στην ουσία νωρίτερα αφού δεν έμεινε κανείς να παρακολουθήσει τα στρατιωτικά τμήματα.

Δυναμική ήταν η παρουσία των εργαζομένων της ΒΦΛ στην απεργία της 15ης Μαρτίου όπου εργαζόμενοι και μέλη της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης έγραψαν συνθήματα σε προσόψεις τραπεζών. Το Σάββατο 18/3 αντιπροσωπεία εργαζομένων συμμετείχε σ' εκδήλωση ενημέρωσης στα γραφεία της ΑΚ Θεσσαλονίκης επί της Μακρυγιάννη 17, όπου δημιουργήθηκε άτυπο δίκτυο επικοινωνίας κι εκγρήγορσης για τις μελλοντικές μη δημοσιοποιημένες κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Την Τρίτη 21/3 και πάλι εργαζόμενοι και μέλη της ΑΚ Θεσσαλονίκης με πορεία από τον σταθμό του ΟΣΕ απέκλεισαν κεντρικούς κόμβους της πόλης, έγραψαν συνθήματα σε υποκαταστήματα της Εμπορικής, Αγροτικής, Εθνικής και ALPHA Τράπεζας, ενώ «βροχή» έπεσαν τα αυγά και τα γιαούρτια τόσο στη λιμουζίνα του Δημάρχου, Παπαγεωργόπουλου, όσο και στην Εμπορική επί της Εγνατίας, που καταλήφθηκε συμβολικά. Την Τετάρτη 22/3 οι εργαζόμενοι μετέφεραν τον αγώνα τους στα δικαστήρια. Συγκεκριμένα, οι ιδιοκτήτριες τράπεζες κατέθεσαν αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στο Πρωτοδικείο, με την οποία ζήτησαν να κηρυχθεί παράνομη και καταχρηστική η κατάληψη των εγκαταστάσεων της ΒΦΛ στη Θεσσαλονίκη (από 15 Γενάρη). Τελικά, η δίκη αναβλήθηκε για τις 3 Μάη. Το απόγευμα της ίδιας μέρας ανακοινώθηκε κι η βούληση για επαναλειτουργία του εργοστασίου, ευχάριστη είδηση που ανακοινώθηκε την ίδια μέρα, αλλά, δεν κράτησε ούτε για 24 ώρες!

Με μια αιφνιδιαστική κίνηση οργής οι εργαζόμενοι στη ΒΦΛ απέκλεισαν την Πέμπτη 23 Μάρτη και για 2 ώρες, από τις 11 ως τη 1 το βράδυ, και τα διόδια των Τεμπών δείχνοντας έτσι τις προθέσεις τους αν συνεχιστεί ο εμπαιγμός τους από κυβέρνηση κι εταιρεία. Την επομένη, Παρασκευή 24/3 μια ακόμη πορεία θα καταλήξει στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, όπου γινόταν γιορτή για την 25η Μαρτίου. Την είσοδο έφραζαν 3 κλούβες ενώ πολλές διμοιρίες ΜΑΤ-ΥΜΕΤ κύκλωναν τον χώρο.

Τέλος, άξιο αναφοράς είναι και το γεγονός ότι εκπρόσωποι της εταιρείας είχαν την πρώτη ολιγόωρη επαφή τους με εργαζόμενους την Τετάρτη 8 Μάρτη, στα γραφεία της Επιθεώρησης Εργασίας στην Σίνδο. Οι εργαζόμενοι ζήτησαν την μελέτη βιωσιμότητας και τα οικονομικά στοιχεία της εταιρείας, κάτι που η εταιρεία επιφυλάχθηκε να παραχωρήσει επικαλούμενη και το απόρρητο των συνελεύσεών της! Ωστόσο, ως δείγμα καλής πρόθεσης η εταιρεία «ξεπάγωσε» τις πληρωμές που είχαν καθυστερήσει το πρώτο 15νθήμερο του Μάρτη.

Κλωστήρια Ναούσης

Στο προσκήνιο ήρθαν και πάλι οι απολυμένοι του Λαναρά στη Νάουσα. Μετά τις 28 Οκτώβρη «παρέλασαν» και στις 25 Μάρτη διαμαρτυρόμενοι για τις απολύσεις αλλά και για την μη καταβολή των αποζημιώσεών τους από τον ΟΑΕΔ. Οι περισσότεροι εξ αυτών απασχολούνται ήδη αλλού ενώ όσοι εντάχθηκαν σ' επιδοτούμενα προγράμματα είναι επί πολλούς μήνες απλήρωτοι. Όπως αναφέρουν από την αποζημίωση Γιακουμάτου έχουν να πάρουν ακόμη 800 ευρώ! Μάλιστα ο Δήμος Νάουσας θα «σφραγίσει» στις 5 Απρίλη ζητώντας κυβερνητική ρύθμιση προκειμένου να κηρυχθεί ο νομός σε ζώνη υψηλού κινδύνου ανεργίας και να εκπονηθεί σχέδιο αντιμετώπισης της. Και σαν να μην έφθανε η ανεργία, ήρθαν κι οι μηνύσεις από πλευράς της εργοδοσίας και των λακέδων της. Οι 3 διευθυντές των μονάδων των Κλωστηρίων Ναούσης, κατέθεσαν μηνύσεις για συκοφαντική δυσφήμιση διά του Τύπου, κατά 2 εργαζομένων του εργοστασίου Α' καθώς και 3 μελών της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης! Ίσως για πρώτη φορά μια τέτοια κίνηση να χτυπά πέραν των αγωνιζόμενων εργαζομένων κι αυτούς που τους συμπαραστέκονται. Σε μια διάτρητη επιχειρημάτων και κατάπτυστη ρουφιανιάς δικογραφία εμφανίζονται οι 3 διευθυντές των εργοστασίων να ζητούν από κοινού την δίωξη εργαζομένων κι αλληλέγγυων. Των μεν πρώτων για ανάρτηση αεροπανό στην είσοδο του εργοστασίου που τους κατονομάζει ως υπεύθυνου για το κλείσιμο της εν λόγω μονάδας, τους δε αλληλέγγυους ως υπεύθυνους γι ανυπόγραφη μάλιστα αφισέτα που κολλήθηκε στη Νάουσα μ' ανάλογο περιεχόμενο.

Σωληνουργεία Κορίνθου

Μόνο ως ύβρις στην μνήμη των 6 νεκρών εργατών στα Σωληνουργεία Κορίνθου μπορεί να χαρακτηρισθεί η απόφαση του Δικαστηρίου της πόλης. Χαρακτήρισε πλημμελήματα κι όχι κακουργήματα τις παραλείψεις των υπευθύνων της εταιρείας, εξαιτίας των οποίων στις 3 Απρίλη 2003 σκοτώθηκαν από έκρηξη 6 εργάτες και τραυματίστηκαν σοβαρά άλλοι 3. Με ελαφρύτερο πια κατηγορητήριο θα δικαστούν στις 28 Απρίλη από το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Κορίνθου οι: Αθανάσιος Μητρόπουλος (ιδρυτής-πρόεδρος ΔΣ), Κωνσταντίνος Μητρόπουλος (διευθύνων σύμβουλος), Αντώνιος Περγαλιώτης (υπεύθυνος διευθυντής εργοστασίου), Κωνσταντίνος Μανιάτης (προϊστάμενος παραγωγής), Χρήστος Σαμμάς (εργοδηγός βάρδιας), Παναγιώτης Λιούσκος (υπεύθυνος ηλεκτρολογικής συντήρησης) και Κωνσταντίνος Παπαχριστόπουλος (υπεύθυνος μηχανικός συντήρησης και τεχνικός ασφαλείας). Αντιμετωπίζουν τις κατηγορίες της ανθρωποκτονίας από αμέλεια κατά συρροή, σωματική βλάβη από αμέλεια κατά συρροή, έκρηξη από αμέλεια και παράβαση εργατικής νομοθεσίας! Τα πορίσματα εμπειρογνωμόνων είναι κόλαφος για την «Σωληνουργεία Κορίνθου ΑΕ» και για τις φονικές παραλείψεις που σκότωσαν τους: Σωτήριο Βορινιώτη, Γιάννο Παύλο, Κυριλή Χρήστο, Αθανάσιο Κωνσταντίνο, Σπυρίδου Κωνσταντίνο και Πουλή Ευάγγελου αλλά και τραυμάτισαν σοβαρά τους: Γιάννου Θεόδωρο, Σταθόπουλο Σταύρο και Μαναβή Δημήτριο. Κι όλα αυτά για ένα εξάρτημα αξίας 15 ευρώ, αφού σύμφωνα με το κατηγορητήριο, βασική αιτία του θανάτου των 6 εργατών, που -όπως αναφέρεται- δεν διέθεταν την απαιτούμενη από τον νόμο άδεια χειριστού συστημάτων οξυγονοκοπής–οξυγονοκόλλησης, αποτελεί η έλλειψη ειδικών βαλβίδων αντεπιστροφής και φλογοπαγίδες στα συστήματα κοπής για την αντιμετώπιση του κινδύνου από αναρρόφηση καυσίμου αερίου μίγματος και φλόγας προς τα δοχεία πίεσης ασετιλίνης και οξυγόνου.

Υαλουργία ΓΙΟΥΛΑ ΑΕ

Συμβιβαστικό τέλος είχε ο αγώνας των εργαζομένων στην εταιρεία υαλουργίας ΓΙΟΥΛΑ ΑΕ. Έπειτα από ένα μήνα περίπου κινητοποιήσεων υπεγράφη πρακτικό συμφωνίας στο Υπουργείο Απασχόλησης, υπό τον Γεράσιμο Γιακουμάτο. Μεταξύ άλλων προβλέπεται ότι 80 από τους 181 εργαζομένους συνεχίσουν να δουλεύουν με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Για τους 101 εναπομείναντες στο τέλος του μήνα θα υπάρξει νέα συνάντηση στο υπουργείο για να καταγραφεί κατά περίπτωση κάθε άνεργος όπου θα αντιμετωπισθεί με τον Νόμο 3250 που αφορά στη μερική απασχόληση για πρόσληψη στους Δήμους ή στις Νομαρχίες, καθώς και όσοι είναι σε συνταξιοδότηση να μπουν σε πρόγραμμα πρόωρης συνταξιοδότησης. Επίσης συμφωνήθηκε πέραν της νομίμου αποζημίωσης να λάβουν τα εξής ποσά: Έως 5 έτη 3.000 ευρώ. Από 5 έως 10 έτη 5.000 ευρώ. Από 10 έτη και πάνω 8.000 ευρώ.

Καπνοβιομηχανία «Κεράνης»

Σε μερική συμφωνία ήρθαν κι οι εργαζόμενοι της καπνοβιομηχανίας «Κεράνης» με το νέο επενδυτή της εταιρείας. Την Τρίτη 28 Απρίλη μετά από 2μηνο αγώνα, σε 3μερή συνάντηση συμφωνήθηκε να δοθεί 10ήμερη προθεσμία από το υπουργείο Απασχόλησης προκειμένου να δώσει 3 από τα 8 μηνιάτικα στους εργαζόμενους με την λειτουργία της μονάδας του εργοστασίου. Επίσης, να πληρώνει κάθε μήνα τον τρέχοντα μισθό συν το 50% καθενός από τους οφειλόμενους μισθούς μέχρι την εξόφληση. Τέλος, θα καταβληθεί στους εργαζόμενους το επίδομα 1.000 ευρώ μέσω του ΛΑΕΚ από το ΟΑΕΔ, σε περίπτωση που δεν καταβληθούν οι αποδοχές. Ο υποψήφιος αγοραστής είναι ο Ευάγγελος Συρίγος, πρώην ιδιοκτήτης της ΒΟΚΤΑΣ. Την τελευταία τους διαμαρτυρία είχαν πραγματοποιήσει οι εργαζόμενοι στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου στον Πειραιά μαζί με μέλη της ΑΚ Αθήνας και πανό που ανέγραφε: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Σάκης Κηπουρός

Για συμμετοχή στη 17Ν κατηγορείται ο Κ. Αβραμίδης

Σοβαρή και επαρκής ένδειξη ότι διοργάνωνε εκδηλώσεις αλληλεγγύης για τα φερόμενα ως μέλη της οργάνωσης

Μια δίκη, καθαρά φρονηματικού χαρακτήρα, ξεκινά στις 10 Απριλίου στο Γ'Τριμελές Εφετείο της οδού Λουκάρεως. Με το βούλευμα του συμβουλίου των εφετών, υπ'αριθμ. 2071/2005, που εκδόθηκε στις 10/10/2005, ο Κώστας Αβραμίδης παραπέμπεται σε δίκη για συμμετοχή στην «Ε.Ο. 17Ν». Του έχει επιβληθεί μάλιστα η απαγόρευση εξόδου από τη χώρα και η παρουσία του στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του, το πρώτο πενθήμερο κάθε μήνα. Ετσι, διαψεύδοντας όσους πιστεύουν ότι στην Ελλάδα δεν διώκεται το φρόνημα, στο όνομα του πολέμου κατά της "τρομοκρατίας", οι ανοιχτές και δημόσιες συζητήσεις γίνονται στην περίπτωση του Κώστα Αβραμίδη ενοχοποιητικό στοιχείο. Τα υποτιθέμενα αποτυπώματα πάνω σε ένα βιβλίο, το οποίο ως κινητό αντικειμένο μπορεί να βρεθεί οπουδήποτε, είναι αρκετά για να διωχθεί, ...σε συνδυασμό, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει το βούλευμα, "με το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος μετά τη σύλληψη ορισμένων μελών της οργάνωνε εκδηλώσεις συμπαράστασεως προς αυτούς, στοιχειοθετούνται σοβαρές και επαρκείς ενδείξεις που πιθανολογούν την ένταξή του κατηγορούμενου Κων/νου Αβραμίδη στην «Ε.Ο. 17 ΝΟΕΜΒΡΗ»». Ενοχοποιητικές λοιπόν για τον Κώστα Αβραμίδη ακόμα και οι ι αφίσες που βρέθηκαν στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή για εκδηλώσεις αλληλεγγύης της Συσπείρωσης ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία.

Για δίκη ποινικοποίησης του πολιτικού φρονήματος και της κοινωνικής αλληλεγγύης, κάνει λόγο ο συνήγορος του Κώστα Αβραμίδη, Δημήτρης Μπελαντής. "Το ποινικό σκέλος στερείται σοβαρότητας, αναφέρει χαρακτηριστικά. "Η ενοχή στηρίζεται - κυρίως-στο ρόλο του στα πλαίσια της «Συσπείρωσης κατά της κρατικής τρομοκρατίας. Ότι δηλαδή οργάνωνε στα 2002-2003 την αλληλεγγύη στους κατηγορούμενους ως μέλη της «17Ν». Εδώ αποσιωπά το βούλευμα τα κίνητρα και την ουσία αυτής της αλληλεγγύης. Σαν η αλληλεγγύη να αποδεικνύει συμμετοχή στην «17Ν». Όλη η δουλειά της «Συσπείρωσης» και των «Κινήσεων Αλληλεγγύης» καταγράφεται ως βαρύ ποινικό αδίκημα, αποτελεί αποχρώσα ένδειξη ενοχής".

" Η δίωξη μου, λέει ο ίδιος ο Κώστας Αβραμίδης, δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί αν μαζί με την αλαζονεία και την αυθάδεια του κράτους δεν υπήρχε ο τρομονόμος που επιτρέπει φρονηματικές διώξεις με αμετάκλητες αποφάσεις Συμβουλίων Εφετών ακόμα και αν είναι εξόφθαλμα παράνομες. Δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί παρά μόνο επιτρέποντας σε έναν δικαστή που ήταν υπόδικος για διαφθορά να με διώκει για υποτιθέμενα αποτυπώματα σε βιβλίο ή για δήθεν συζητήσεις για το εργατικό κίνημα με τον παντελώς άγνωστο μου κ. Κονδύλη. Έναν δικαστή που απαλλάχθηκε από τις κατηγορίες που τον βάραιναν για διαφθορά δύο μέρες μετά την οριστική παραπομπή μου σε δίκη…".

" Ειλικρινά δεν ξέρω αν το σημαντικότερο γεγονός της δίωξης αυτής είναι η απόφαση του έκτακτου δικαστηρίου που θα στηθεί για να με δικάσει στις 10 Απρίλη, σημείωσε απαντώντας σε σχετική ερώτηση. "Νομίζω πως θα πρέπει να δούμε αυτή τη δίωξη στο σύνολό της μέχρι τώρα, σαν μια στιγμή μιας ενιαίας πολιτικής διαδικασίας που έχει σαν αφετηρία το πρωινό της 22 Μαΐου του 2003, όταν με συνέλαβαν χωρίς να μου εξηγήσουν το λόγο και με οδήγησαν στο 12ο όροφο στην ΓΑΔΑ. Αντί να τρομοκρατήσουν όμως το κίνημα την ίδια νύχτα της σύλληψής μου κολλήθηκαν αφίσες που καλούσαν στην συγκέντρωση του Εφετείου για την απελευθέρωσή μου. Απελευθερώθηκα χάρη σ' αυτές τις κινητοποιήσεις που οργάνωσαν αναρχικοί και κομμουνιστές αγωνιστές αναγκάζοντας το κράτος να αναδιπλωθεί αφήνοντας με ελεύθερο με σύμφωνη γνώμη ανακριτή και εισαγγελέα χωρίς περιοριστικούς όρους. Και ενώ όλα έδειχναν πως θα ακολουθούσε απαλλακτικό βούλευμα, η δίωξή μου συνεχίστηκε με το βαρύτατο κατηγορητήριο για 45 ηθικές αυτουργίες στις πράξεις της ΕΟ 17Ν τον Ιούλιο του 2004. Η συνέχεια της δίωξης αποκτούσε όλο και περισσότερο χαρακτηριστικά πολιτικής δίωξης. Επιθυμώντας να ποινικοποιήσουν ένα ευρύ φάσμα πολιτικών χώρων οδηγήθηκαν στην ολοκληρωτική ποινικοποίηση της μαζικής πολιτικής δράσης μιας συλλογικότητας προσωποποιώντας την σε ένα άτομο και προσαρμόζοντας το κατηγορητήριο ώστε να αφορά εκατοντάδες απ' όλο το φάσμα της αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ωστόσο, αυτοί που ξεκίνησαν και μεθόδευσαν αυτή την δίωξη απέτυχαν παταγωδώς σε όλους τους στόχους τους. Σπάσανε τα μούτρα τους στη σκληρή πέτρα του κινήματος με το ουσιαστικό επίδικο - τα όρια της μαζικής πολιτικής δράσης - να έχει κριθεί στην πράξη. Δεν υποχωρήσαμε. Δεν τρομοκρατηθήκαμε. Δεν εγκαταλείψαμε τις θέσεις μας. Κρατήσαμε. Η δίκη της 10ης Απρίλη για μας έχει αυτό το περιεχόμενο: να αντιστρέψει τους όρους και να μετατρέψει τους κατήγορους που είναι το Κράτος και ο Ιμπεριαλισμός σε κατηγορούμενους και υπόλογους απέναντι στο λαό".

Στις 10 Απριλίου η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία διοργανώνει διαδήλωση διαμαρτύριας στις 18.30 στα Προπύλαια.

ιστορίες κρατικής τρομοκρατίας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΠΑΧΘΕΝΤΕΣ ΠΑΚΙΣΤΑΝΟΥΣ

Η συνέντευξη των πακιστανών απαχθέντων δόθηκε στα γραφεία της Βαβυλωνίας στη Θεσσαλονίκη με αφορμή την παρουσία τους σε εκδήλωση των Κινήσεων Αλληλεγγύης με θέμα: «Ιστορίες Κρατικής Τρομοκρατίας» τον περασμένο Φλεβάρη αλλά επανέρχεται στην επικαιρότητα μετά και τις τελευταίες αποκαλύψεις για πιέσεις που ασκούνται γι ανάκληση κι απόσυρση των καταγγελιών τους. Τα ονόματα των πακιστανών παραμένουν στην διάθεση της «Β» και δεν δημοσιοποιούνται για την ασφάλειά τους. Στο κείμενο αναφέρονται με «Π».

Β: Πείτε μας δυο λόγια για την απαγωγή σας.

Π: Όλα έγιναν στις 15 Ιούλη, στις 11 το βράδυ περίπου. Ήρθαν στο διόροφο σπίτι που μένουμε 8 άτομα μαζί, έλληνες αστυνομικοί με πολιτικά και μας δείξανε τις ταυτότητές τους. Μας ζήτησαν να τους ακολουθήσουμε αφού μας κράτησαν τα κινητά μας τηλέφωνα. Μας είπαν να πάρουμε τα χρήματα και τα χαρτιά μας μαζί. Μας κάλυψαν το πρόσωπο με τα ρούχα μας και μας βάλανε σε αυτοκίνητα που δεν τα είδαμε όμως. Μας ζήτησαν το κεφάλι να το χουμε ανάμεσα στα πόδια. Ταξιδέψαμε περίπου για μισή ώρα σε ανηφόρα θυμάμαι. Σταματήσαμε για 15 λεπτά και ξανά το ίδιο. Μας πήγαν σ' ένα δωμάτιο, αφήσαμε όλα τα πράγματά μας σ' ένα τραπέζι κι ύστερα ήρθαν μια κοπέλα κι ένας άντρας για να γράψουν τα στοιχεία μας. Μας χωρίσανε σε τετράδες. Μας μιλούσαν ελληνικά. Το βράδυ κατά τις 2 ήρθαν ξανά και με κάθε έναν χωριστά πήγαιναν στο δίπλα δωμάτιο με το πρόσωπο σκεπασμένο. Εκεί ήταν 2 άτομα που ρώτησαν πάρα πολλά πράγματα. Αλλά κυρίως ρωτούσαν αν και τι ξέρουμε για την Αγγλία. Τους λέγαμε ότι μόνο στην τηλεόραση τα είχαμε δει όσα ξέραμε. Επέμεναν να ρωτούνε αν έχουμε γνωστούς ή έχουμε τηλέφωνα από Αγγλία κι αν μιλήσαμε με κανέναν εκεί. Μας ρώτησαν ακόμα από πότε είμαστε στην Ελλάδα, πόσοι, ποιους συγγενείς έχουμε, τι δουλειές κάνουμε κλπ. Εκεί μείναμε δύο μέρες. Όπου μας πήγαιναν στο κτίριο, μας φορούσαν τα ρούχα στο κεφάλι. Τα υπόλοιπα παιδιά, που πιάσανε στα Γιάννενα, πέντε νομίζω, μείνανε πέντε μέρες και κάποιοι άλλοι εφτά. Όλους που μας πιάσανε στα Πετράλωνα, δύο μέρες. Μας γύρισαν με τον ίδιο τρόπο σπίτι μας. Από το σπίτι μας πήραν μια βαλίτσα με βιντεοκασσέτες, φωτογραφίες, γράμματα και μας ρωτούσαν τι είναι το καθένα. Δεν μας τα επιστρέψανε ποτέ. Ήταν ο γάμος μου, του αδερφού κι άλλων γνωστών. Μάλλον τα κράτησαν γιατί είχε πολλά πρόσωπα πακιστανών στα βίντεο. Όταν μας αφήσανε μας είπαν ότι αν μιλήσουμε σε κανέναν, θα μας πιάσουν και δεν θα μας ξαναφήσουν. Δεν νομίζω να βγήκαμε από την Ελλάδα αλλά μάλλον ήμασταν εκτός Αθήνας. Από φόβο κάναμε ότι μας είπαν τον πρώτο καιρό. Ακόμα κι όταν μας φώναξε ο πρόεδρος της κοινότητας ή το αφεντικό μου δεν είπα τίποτα.

Β: Από τις ερωτήσεις που σου έκαναν τι πιστεύεις ότι θέλανε να μάθουνε;

Π: Κάποιοι από μας έχουν συγγενείς στην Αγγλία και τηλεφώνησαν στην Αγγλία να μάθουν τι έγινε κι αν είναι καλά. Όλοι πήραν τηλέφωνο και σε μένα για να μάθουν νέα αφού είμαστε όλοι από την ίδια πόλη. Γι αυτό βρήκανε το δικό μου τηλέφωνο. Έτσι τους πιάσανε όλους. Άρχισαν από τα Γιάννενα που έκαναν τα τηλέφωνα στην Αγγλία. Όλα είχαν να κάνουν με την Αγγλία.

Β: Σας κάνανε ερωτήσεις σε άλλη γλώσσα από ελληνικά;

Π: Ναι σε όσους δεν καταλάβαιναν βάλανε μεταφραστή στα πακιστανικά, ειδικά στα παιδιά στα Γιάννενα.

Β: Πιστεύετε ότι υπάρχει σύνδεση των απαγωγών σας με τις τηλεφωνικές υποκλοπές που αποκαλύφθηκαν;

Π: Ίσως, γιατί σε όλους ρωτούσαν για τα κινητά τηλέφωνα. Όταν χαθήκαμε μας τηλεφωνούσαν φίλοι και από τις δουλειές μας. Τα κινητά μας χτυπούσαν αλλά δεν απαντούσε κανένας. Τα φορτίζανε για να βλέπουνε ποιοι κι από πού μας τηλεφωνούν.

Β: Σας ενόχλησε κανείς από την αποκάλυψη των απαγωγών σας κι έπειτα;

Π: Σε κάποιους ζήτησαν να αλλάξουνε αυτά που είπανε και να μην ξαναμιλήσουν για το θέμα αυτό. Σε μένα δεν έτυχε κάτι τέτοιο.

Β: Ποιοι πιστεύεις ότι ήταν αυτοί και γιατί;

Π: Η αντιπολίτευση της (πακιστανικής) κοινότητας έχει πρόβλημα με τον πρόεδρο. Αυτοί μας πλησίασαν για ν' αλλάξουμε τις καταγγελίες μας και να του δημιουργήσουμε πρόβλημα. Ένα άτομο από αυτούς, ονόματι Μοντασάρ, μάλιστα έχει ιδιαίτερη σχέση με τον σημερινό πρέσβη μας. Κατάφερε να πείσει δύο άτομα να πάρουν πίσω όσα κατέθεσαν, με αντάλλαγμα να πάρουν άδεια παραμονής εδώ μιας και προέρχονται από το πακιστανικό Κασμίρ. Τους έταξαν λεφτά, διαβατήρια κλπ.

Β: Ανέφερε κανείς άλλος τις απαγωγές σας πριν το καταγγείλετε;

Π: Από το πρώτο βράδυ εργοδότες αλλά και γείτονες μας αναζήτησαν μέχρι και στην ΓΑΔΑ. Πακιστανοί δεν μπόρεσαν να κάνουν το ίδιο, από φόβο.

Ενάντια στις παρελάσεις - ενάντια στους φασίστες

Επεισοδιακά εξελίχθηκε το κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για συγκέντρωση ενάντια στις μαθητικές παρελάσεις την 25η Μαρτίου. Συγκεκριμένα στις 10.30 περίπου το πρωί του Σαββάτου κι απέναντι από το ξενοδοχείο Μακεδονία Παλλάς που είχε οριστεί ως χώρος συγκέντρωσης, ομάδα 5-6, μαθητών που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, δέχτηκε δολοφονική επίθεση από 30-40 φασιστοειδή. Αφού τους χτύπησαν στο σώμα με κλωτσιές και μπουνιές, ένας από τους νεοναζί κατάφερε χτυπήματα με μαχαίρι σε δυο ανήλικους κι έναν φοιτητή στο ύψος των μηρών και των πλευρών, ευτυχώς με ελαφρά τραύματα. Το γεγονός έλαβε χώρα μπροστά σε 4 διμοιρίες ΜΑΤ και ΥΜΕΤ που είχαν κυκλώσει από νωρίς το χώρο της διαμαρτυρίας. Στο πάρκο που έγινε το φονικό χτύπημα υπήρχαν επίσης μερικές δεκάδες ασφαλιτών! Όταν οι μαθητές προσπάθησαν να ξεφύγουν της επίθεσης εμποδίστηκαν από αστυνομικούς. Κατάφεραν να σπάσουν τον κλοιό κράτους-παρακράτους και να καταφύγουν σε χώρο του ξενοδοχείου όπου δέχτηκαν τις πρώτες βοήθειες από υπαλλήλους εκεί. Λίγα λεπτά αργότερα κατέφθασε ο κύριος όγκος της συγκέντρωσης αλλά ήταν ήδη αργά. Οι μαθητές μεταφέρθηκαν με ΙΧ σε νοσοκομείο της πόλης για περαιτέρω εξέταση αλλά και προληπτικούς λόγους. Το περιστατικό πήρε μεγάλες διαστάσεις αφού καταγράφηκε από τοπικό κανάλι και αποδείχθηκε η ολιγωρία των μπάτσων να προστατέψουν ανήλικα παιδιά από οργανωμένη φασιστική, δολοφονική επίθεση. Η προσπάθεια τις επόμενες ώρες να ανάγουν το γεγονός απλά σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών ακραίων χώρων δεν απέδωσε. Κι ενώ αρχικά η αστυνομία αρνούνταν ότι έλαβε χώρα το περιστατικό, υπό την πίεση και της εικόνας, έφτασε στο σημείο το ίδιο βράδυ από μόνη της να στοχοδοτήσει τους υπαίτιους τοποθετώντας ΜΑΤ και κλούβες στα γραφεία της Πατριωτικής Συμμαχίας (πρώην Χρυσής Αυγής) στην Καζαντζάκη και στην Λέοντος Σοφού.

Άμεσα υπήρξε κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στα γραφεία της το ίδιο βράδυ. Ανταποκρίθηκε πλήθος ατόμων κι οργανώσεων της Αριστεράς, αντιρατσιστικών ομάδων και μεταναστών. Δόθηκε την επομένη συνέντευξη Τύπου στο Εργατοϋπαλληλικό Κέντρο Θεσσαλονίκης όπου καταγγέλθηκε η δολοφονική επίθεση και έγινε σαφές ότι φασίστες κι αστυνομία ήταν το ίδιο συνυπεύθυνοι. Επίσης ανακοινώθηκε η συγκρότηση Αντιφασιστικής Πρωτοβουλίας από αντιεξουσιαστικές ομάδες, φοιτητικούς συλλόγους, κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αντιρατσιστικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, καθηγητικές και διδασκαλικές ενώσεις κα. Αποφασίστηκε πορεία για την Πέμπτη 30 Μάρτη από την Καμάρα.

Η πορεία ξεκίνησε περίπου στις 7μμ διέσχισε το κέντρο της πόλης και κατέληξε στα γραφεία της Φασιστικής Συμμαχίας επί της Καζαντζάκη, απέναντι από τα Δικαστήρια. Εκεί οι 1000 περίπου διαδηλωτές ήρθαν αντιμέτωποι με κλούβες της αστυνομίας που δεν επέτρεπαν την διαδήλωση μπροστά στα γραφεία των νεοναζί. Όταν η κεφαλή της πορείας επιχείρησε να περάσει τον κλοιό των ΜΑΤ δέχτηκε μαζική επίθεση με χημικά. Στη συμπλοκή που ακολούθησε με τα ΜΑΤ τραυματίστηκε ελαφρά με κατάγματα ένας αστυνομικός και μεταφέρθηκε στο 424 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο, ενώ αποφεύχθηκαν οι συλλήψεις. Η πορεία συγκροτήθηκε εκ νέου και μετά από τις πρώτες βοήθειες για τα δακρυγόνα κατευθύνθηκε προς το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης όπου και διαλύθηκε. Της αντιφασιστικής πορείας είχε προηγηθεί καταστροφή των γραφείων των φασιστών επί της Λ. Σοφού από 150 περίπου αναρχικούς, αντιεξουσιαστές κι αυτόνομους ως απάντηση στο χτύπημα κατά των μαθητών.

Παρέμβαση διαμαρτυρίας ενάντια στις παρελάσεις πραγματοποιήθηκε και στα Γιάννενα. Περίπου 20 άτομα συμμετείχαν στη συγκέντρωση που κάλεσε μπροστά από τον παλιό Τσοκάνη (στην κεντρική πλατεία) η Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Στη διάρκεια της παρέμβασης ακούστηκαν αντιεθνικιστικά και αντιρατσιστικά συνθήματα. Από την αρχή της παρέμβασης, στο χώρο βρέθηκαν 5 μέλη τοπικής εθνικιστικής ομάδας που εκφράζει δυνάμεις που μάχονται «για τα δίκαια του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού». Όπως φάνηκε, μοναδικός σκοπός της παρουσίας τους ήταν η πρόκληση επεισοδίων κάτω από την, όχι και τόσο «διακριτική», κάλυψη των ανδρών της τοπικής Ο.Π.Κ.Ε.. Προς το τέλος της παρέλασης, μάλιστα, τη στιγμή που περνούσαν τα σώματα του στρατού, οι συγκεντρωμένοι φασίστες χαιρέτισαν νεοναζιστικά, ακριβώς δίπλα από την τοπική αστυνομία! Σε ανακοίνωση της η Χειρονομία σημειώνει ότι «ακροδεξιά σταγονίδια υπάρχουν γύρω και μπροστά στα μάτια της τοπικής αστυνομίας-δίπλα στην Ο.Π.Κ.Ε., σε εισόδους και γραφεία δημοσίων καταστημάτων, σε φοιτητικές παρατάξεις» και εκφράζει την πεποίθηση ότι «η τοπική κοινωνία δεν δέχεται και δεν ενστερνίζεται τέτοιου είδους ακροδεξιές προκλήσεις».

Σ.Κ.

Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Γαλλίας

Συγκέντρωση αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 21 Μάρτη μπροστά από το γαλλικό προξενείο Θεσσαλονίκης. Αποκλείστηκε για μία ώρα η είσοδος ενώ γράφτηκαν συνθήματα στην είσοδο. Το πανό στα γαλλικά ανέφερε: αλληλεγγύη στους εξεγερμένους της Γαλλίας. Στον αποκλεισμό συμμετείχαν η ΑΚ Θεσσαλονίκης, η Αντιεξουσιαστική Παρέμβαση στα Πανεπιστήμια, οι El Condor Pasa, σχήματα των ΕΑΑΚ κλπ ενώ οι παραπάνω με την συμμετοχή των Αγωνιστικών Κινήσεων, των Αριστερών Σχημάτων κα διοργάνωσαν πορεία αλληλεγγύης στους εργαζόμενους και φοιτητές στη Γαλλία την Παρασκευή 24 Μάρτη. Μπροστά από το προξενείο αλλά και στην πορεία υπήρχε ισχυρότατη αστυνομική δύναμη, ενώ δεν έλειψε η ρίψη αυγών κατά του προξενείου που όμως κατέληξαν στις κλούβες και τα ΜΑΤ!

Για τα γεγονότα της 25/3 στην Ξάνθη

Την 25η Μαρτίου το ελληνικό κράτος και παρακράτος έκανε ακόμα μία επίδειξη 'δημοκρατίας' και 'πατριωτισμού'. Τα ΜΜΕ που διαστρέβλωσαν τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, συγκάλυψαν έντεχνα άλλα γεγονότα αναδεικνύοντας ακόμα μία φορά τον αντιδραστικό τους ρόλο.

Στην Ξάνθη, στην παρέμβαση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης ενάντια στις μαθητικές παρελάσεις που έλαβε χώρα απέναντι από τους επίσημους της παρέλασης, η αστυνομία με προκλητικό τρόπο περικύκλωσε τους παρευρισκόμενους στην παρέμβαση και έβαλε από πίσω της τους γνωστούς 'αγανακτισμένους πολίτες', όλα τα κοινωνικά κατακάθια δηλαδή του Καρατζαφέρη, δοσίλογους γερμανοτσολιάδες και μαυραγορίτες να βρίζουν τους διαδηλωτές. Η αστυνομία δείχνοντας ακόμα μια φορά το 'δημοκρατικό' πρόσωπο του ελληνικού κράτους έδωσε τελεσίγραφο ότι αν ακουστεί σύνθημα θα διαλύσει τη συγκέντρωση. Και φυσικά εμείς δεν υποκύψαμε στο να μας στερούν το δικαίωμα να αντισταθούμε σε έναν θεσμό κατάλοιπο της χούντας του Μεταξά. Έτσι αρχίσαμε να φωνάζουμε συνθήματα χωρίς να προκαλέσουμε κανένα με βίαιο τρόπο, όταν οι δυνάμεις καταστολής έχοντας σύμμαχους τους βασιλοχουντικούς επιτέθηκαν στη συγκέντρωση μας, των 30 ατόμων περίπου. Κατά τη διάρκεια των συμπλοκών η ομάδα των ΟΠΚΕ μαζί με πληθώρα ασφαλιτών απέσπασε ένα σύντροφό μας από την πορεία και αφού του φόρεσαν χειροπέδες του έγινε σωματική έρευνα, ανέφεραν κατηγορίες όπως αντίσταση εξύβριση και διατάραξη κοινής ειρήνης και επίσης του αφαιρέθηκαν 50 ευρώ κατά τη διάρκεια της έρευνας, γιατί ένας αστυνομικός έσπασε το ρολόι του κατά τη διάρκεια των συμπλοκών! Και όλα αυτά 'υπέρ πατρίδος' φυσικά… Οι συγκεντρωμένοι απαίτησαν την απελευθέρωση του συντρόφου και αφού αφέθηκε ελεύθερος, αποχωρήσαμε οργανωμένα.

Το μεσημέρι αφού όλος ο κόσμος που συμμετείχε στην παρέμβαση ήταν μαζεμένος στο χώρο της Α.Κ., άρχιζε σιγά σιγά να αποχωρεί. Έτσι βρήκαν την ευκαιρία 9-10 άτομα της τραμπούκικης συμμορίας 'Χρυσή Αυγή' στην Ξάνθη –αφού παρακολουθούσαν το χώρο και περίμεναν να μείνουν μόνο 5 άτομα μέσα– με τη γνωστή δειλία και 'μαγκιά' που τους διέπει, να επιτεθούν με δολοφονικό τρόπο κρατώντας μεγάλες πέτρες, σιδεριές και σημαίες. Ένας σύντροφος κατέληξε στο νοσοκομείο με θλαστικά τραύματα και ράμματα στο κρανίο μετά από την επίθεση με καδρόνια και πέτρες που δέχτηκε. Η αστυνομία φυσικά για ακόμα μια φορά παρακολουθούσε το γεγονός σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Τα γεγονότα αυτά δεν πρέπει να περάσουν στο 'απαρατήρητο'. Υπάρχει μεγάλο μερίδιο ευθύνης σε όλο το ριζοσπαστικό χώρο και κυρίως στους εκπαιδευτικούς. Διότι σε μία εποχή κοινωνικής πόλωσης που διανύουμε, δεν μπορούμε να αφήνουμε το λαϊκισμό της ακροδεξιάς να δηλητηριάζει με τις ιδέες της τα κατώτερα στρώματα και κυρίως τη νεολαία (γι' αυτό και αναφέρομαι στην ευθύνη που έχουν οι εκπαιδευτικοί). Ο αντιρατσισμός που πρέπει να προαχθεί δεν πρέπει να είναι απλά λόγω 'κοινωνικής ευαισθησίας'. Πρέπει να είναι από ταξική σκοπιά που θα συνενώσει τον έλληνα και τον ξένο εργάτη να αντισταθεί στους πραγματικούς του εχθρούς: το κεφάλαιο και τον εθνικισμό.

Βασίλης Μπέλλος

Δεύτερη αναβολή (πιθανότατα γι' Απρίλη ή Μάη) πήρε ο ρατσιστής δολοφόνος αλβανού στο Τσιλιβί της Ζακύνθου, μετά τον αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας. Την Παρασκευή 3/3 το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Πατρών ανέβαλε τη δίκη του 22χρονου Παναγιώτη Κλάδη-Ξιφίτα, που στις 4 Σεπτεμβρίου 2004 είχε σκοτώσει με μαχαίρι τον 20χρονο αλβανό ελαιοχρωματιστή Γκράμους Παλούσι επειδή πανηγύριζε τη νίκη της ομάδας ποδοσφαίρου της Αλβανίας επί της αντίστοιχης ελληνικής. Ο ρατσιστής δολοφόνος είναι προφυλακισμένος στο Κορυδαλλό. Πέραν του Παλούσι είχε τραυματίσει 3 ακόμη αλβανούς, χτυπώντας τους με μαχαίρι σε διάφορα σημεία του σώματός τους. Εκτός από τον Ξιφίτα που κατηγορείται γι ανθρωποκτονία από πρόθεση, αλλά και για 3 απόπειρες ανθρωποκτονίας, δικάζεται κι ο Διονύσης Κεφαλινός, κατηγορούμενος για συνέργεια. Η δίκη αναβλήθηκε επειδή απουσίαζε ο 34χρονος Λουάν Νασούφι, που τον μαχαίρωσε στην καρωτίδα ο Ξιφίτας και μάλιστα το ένα χέρι του έχει παραλύσει.

Απρόκλητη επίθεση από τα ΜΑΤ δέχθηκαν στην απεργιακή πορεία της 15ης Μάρτη, τα μπλοκ της Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης καθώς και του Κομμουνιστικού Συνδέσμου Εργατική Εξουσία που προηγούνταν. Τραυματίστηκαν με κρανιοεγκεφαλικές κακώσεις και κατάγματα 5 άτομα, ο ένας μάλιστα συνταξιούχος και αγωνιστής της αντιδικτατορικής περιόδου. Σύμφωνα με την ΕΛ.ΑΣ. στόχος τους ήταν ν' αποτρέψουν πιθανά επεισόδια από αναρχικούς!

Στόχος και πάλι των διωκτικών μηχανισμών ο Κώστας Αβραμίδης. Όπως αναφέρει σε ανακοίνωσή της η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία: *«Στις 10 Απρίλη 2006 ξεκινάει η δίκη ενάντια στο σύντροφο Κ. Αβραμίδη στο Εφετείο της οδού Λουκάρεως. Η δίκη αυτή διαψεύδει παταγωδώς όσους πίστευαν ότι στην Ελλάδα δεν διώκεται το φρόνημα. Αποδεικνύει ότι ο πολιτισμός της διεθνούς και εγχώριας σταυροφορίας κατά της λεγόμενης "τρομοκρατίας" προχωράει στον δρόμο της παραβίασης των δικαιωμάτων πολύ μακρύτερα απ' όσο ενδεχομένως έχουν υποψιασθεί οι περισσότεροι άνθρωποι. Είναι δίωξη φρονηματική. Είναι όμως ταυτόχρονα και δίωξη φωτογραφική εναντίον κάθε ανθρώπου που αντιστέκεται στη φρίκη της Νέας Τάξης Πραγμάτων».* Τη Δευτέρα 10 Απρίλη στις 6.30μμ στα Προπύλαια θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Κ. Αβραμίδη.

Παμψηφεί αθώο έκρινε το Αναθεωρητικό Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης, με την σύμφωνη γνώμη και του εισαγγελέα, τον αντιρρησία συνείδησης, Νίκο Μπαλτούκα. Πρωτόδικα είχε καταδικαστεί τον περασμένο Μάη γι ανυποταξία από το Στρατοδικείο Ξάνθης σε ποινή φυλάκισης 15 μηνών με 3ετή αναστολή. Ο Ν. Μπαλτούκας, υπηρέτησε 1990-91 ως ναρκαλιευτής, είχε αρνηθεί όμως να εκπληρώσει εφεδρική θητεία 5 ημερών συμμετέχοντας στην άσκηση «ΑΝΤΑΙΟΣ» τον Οκτώβρη του 2004, αρνούμενος να υποστηρίξει έστω και με την απλή του συμμετοχή ως έφεδρος έναν ελληνικό στρατό που δραστηριοποιείται εκτός συνόρων. Ο Ν. Μπαλτούκας έχει συνεπή συμμετοχή εδώ και χρόνια στο συνδικαλιστικό και το αντιπολεμικό κίνημα και τους κοινωνικούς αγώνες, ενώ είναι ο πρώτος στην Ελλάδα που αρνήθηκε να υπηρετήσει εφεδρική θητεία για ιδεολογικούς λόγους. Στο μεταξύ συνεχίζονται οι διώξεις για τους αντιρρησίες συνείδησης Γιώργο Μοναστηριώτη και Λάζαρο Πετρομελίδη. Ο Γ. Μοναστηριώτης, 26 ετών, υπηρετούσε στο Ναυτικό ως Εθελοντής Πενταετούς Υποχρέωσης. Αρνήθηκε, επικαλούμενος λόγους συνείδησης, τον Μάη του 2003, να πάει με τη φρεγάτα «Ναυαρίνο» όπου υπηρετούσε στον Περσικό Κόλπο και δήλωσε ότι παραιτείται από το Πολεμικό Ναυτικό. Τον Σεπτέμβριο του 2004 συνελήφθη και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 40 μηνών για λιποταξία από το Ναυτοδικείο Πειραιά. Μεταφέρθηκε αμέσως στις φυλακές Κορίνθου όπου παρέμεινε φυλακισμένος επί 22 ημέρες μέχρι την προσωρινή του αποφυλάκιση εν αναμονή της εκδίκασης της έφεσής του. Τον Ιανουάριο του 2005 καταδικάστηκε πάλι από το Ναυτοδικείο Πειραιά σε ποινή φυλάκισης 5 μηνών με αναστολή για λιποταξία επειδή δεν επέστρεψε στην μονάδα του. Ο Λάζαρος Πετρομελίδης, 44 ετών, πρόεδρος του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης, αρνήθηκε για λόγους συνείδησης να υπηρετήσει στρατιωτική θητεία το 1992. Έχει υποστεί πολλές ποινικές διώξεις και καταδίκες. Αρνήθηκε να υπηρετήσει την εναλλακτική υπηρεσία του το 1998, καθώς είχε εξαιρετικά τιμωρητική διάρκεια –7,5 φορές τη διάρκεια της στρατιωτικής θητείας που θα όφειλε να υπηρετήσει– κι εξέπεσε έτσι της ιδιότητας του αντιρρησία συνείδησης. Από τότε, εξακολουθεί να λαμβάνει τακτικά προσκλήσεις κατάταξης στον στρατό, οπότε διώκεται κάθε φορά εκ νέου για ανυποταξία, λόγω της άρνησής του ως αντιρρησίας συνείδησης να υπηρετήσει στρατιωτική θητεία. Παλαιότερα είχε φυλακιστεί τον Μάιο του 1998, τον Απρίλιο του 1999 και τον Σεπτέμβριο του 2002. Τον Ιούνιο του 2003 του επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης 20 μηνών με 3ετή αναστολή γι ανυποταξία από το Αναθεωρητικό Στρατοδικείο Αθηνών. Με την πιο πρόσφατη ερήμην καταδίκη του σε ποινή φυλάκισης 30 μηνών για ανυποταξία τον Δεκέμβριο του 2004 από το Ναυτοδικείο Πειραιά, άρθηκε η αναστολή της προηγούμενης ποινής, γεγονός που σημαίνει ότι οφείλει να εκτίσει συνολική ποινή φυλάκισης 50 μηνών αν συλληφθεί.

Στο μεταξύ ελεύθερος είναι από τις 9 Μάρτη ο αναρχικός, ολικός αρνητής στράτευσης κι ομοφυλόφιλος ακτιβιστής, Μεχμέτ Ταρχάν. Ο Ταρχάν κρατούνταν στη στρατιωτική φυλακή Σίβας από τον Απρίλη του 2005 εκτίοντας ποινή 4 ετών. Με απόφαση του Ακυρωτικού Ποινικού Στρατιωτικού Δικαστηρίου της Άγκυρας μεταφέρθηκε στο Τοπικό Κέντρο Στρατολόγησης κι αφέθηκε ελεύθερος. Ένα μήνα νωρίτερα το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων καταδίκασε την Τουρκία με ποσό 11.000 ευρώ για παραβίαση του άρθρου 3 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αναφορικά με την απαγόρευση ταπεινωτικής μεταχείρισης του αντιρρησία συνείδησης Οσμάν Μουράτ Ούλκε (Όσσι).

Καταγγελία του κρατούμενου Γιώργου Καλαϊτζίδη για όσα συμβαίνουν στις φυλακές Κορυδαλλού:

«Κανένα μέτρο για κατάσβεση πυρκαγιάς δεν υπάρχει στον Κορυδαλλό. Καμιά πυρασφάλεια. Τη φωτιά που έκαψε ζωντανούς τέσσερις ανθρώπους στο κελί 80 την έσβησαν κρατούμενοι με κουβάδες και όχι υπάλληλοι με πυροσβεστήρες. Το κελί ανοίχτηκε με μεγάλη καθυστέρηση όταν ήταν πλέον αργά και ενώ η Δ πτέρυγα φώναζε για πενήντα (50) λεπτά. Οι απανθρακωμένο κρατούμενοι βρέθηκαν γαντζωμένοι στο παράθυρο (προφανώς φώναζαν για βοήθεια) και όχι στα κρεβάτια τους όπου υποτίθεται κάηκαν έχοντας μειωμένα αντανακλαστικά λόγω χρήσης ναρκωτικών. Και τι έκανε η διεύθυνση των φυλακών σε συνεργασία με το αρμόδιο υπουργείο για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση της αθλιότητας και της φρίκης; Μεταγωγές και ξυλοδαρμούς σε όσους διαμαρτυρήθηκαν από τη Δ και τις άλλες πτέρυγες. Πενήντα από τη Δ εκδιώχτηκαν σε άλλες φυλακές και άλλοι δεκαεννιά από άλλες πτέρυγες. Τη ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο το υπουργείο έχει δώσει εντολή για σαραντοοχτάωρο κλείσιμο των κρατούμενων στα κελιά της Δ, αλλά την αποσύρει λόγω διαμαρτυριών (φωτιά στα κελιά). Φαίνεται ότι πιάνουν οι εγγυήσεις του υπουργού δικαιοσύνης για βελτίωση των συνθηκών. ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ!«

Γιώργος Καλαϊτζίδης Α πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού 3/4/2006

Την 6η Πανελλαδική της Συνάντηση πραγματοποίησε από τις 31/3 ως τις 2/4 η Αντιεξουσιαστική Κίνηση στην Κομοτηνή. Οι θεματικές που αναπτύχθηκαν αφορούν: εκπαίδευση και παρέμβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, καταστολή-υποκλοπές κι υπόθεση των 3, εργασία-ανεργία και κοινωνική αλληλεγγύη, Ευρωπρωτομαγιά, μετανάστες-πρόσφυγες και NO BORDER ACTION. Περισσότερα για τις αποφάσεις στο: www.resistance2003.gr

Χανιά ...μια αναπάντεχη καταδίκη

Σε Σε ισόβια καταδικάστηκε ο δολοφόνος του Ηρακλή Μαραγκάκη, αρχιφύλακας Δημητρακάκης. Η δίκη διεξήχθη μεταξύ 13 και 17 Μαρτίου στο πρωτοδικείο Χανίων, δυόμιση περίπου χρόνια μετά τη δολοφονία του 22χρονου τότε Μαραγκάκη σε μπλόκο του Τμήματος Αστυνομικών Επιχειρήσεων (Τ.Α.Ε.) στις Γωνιές Ηρακλείου στις 5 Δεκέμβρη του 2003. Ο αρχιμπάτσος (που στο Ρέθυμνο είχε ήδη το παρατσούκλι «πιστολέρο») επικεφαλής του μπλόκου, μαζί με 2 ειδικούς φρουρούς «υπό τις διαταγές του», με παλικαρίσια τόλμη γάζωσαν το αυτοκίνητο που επέβαινε ο άτυχος Ηρακλής μαζί με δυο φίλους του επειδή φοβισμένοι δεν σταμάτησαν στη θέα των πάνοπλων ένστολων τραμπούκων). Οι δύο άλλοι κατηγορούμενοι μπάτσοι έπεσαν στα μαλακά, καθώς κρίθηκαν ένοχοι μόνο για «παράνομη» χρήση όπλου, ενώ ο Δημητρακάκης κρίθηκε ένοχος και για τις απόπειρες ανθρωποκτονίας των δυο φίλων του Μαραγκάκη με 13 χρόνια κάθειρξη. Η υπεράσπιση θα πάει για έφεση αλλά τα πράγματα αυτή τη φορά μάλλον δε θα είναι εύκολα για τον κρατικό πιστολέρο. Αυτό είναι απόρροια της μη αναμενόμενης έκτασης που πήρε το θέμα στα τοπικά ΜΜΕ. Είχε ήδη γίνει γνωστό ότι ποτέ δε βρέθηκε η φονική σφαίρα, ότι το αυτοκίνητο των παιδιών εξετάστηκε 18 μέρες μετά το συμβάν, ότι η εξέταση υπήρξε εξαιρετικά πρόχειρη κι οδηγούσε σε αντιφατικά συμπεράσματα. Επίσης ήταν γνωστό ότι η οικογένεια και οι δυο φίλοι του θύματος δεχόταν πιέσεις και απειλές.

Να τονιστεί επίσης ότι η δίκη διεξήχθη σε κλίμα πρωτόγνωρης αστυνομοκρατίας καθώς είχε αποκλειστεί το κτίριο από ΜΑΤ και ασφαλίτες που έκαναν έλεγχο σε όλους όσους εισέρχονταν στο κτίριο για οποιοδήποτε. Μέσα στο κτίριο, για να μπει κάποιος στην αίθουσα έπρεπε να διαθέτει ειδικό έγγραφο, εκτός βέβαια από τους δεκάδες ένστολους όλων των ειδών (Τ.Α.Ε, ΕΙΔ.ΑΣ.Υ.Δ.Ε, «απλοί» μπάτσοι κ.α), μάρτυρες υπεράσπισης και μη, οι οποίοι μπαινόβγαιναν. Όλοι οι υπόλοιποι, δηλ. οι συγγενείς και οι φίλοι του νεκρού παιδιού, κάθε φορά που μπαινοβγαίνανε στην αίθουσα έπρεπε να επιδεικνύουν το έγγραφο και δεν τους επέτρεπαν να συναθροίζονται έξω απ' αυτήν. Όλα αυτά είχαν διπλό στόχο. Αφενός να ασκήσουν ψυχολογική βία και πίεση στους μάρτυρες κατηγορίας και στους ενόρκους, αφετέρου να αποτρέψουν τυχόν «έκτροπα» ανάλογα με εκείνα που έγιναν έξω από την Ασφάλεια Ηρακλείου από συγγενείς και φίλους του νεκρού και αλληλέγγυους σ' αυτούς αντιεξουσιαστές, όταν 6 από τους τελευταίους συνελλήφθησαν και καταδικάστηκαν σε 18 μήνες με αναστολή, πριν ακόμα δικαστούν οι ίδιοι οι αστυνομικοί, οι οποίοι όλο αυτό τον καιρό κυκλοφορούσαν ελεύθεροι.

Η καταδίκη του αρχιφύλακα δεν ικανοποιεί το αίσθημα της αδικίας και της ατιμωρησίας των ένστολων κουμπουροφόρων που κάθε τόσο προσθέτουν νεκρούς στη μακρά λίστα με τις κρατικές δολοφονίες. Άλλωστε και η αστική δικαιοσύνη (που ούτως ή άλλως αφήνει την πλειοψηφία τους ατιμώρητη) ως θεσμός ενός συστήματος που υπάρχει για τους λίγους και τα δικά τους συμφέροντα εξυπηρετεί και διαφυλάσσει, είναι το ίδιο ένοχη με τους φονιάδες ένστολους. Με αυτό της το ρόλο η «δικαιοσύνη» παγιώνει την παραπάνω (νόμιμη πλέον) εγγενή αδικία του συστήματος και γι' αυτό είναι συνυπεύθυνη για τις «παρεκτροπές» των ενόπλων συμμοριών του κράτους. Μια ελάχιστη ίσως ικανοποίηση για μας αποτελεί το ότι, σ' αυτή την περίπτωση τουλάχιστον, η εξουσία βρέθηκε στη δύσκολη θέση να αδυνατεί να πείσει την κοινωνία ότι μπορεί να την προστατέψει από τους προστάτες της.

Νίκος Μαρκετάκης

τα ανοιχτά μέτωπα του κεφαλαίου

Δεν ξέρουμε πώς φαντάζονται οι περισσότεροι άνθρωποι τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο. Αλλά πραγματικά, δε μπορούμε να σκεφτούμε τί άλλα χαρακτηριστικά θα είχε από αυτά του πολέμου που μαίνεται σήμερα ανάμεσα στην εξουσία και την κοινωνία. Ένας πόλεμος καθημερινός, πολυεπίπεδος, άγριος, δίχως κανόνες και γι' αυτό πολύ περισσότερο επικίνδυνος.

Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του είναι ότι μόνο το ένα από τα δύο αντιμαχόμενα μέλη γνωρίζει πως πρόκειται για πόλεμο. Η εξουσία, οργανώνει τη στρατηγική της, τις συμμαχίες της, επιβάλλει τα όπλα που θέλει να χρησιμοποιήσει, οριοθετεί τους κανόνες –δηλ. την έλλειψή τους– και αποδεκατίζει τον εχθρό-κοινωνία χρησιμοποιώντας μια μοναδική στα χρονικά συνθήκη: έχει ολοκληρωτικά αποπροσανατολισμένο τον αντίπαλο, πείθοντάς τον καθημερινά πως είναι ή πως πρέπει να είναι ευτυχισμένος μέσα στον εφησυχασμό του, πως όλα γίνονται για το καλό του και είναι προσωρινά, πως δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας. Κι ακόμα πως εχθροί του είναι όσοι αντιδρούν σ' αυτή την κοινωνική τάξη ποικιλόμορφου νεκροταφείου που επιβάλλεται, πως αυτοί είναι που πρέπει να εξαφανιστούν.

Η απόκρυψη της αλήθειας και το ψέμμα είναι τα μεγαλύτερα όπλα της εξουσίας, πιο μεγάλα κι απ' την καταστολή και την αστυνομοκρατία που ωστόσο, ως η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος, καθόλου δεν υποβαθμίζεται ως μέσο ελέγχου.

Μετωπική επίθεση σε όλα τα επίπεδα, γρήγορη και ολοκληρωτική, χωρίς ανάσα, ώστε, ώσπου να συνειδητοποιήσει η κοινωνία τον πόλεμο που διεξάγεται σε βάρος της, η μάχη να έχει αμετάκλητα κριθεί, φυσικά σε βάρος της. Αυτό είναι το πολεμικό σχέδιο της εξουσίας, αν μπορεί να έχει πολεμικό σχέδιο ο παραλογισμός.

Έτσι ο μύθος της διαρκούς "ανάπτυξης" επιβάλλεται δίκην φυσικού νόμου, καταστροφικός μονόδρομος που επιβάλλει "θυσίες" για τους πολλούς και διαρκώς αναπτυσσόμενα κέρδη για τους λίγους. Η επαναφορά της δουλείας είναι εδώ, μόνο που αφορά πλέον όλη την κοινωνία. Όσα εργασιακά δικαιώματα κατάφεραν να κερδηθούν με αγώνες και αίμα στη διάρκεια του προηγούμενου αιώνα, καταργούνται εν ριπή οφθαλμού, για να "βγούμε από την κρίση", για να "καλυφθούν τα ελλείμματα", για να "γίνουμε ανταγωνιστικότεροι". Με εκατομμύρια άνεργους να φυτοζωούν προσδοκώντας μια "ό,τι νάναι δουλειά" προκειμένου να μην πεθάνουν από την πείνα, χωρίς απαιτήσεις και δικαιώματα, που χρησιμοποιούνται άθελά τους ως όπλο ενάντια στους "ακόμα αλλά για πόσο;" εργαζόμενους. Χωρίς συλλογικές συμβάσεις, χωρίς ωράριο και ασφάλιση, χωρίς εργασιακούς κανόνες, οι "ακόμα" εργαζόμενοι ξεπουλούν τον χρόνο τους στην ουσία, πολύτιμο χρόνο από τη ζωή τους, ζώντας για να δουλεύουν και μόνο. Για την επιβίωση απλά. Μια επιβίωση στην οποία καλούνται να καταναλώνουν μολυσμένα νερά και τρόφιμα (κατεστραμμένα από την διαρκή "ανάπτυξη" των πολυβιομηχανιών τους), "πειραματικά" προϊόντα και "φάρμακα" των βιοτεχνολογικών τους πειραμάτων, ν' αναπνέουν δηλητηριασμένο αέρα (και πάλι αποτέλεσμα της "ανάπτυξής"τους), ν' αρρωσταίνουν και να πεθαίνουν από αρρώστιες - αποτέλεσμα του "πολιτισμού" τους. Και μάλιστα δίχως εναλλακτικές λύσεις, μια που οτιδήποτε διαφορετικό θεωρείται αυτόματα εχθρικό και καταστέλλεται.

Η μάχη στο χώρο της υγείας χάνεται. Δεκάδες καινοφανείς αρρώστιες - αποτελέσματα "στραβής εξέλιξης" των εργαστηριακών τους πειραμάτων, που αποδεκατίζουν ανθρώπους και θεωρούνται "φυσικές". Άνθρωποι - σαράβαλα, με όλα τα τοξικά και τα "πειραματικά" στα πνευμόνια και στο στομάχι, να σέρνονται σε νοσοκομεία - κρεματόρια που αδυνατούν να τους "θεραπεύσουν" από την ισόβια καταλήστευση της υγείας και της ενέργειάς τους. Κι επειδή, στον πόλεμο αυτό της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία, όποιος δεν παράγει άμεσα είναι άχρηστος, ως απόρριμα αντιμετωπίζεται: τα χρήματα που κατακρατήθηκαν μια ζωή από τον εργαζόμενο, γιατί να του τα επιστρέψουν ως σύνταξη; Ανεβαίνει το ηλικιακό όριο εργασίας και καταργείται (στην πράξη) η σύνταξη, αν πεθάνουν κι αμέσως μετά, μεγαλύτερο κέρδος για το κεφάλαιο. Και μόνο από αυτό θα μπορούσε κάποιος ν' αντιληφθεί τη βία και τη σκληρότητα του "πολιτισμού τους".

Ο άνθρωπος ανέπτυξε κοινωνίες από αγάπη και σεβασμό για τη ζωή. Σήμερα επιστρέφει στη ζωώδη κατάσταση, υποβαθμίζοντας την αξία της ζωής, καταργώντας οποιαδήποτε συνθήκη και κανόνα προσπαθούσε να θεσμοποιήσει αυτό το σεβασμό.Από τη μεριά της εξουσίας αυτό γινόταν πάντα κι αυτό γίνεται και σήμερα: οι υπήκοοι δεν έχουν προσωπικό χώρο, προσωπική ζωή, σκέψεις και συναισθήματα, δραστηριότητες. Όλα ελέγχονται, καταγράφονται κι, αν επιλεχθεί, γίνονται βορά από τα σαρκοβόρα "μέσα ενημέρωσης" που υπάρχουν για να διαστρευλώνουν, να αποκοιμίζουν, να κατακερματίζουν και να λυντσάρουν ό,τι ξεφεύγει από τον ασφυκτικό έλεγχο. Φυλακές στις οποίες "εξαφανίζονται" άνθρωποι, χωρίς νομικά προσχήματα, που δεν τα χρειάζεται η εξουσία πια γιατί δεν αμφισβητείται και δεν υπάρχει αντίπαλο δέος για να διατηρήσει ισορροπίες. Βασανιστήρια και φυσική βία που κυριαρχεί και δεν σοκάρει κανένα. Γενοκτονίες στο όνομα του κέρδους κάποιων πολυεθνικών και τέτοιου μεγέθους εγκλήματα που φαίνονται απίστευτα.Τρόμος. Η φοβική ζωή είναι πραγματικότητα.

Όσο η κοινωνία δεν συνειδητοποιεί τον σε βάρος της πόλεμο, τόσο θα μένει άοπλος παρατηρητής, θα παραμένει ο χαμένος, θύμα του "πολιτισμού" της ανοησίας, της βίαςκαι της αρρώστειας, θύμα της υποβάθμισής της σε χρηστικό υποζύγιο.Μέχρι να αντιληφθεί και να πολεμήσει, ν' ανακαλύψει και πάλι πως είναι δυνατή, και ν' αποτελέσει το αντίπαλο δέος. Για να διαπιστώσει απλά πως η εξουσία αποτελούσε πάντα ένα παράσιτο στο σώμα της ανθρωπότητας.

Καπιταλισμός: η παιδική αρρώστια της ανθρωπότητας

Οι άρχοντες των δαχτυλιδιών

Τα τμήματα marketing των πολυεθνικών σε όλο τον κόσμο, έχουν μοναδικό στόχο να μεγιστοποιήσουν πωλήσεις, με κάθε τρόπο και τίμημα. Τα τμήματα «διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού» έχουν στόχο αυτό που λέει και το ίδιο το (κυνικότατο) όνομά τους: να «διαχειριστούν» το ανθρώπινο δυναμικό, το προσωπικό, τους εργαζόμενους δηλ. μιας επιχείρησης, προς μέγιστο όφελος του αφεντικού της επιχείρησης. Στις υποχρεώσεις τους είναι η αποφυγή εντάσεων και η δια-σκέδαση (με την αρχική σημασία της, αυτή του δια-σκορπισμού), ο εξανεμισμός δηλ. και η διαστρέβλωση των απαιτήσεων, ο αποπροσανατολισμός και εν τέλει η εξαπάτηση των εργαζομένων.

Τα τμήματα αυτά, έχοντας αναδειχτεί στα πιό πιστά σκυλιά των εργοδοτών, είναι και τα πλέον καλοπληρωμένα. Δεν έχουν υπαρξιακές ή φιλοσοφικές αγωνίες, ούτε κοινωνικούς προβληματισμούς, μαθαίνουν «κοινωνική ψυχολογία» και εξωραϊσμό και διαχείριση του ψέματος για να εξαπατήσουν το «ανθρώπινο δυναμικό», είτε αυτό είναι εργαζόμενοι είτε «καταναλωτές» (πελάτες μου!) με κίνητρο τα άμεσα προσωπικά κέρδη και την αναβάθμισή τους στην κλίμακα των στελεχών της εταιρίας τους. Αδιαφορούν για τις μακροχρόνιες ή τις κοινωνικές συνέπειες των επιλογών τους, πληρώνονται για να μη σκέφτονται τίποτε άλλο.

Τα πρόσωπα του εχθρού

Κάποια τέτοια «τσακάλια» που εδώ και χρόνια δουλεύουν πυρετωδώς, έχουν καταφέρει με τις επιλογές τους ν' ανατρέψουν το εργασιακό καθεστώς σε όλο το δυτικό κόσμο. Εργασιακά κεκτημένα δεκαετιών, που κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα, καταργούνται στο βωμό της μεγιστοποίησης του κέρδους. Κάποιες τέτοιες «επιστημονικές αναλύσεις» (ουδέτερη και αποστειρωμένη επιστήμη!) υπέδειξαν στ' αφεντικά πως οι στρατιές ανέργων δημιουργούν ανασφάλεια στους «ακόμα εργαζόμενους» και άρα τις καλύτερες συνθήκες για να τσακιστεί κάθε εργασιακό και συνδικαλιστικό δικαίωμα. Όταν ένας εργαζόμενος αισθάνεται τυχερός και μόνο που έχει μια δουλειά, θα σκύψει το κεφάλι και θα αποδεχτεί και την κατάργηση του ωραρίου και των συλλογικών συμβάσεων και την ανατροπή των συνθηκών εργασίας και πολλά ακόμα!

Αιματηρές και πολύχρονες κινητοποιήσεις χρειάστηκαν για την κατάκτηση του οκτάωρου, για την υποχρεωτική ασφάλιση των εργαζομένων, για τις συλλογικές συμβάσεις που προβλέπουν βασικό μισθό, για τον έλεγχο των απολύσεων, για αξιοπρεπέστερες συνθήκες εργασίας, για συνταξιοδότηση σε κάποια ηλικία, για αμοιβές που επιτρέπουν μια αξιοπρεπή διαβίωση.

ξεφεύγοντας από το σκουπιδαριό του ψέμματος, των συνηθειών, της επανάπαυσης ή του πανικού να ξυπνήσουν οι άνθρωποι τη ναρκωμένη σκέψη και κοινωνικότητά τους, να ξανα-ανακαλύψουν την άρνηση της καταναλωτικής παράνοιας και την αλληλεγγύη

Με το τέλος του ψυχρού πολέμου, οι πολιτικές επιλογές για την παρουσίαση του δήθεν «ανθρώπινου προσώπου» του δυτικού καπιταλισμού εξανεμίστηκαν, μαζί με το κράτος πρόνοιας που προσπαθούσε να αποσυμπιέσει τις πιέσεις και να συντηρήσει κάποιες κοινωνικές ισορροπίες.

Οι απόβλητοι του αμερικανικού μοντέλου και οι γκασταρμπάιτερς της δύσης έγιναν τα πειραματόζωα για τα «επιστημονικά» συμπεράσματα και τις επιλογές των τεχνοκρατών.

Στρατιές ανέργων από τις χώρες του «πρώην σοσιαλισμού», κατέκλυσαν τις δυτικές καπιταλιστικές χώρες, με το μύθο της διαρκούς κατανάλωσης και της «δυτικής ευδαιμονίας» στο μυαλό τους και την ανάγκη επιβίωσης στα χέρια τους. Στην Αμερική οι στρατιές αυτές υπήρχαν από χρόνια: μια χώρα στηριγμένη στη δουλεία για την «ανάπτυξή» της, δεν μπόρεσε ποτέ να ξεπεράσει το ότι δεν χρειάζεται ν' αμείβονται όλοι, το ότι δεν είναι ίσοι όλοι, το ότι υπάρχουν άνθρωποι-ζώα που μπορούν να χρησιμοποιούνται όταν χρειάζονται και να πετιούνται στα σκουπίδια όταν είναι περιττοί. Καλομαθημένες ανατολή και δύση στην εκμετάλλευση των αποικιών, όταν συνήλθαν από το σοκ της (προσωρινής)[1] απώλειάς τους, σκέφτηκαν, πως μπορεί όλος ο κόσμος να μετατραπεί σε μια διαρκή αποικία απομύζησης απεριόριστου κέρδους και όλο το «ανθρώπινο δυναμικό» σε εν δυνάμει δούλους.

Ο κακός μάγος

Με επιστημονικό τρόπο (πάντα) και με το κράτος στα χέρια τους, μεθοδεύτηκε η πολυμέτωπη επίθεση, προσεκτικά, οργανωμένα. Η ισχύς εν τη ενώσει και τα αφεντικά (με τα επιτελεία τους, που γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχουν) ενώθηκαν, πέρα από τους ανταγωνισμούς τους, στον κοινό σκοπό: για όλους έχει κέρδη, αρκεί να τσακίσουν τις αρνήσεις των εργαζομένων, τις απαιτήσεις τους, να τους μετατρέψουν σε απλά υποζύγια που νιώθουν ευεργετημένα επειδή ακόμα δεν είναι (κι αυτά) άστεγα κι έχουν ένα κομμάτι στάβλου πάνω απ' το κεφάλι τους.

Από χρόνια πριν τα «τσακάλια» (κυριολεκτικά) του marketing και της διαφήμισης, είχαν δουλέψει με «φιλοτιμία» για να πετύχουν ένα άλλο μεγάλο έργο. Σε μια κοινωνία διαλυμένη από δύο μεγάλους πολέμους και κουρασμένη από τις ταλαιπωρίες, με δολοφονημένο στα πε-

Σημειώσεις:

1. Προσωρινή γιατί η αποικιοκρατία συνεχίστηκε με άλλους τρόπους, είτε με τον έλεγχο και την εξαγορά (ή το σβήσιμο απ' το χάρτη σε περίπτωση μη υποταγής) των κρατών που δημιουργήθηκαν απ' τους πολέμους ανεξαρτησίας, είτε με τη μεταφορά του ανθρώπινου δυναμικού στις χώρες της δύσης με συνθήκες σύγχρονης δουλείας.

2. Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν η κατ' εξοχήν περίοδος ανάπτυξης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, στο οποίο, παραδοσιακά, οι νέοι άνθρωποι αποτελούσαν το ισχυρότερο και μαχητικότερο δυναμικό του. Ο πόλεμος αποτέλεσε (και αποτελεί) πανίσχυρο όπλο στα χέρια της εξουσίας για την κοινωνική αποσυμπίεση (μετατοπίζοντας τα προβλήματα) και την εξόντωση των κινημάτων

3. Οι εξελίξεις ήταν τόσο ραγδαίες που δεν υπήρξε χρόνος κατανόησης των αλλαγών. Υπάρχουν ακόμα γενιές που πρόλαβαν και μεγάλωσαν χωρίς τηλεόραση στα σπίτια, πράγμα που δεν ισχύει για τους νεώτερους που τη θεωρούν απαραίτητο εξοπλισμό και καταναλώνουν σε καθημερινή βάση τα επικίνδυνα σκουπίδια που προβάλλονται. Αποτελεί έναν απ' τους μεγάλους υπεύθυνους για την αλλαγή των συνηθειών και την ανικανότητα σκέψης κι επικοινωνίας. Σήμερα είναι διαρκώς ανοιχτή στα σπίτια κι αποτελεί το σταθερό μπακράουντ όλων των οικιακών δραστηριοτήτων (εργασίες, φαγητό, συζήτηση, κοινωνική συναναστροφή) παρεμβάλοντας εξουσιαστικά την ανοησία της, μεταφέροντας κατευθυνόμενες απόψεις και ψευδή προβλήματα, αποτελώντας σημείο αναφοράς και ψυχοφάρμακο για να μη σκέφτεται κανείς τα προβλήματά του. Και μόνο η κίνηση κλεισίματός της αποτελεί ριζοσπαστική κίνηση αλλά έχει αποδειχθεί πως πολύ δύσκολα γίνεται.

4. Είναι προφανές σε όλο το κείμενο πως η επιστήμη και ο όρος επιστημονικός, καθόλου δεν χρησιμοποιούνται με την έννοια του αδιαμφισβήτητου και αποστειρωμένου που προσπαθεί να προβληθεί από την εξουσία, αλλά με την έννοια της κατευθυνόμενης, ελεγχόμενης, χρηματοδοτούμενης και νοηματοδοτούμενης κατά το δοκούν διαδικασίας, με μόνο στόχο και κίνητρο (εκτός πολύ ελάχιστων εξαιρέσεων) το κέρδος των αφεντικών.

5. Πρόσφατες στατιστικές έρευνες έδειξαν (όσο μπορούν να δείξουν τέτοιες αμφισβητούμενες πρακτικές) πως ο μέσος όρος νοημοσύνης των ανθρώπων (I.Q.) έχει πέσει σημαντικά, συγκριτικά με τις αρχές του 20ου αιώνα που γίναν οι πρώτες καταμετρήσεις.

6. Η διαρκής διοχέτευση πληροφοριών, σημαντικών, ασήμαντων και αδιάφορων, ταυτόχρονα ή με εναλλαγές, η διάχυση ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμμα, απαξιώνει το σύνολό τους, περιορίζεται η ικανότητα διάκρισης σε σημαντικές πληροφορίες και μη, επιφέρει κούραση και αδιαφορία. Ο εθισμός σε γεγονότα, που άλλοτε η πληροφορία τους θα συγκλόνιζε και θα δημιουργούσε αντιδράσεις, επιφέρει αναισθησία κι αδιαφορία. Ο καταιγισμός από «φρέσκες» ειδήσεις απαξιώνει και καταργεί τις «χθεσινές», όσο σημαντικές κι αν είναι, μικραίνει την ικανότητα μνήμης και οδηγεί σε ανικανότητα κατανόησης κι ευπιστία.

7. Χιλιάδες τα παραδείγματα: η δολοφονική πολιτική τους ονομάζεται σταυροφορία για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, η καταστροφή του περιβάλλοντος ονομάζεται ανάπτυξη και οικολογική προσέγγιση, ο έλεγχος και η καταστολή προστασία της τάξης και της ασφάλειας, οι πιό μεγάλες και καταστροφικές εταιρίες (π.χ. η BP, η Shell, η McDonalds), οι πολυεθνικές των μεταλλαγμένων (η Monsanto, η Syngenta, η Bayer -μέρος της γνωστής από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί IGFarben-, η DuPont), οι φαρμακευτικές των καταστροφικών πειραμάτων, των ιών, των παρενεργειών) προβάλλουν μέσα από τις διαφημίσεις και τα μέσα ενημέρωσης -που συμμετέχουν στο παιχνίδι- ένα κοινωνικό πρόσωπο, με «σεβασμό στον άνθρωπο και το περιβάλλον», που φροντίζει τη ζωή και την υγεία των καταναλωτών τους. Πρέπει κανείς να διαβάζει κυριολεκτικά ανάποδα τις λέξεις τους για να καταλαβαίνει το πραγματικό τους νόημα. Όλη η εξουσία της σύχρονης διαφήμισης και των image makers βρίσκεται σ' αυτό το παιχνίδι και την κυριαρχία του.

8. Είναι γνωστά τα παρανοϊκά συμπτώματα των τεχνοκρατών και των στρατοκρατών, η καταφυγή των περισσότερων στην συνδρομή των ψυχαναλυτών και στα ψυχοφάρμακα, για την καταπολέμηση του σύνδρομου καταδίωξης και της δυστυχίας που τους χαρακτηρίζει, η ακόρεστη επιθυμία για εξουσία και προσωπική προβολή, η καταστροφική μανία, η ανικανότητα συν-ύπαρξης. Οι ίδιοι αποτελούν την ισχυρότερη αρνητική εικόνα των επιδιώξεών τους, κι επειδή μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις, είναι αυτή ακριβώς που προσπαθούν να αποκρύψουν μέσα από τον ευτυχισμένο πίνακα της κοινωνικής επιτυχίας που προβάλλουν.

φάκελος / το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας

η ισχύς εν τη ενώσει και τα αφεντικά (με τα επιτελεία τους, που γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχουν) ενώθηκαν, πέρα από τους ανταγωνισμούς τους, στον κοινό σκοπό

δία της μάχης ένα τεράστιο μέρος του νεολαιίστικου τμήματός της[2], η προβολή του ευτυχισμένου «αμερικάνικου» ονείρου, δεν ήταν δύσκολη, πόσο μάλλον που επιτεύχθηκε συντονισμένα και «επιστημονικά». Το life style του ευτυχισμένου σπιτιού, της ήσυχης οικογένειας που κοιτάει το σπίτι της, τα παιδιά της, που εργάζεται και καταναλώνει, διαρκώς καταναλώνει και δεν ξέρει τι θα πεί συλλογικότητα, ενδιαφέρον για τα κοινά, άλλος πολιτισμός, άλλος τρόπος ζωής, έγινε κυρίαρχο. Διαρκής κατανάλωση, διαρκής παραγωγή σκουπιδιών, ήσυχη ζωή–φετίχ και το μεγάλο μάτι της (φυσικά) ελεγχόμενης τηλεόρασης σε όλα τα σπίτια[3], για να προβάλει τρόπους κάλυψης των διαρκώς ανανεούμενων ψεύτικων αναγκών κατανάλωσης. Αλλά και με σκοπό τον έλεγχο της σκέψης, και προσανατολισμό του, με επιστημονικό τρόπο[4], σε κατευθυνόμενους δρόμους. Οχι διάβασμα, όχι σκέψη και κριτική, όχι αμφισβήτηση, χειραγώγηση του επικίνδυνου ελεύθερου χρόνου σε προκατασκευασμένους χώρους, δημιουργημένους για διασκορπισμό (διασκέδαση) κι εκτόνωση, κατανάλωση και μοναξιά, παρά τη μαζικότητά τους. Η κουλτούρα της συνεύρεσης, της συντροφικότητας, της αλληλεγύης, ήταν ο μεγάλος εχθρός σ' αυτά τα σχέδια και γι' αυτό χτυπήθηκε μεθοδικά.

Οι καρποί που σαπίζουν...

Απαξιωμένοι και μόνοι τους οι άνθρωποι, με το όνειρο της ευτυχισμένης κατανάλωσης στο κεφάλι, με περιορισμένη δυνατότητα σκέψης[5], με βομβαρδισμό από πληροφορίες που οδηγούν στην απαξίωση της γνώσης και συναισθηματική αδράνεια[6], αισθάνονται μόνοι και ανίσχυροι, αδυνατούν να κρίνουν αυτό που τους συμβαίνει και να βρουν λύσεις. Κινούνται σαν υπνωτισμένοι, με αίσθηση πανικού, κι αντιμετωπίζουν τον άλλο (τον κάθε άλλο, κι ακόμα πιο εύκολα όταν είναι διαφορετικός) ως πιθανό ανταγωνιστή και άρα εχθρό. Η φοβική ανταγωνιστική κοινωνία αποτελεί το μεγάλο επίτευγμα των αφεντικών και των πληρωμένων επιτελείων στην υπηρεσία τους. Πρέπει να άνοιξαν πολλές σαμπάνιες για να γιορτάσουν τη νίκη τους!

...αλλά δεν πέφτουν

Το «ανθρώπινο δυναμικό» όμως αποτελείται από ανθρώπους κι ο ανθρώπινος παράγοντας, όπως διδάσκει η ιστορία, ποτέ δεν υπήρξε απόλυτα ελεγχόμενος. Γι' αυτό η προσπάθεια των αφεντικών δεν σταματά, δεν επαναπαύεται στιγμή ο στρατός των πιστών σκυλιών τους. Μάνατζερς, διαφημιστές, δημοσιογράφοι, νομικοί, στρατοκράτες, οικονομολόγοι «στοχαστές» και σύγχρονοι «διαννοούμενοι», κράτος, επιστήμη, εκπαίδευση, τεχνολογία, γελωτοποιοί και αυλικοί, θύτες και μελλοντικά θύματα μέσα στην κοντόφθαλμη άγνοιά τους, έχουν απλώσει παντού τα πλοκάμια να μη τους ξεφύγει τίποτα, καμμιά λεπτομέρεια, καμμιά έξοδος διαφυγής για κανένα.

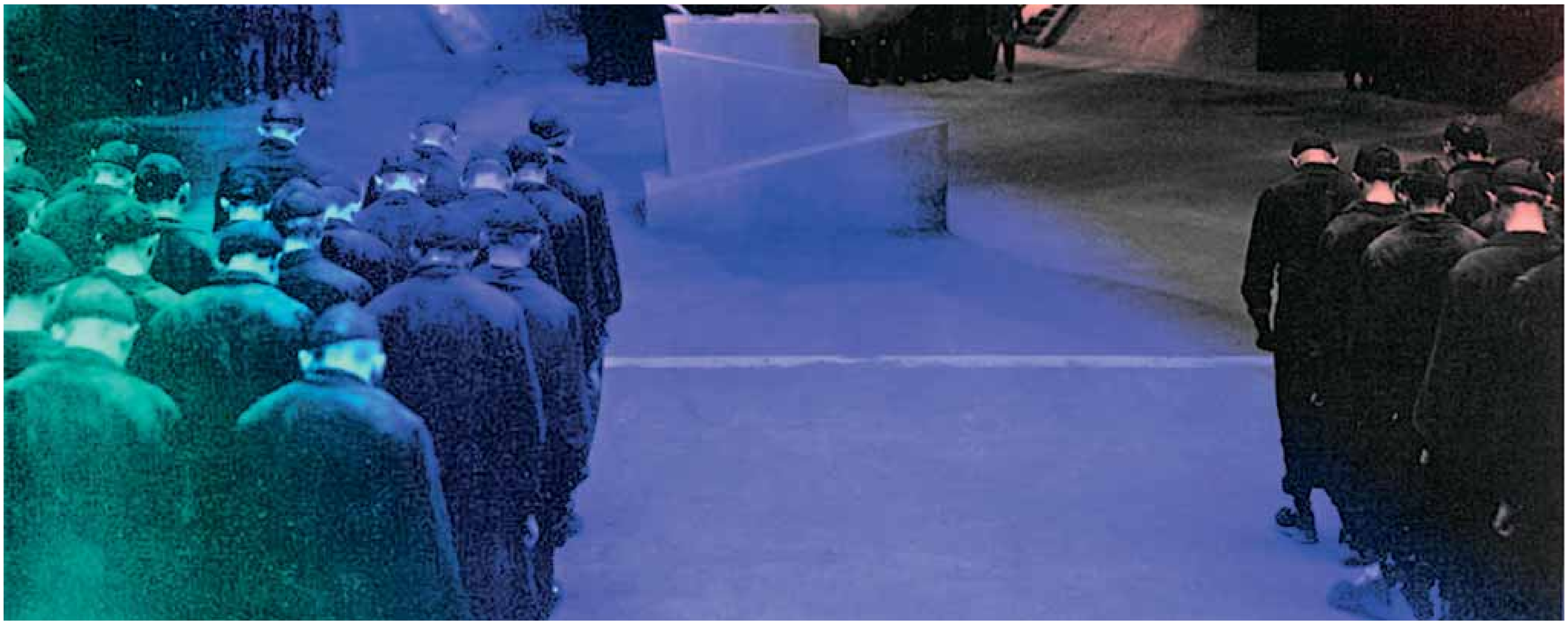
Οσο περισσότερο ελέγχομενο γίνεται το «ανθρώπινο δυναμικό», τόσο περισσότερες μέθοδοι ελέγχου και καταστολής επιβάλλονται κι εφαρμόζονται. Όσο πιο μεγάλα είναι τα ψέμματα που παρουσιάζονται, τόσο πιο εξωραϊσμένα και αντεστραμμένα προβάλλονται [7]. Η διαρκής καλλιέργεια της σύγχυσης και του φόβου, αποκλειστικό στόχο έχει την απομάκρυνση της σκέψης από το αυτονόητο. Ο προσανατολισμός στην αίσθηση του αδιέξοδου και της αδυναμίας, μεθοδεύεται για να μην ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΝ οι άνθρωποι, για ν' απωλέσουν αυτή την «επικίνδυνη» αίσθηση αξιοπρέπειας (αίσθηση που πρώτα απ' όλους απώλεσαν αυτά τα πιστά σκυλιά των αφεντικών, ακριβώς για να μετατραπούν σε πιστά σκυλιά), για να εκμηδενιστούν ως homo sapiens.

Το πιο απλό είναι και το πιό δύσκολο!

Αυτό το σύστημα είναι από μόνο του αδιέξοδο κι αυτοκαταστροφικό, είναι από μόνο του ένα τεράστιο σκουπίδι, ένα παράσιτο στο σώμα της ανθρωπότητας. Η ουσιαστική άγνοια των ειδημόνων του, ο παραλογισμός, η κοντόφθαλμη σκέψη τους και η καταστροφική και αυτοκαταστροφική τους τάση, καθρεφτίζεται και στις επιλογές τους που οδηγούνται, μακροπρόθεσμα, έτσι κι αλλιώς σε αδιέξοδο. Η κοινωνία της μικρής μειοψηφίας εντός των τοιχών και της μεγάλης εξαθλιωμένης κοινωνικής μάζας εκτός των τοιχών δεν θα έχει μέλλον. Τα επιτελεία του νεοφιλευθερισμού (οι μόνοι που θα ταίριαζε πραγματικά ν' αποτελούν τρόφιμους ψυχιατρείου)[8], οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια το σύμπαν στην καταστροφή, στη σκοτεινή πλευρά.

Απομένει ν' ανακαλύψει ξανά η κοινωνία τη φωτεινή πλευρά της, αυτή που τόσες φορές εκφράστηκε και στο παρελθόν. Ξεφεύγοντας από το σκουπιδαριό του ψέμματος, των συνηθειών, του life-style, της επανάπαυσης ή του πανικού, να ξυπνήσουν οι άνθρωποι τη ναρκωμένη σκέψη και κοινωνικότητά τους, να ξανα-ανακαλύψουν την άρνηση της καταναλωτικής παράνοιας, το δρόμο και την αλληλεγγύη, αυτό το χείμαρο επαναστατικής ενέργειας που αποτελεί και τον εφιάλτη του συστήματος. Να δημιουργήσουμε ξανά το μέλλον.

Άννα Κάπα

φάκελος / το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας

Γαλλικός Μάρτης '06:

Τι είναι το CPE (Συμβόλαιο Πρώτης Πρόσληψης); Είναι η τελευταία λάμψη του γαλλικού νομοθετικού στροβοσκοπίου. Το στροβοσκόπιο είναι ένα μηχάνημα που εκπέμπει φωτεινές λάμψεις σε σύντομα διαστήματα. Χρησιμοποιείται στα club για να δώσει μια διακεκομμένη, παραμορφωτική, εξωπραγματική εικόνα της κίνησης των χορευτών. Η λανθασμένη χρήση του μπορεί να προκαλέσει επιληπτικές κρίσεις.

Ο Μακιαβέλλι, πραγματιστής ακόμη και στη διατύπωση της Ουτοπίας του, μας δίδαξε πως η πολιτική είναι μια τέχνη διαχείρισης των φαινομένων. Πολιτική ηγεμονία, είναι όταν ο αντίπαλος υπογράφει το συμβόλαιο υποταγής του με το χαμόγελο στα χείλη, πετυχημένη συνωμοσία, είναι όταν παραπλανάς τον εχθρό σου σε τέτοιο σημείο που να σου παραδίδει το στιλέτο του για να του το επιστρέψεις στην πλάτη με κάθε συμπάθεια. Η γαλλική κυβέρνηση δοκίμασε και τα δύο. Πρώτα –θυμάστε;– δοκίμασε να βάλει τους εργαζομένους να υπογράψουν το ευρωπαϊκό σύνταγμα. Αφού απέτυχε, έβαλε μπροστά το στροβοσκόπιο, παραμόρφωσε τις κινήσεις της για να παραπλανήσει. Η στρατηγική των μεταρρυθμίσεων-σοκ εγκαταλείφθηκε δίνοντας τη θέση της σε μια ταχύτατη, αλλά σε διαστήματα μετάλλαξη, του εργατικού δικαίου. Κάπως έτσι έγινε το 35ωρο 39ωρο, για να επιτραπεί τελικώς το 79ωρο. Κάπως έτσι, από τις 24 Ιούλη μέχρι τις 2 Αυγούστου, το γαλλικό εργατικό δίκαιο εμπλουτίστηκε με έξι νόμους και καμιά εικοσαριά διατάγματα[1]. Ο τελευταίος από αυτούς τους νόμους ήταν το CNE (Συμβόλαιο Νέας Πρόσληψης).

Το CNE προβλέπει απόλυση χωρίς λόγο για τα επόμενα δυο χρόνια από την ημέρα της πρόσληψης, μόνο που ισχύει για τις επιχειρήσεις με λιγότερους από είκοσι εργαζομένους και για όλες τις ηλικίες (κι από πάνω, ο εργοδότης απαλλάσσεται από την εισφορά στο ασφαλιστικό ταμείο). Από όσους υπέγραψαν ένα τέτοιο συμβόλαιο εργασίας, το 10% απολύθηκε μέσα σε δύο με έξι μήνες: επειδή βρέθηκαν σε εγκυμοσύνη, επειδή εμφανίστηκαν με αθλητική περιβολή εκτός εργασίας, επειδή ζήτησαν να πληρωθούν τις υπερωρίες, επειδή έτσι[2]. Αυτό λέγεται αποδεκατισμός και είναι, από την εποχή των ρωμαϊκών λεγεώνων, το αποτελεσματικότερο μέτρο για την επιβολή της πειθαρχίας. Συμπεραίνουμε λοιπόν, με σχετική ασφάλεια, πως οι υπόλοιποι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να διακόψουν την κύηση, να αντιγράψουν το γούστο του αφεντικού στο ρουχισμό, να δουλέψουν απλήρωτες υπερωρίες και, το κυριότερο, να ζήσουν με την ανασφάλεια της απόλυσης «γιατί έτσι», να υποκύψουν σε κάθε εκβιασμό.

Κακή χρήση του στροβοσκοπίου –γενικώς, όχι μόνον στα εργατικά. Το Νοέμβρη, τα γαλλικά προάστια πέφτουν σε επιληψία. Απομόνωση και ηλεκτροσόκ. Μετά, ομοιοπαθητική. Ούτε ένας μήνας δεν πέρασε από το πέρας της εφαρμογής του νόμου έκτακτης ανάγκης και η κυβέρνηση προχώρησε στο «νόμο για την ισότητα των ευκαιριών». Φυσικά, αυτή η ισότητα των ευκαιριών δεν έχει καμιά σχέση με την ισότητα. Πολύ ωραία το θέτει ο γνωστός μας γερμανός σοσιαλδημοκράτης, ο Σρέντερ : «Δεν θεωρώ πλέον επιθυμητή μια κοινωνία χωρίς ανισότητες… Όταν οι σοσιαλδημοκράτες μιλούν για ισότητα, θα πρέπει να αναφέρονται στην ισότητα των ευκαιριών και όχι στην ισότητα των αποτελεσμάτων»[3]. Πρόκειται δηλαδή για μια έννοια της ισότητας νεοφιλελεύθερη και όχι απλώς φιλελεύθερη, όπως διαλαλούν τελευταία οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές, που το πρόβλημα τους με τον φιλελευθερισμό είναι αλλού (π.χ. στην αξία που δίνει στο άτομο, στον πλουραλισμό του, στον ύποπτο για τον πατριώτη κοσμοπολιτισμό του). Γιατί, όταν οι φιλελεύθεροι μιλούν για ισότητα ευκαιριών, προφανώς και έχουν στο νου τους την ισότητα στο αποτέλεσμα. Ο Τζων Ρωλς, για παράδειγμα, θα προσβαλλόταν δικαίως αν του αποδίδαμε τις ιδέες του Σρέντερ. Ο Τζων Ρωλς δεν είναι κάθαρμα.

Αντιθέτως, μόνο καθάρματα μπορεί να στέλνουν παιδιά 14 χρονών στη δουλειά. Μόνο καθάρματα μπορεί να κόβουν τα επιδόματα στις πλέον εξαθλιωμένες οικογένειες των προαστίων, επειδή κάποιο παιδί τους απουσιάζει συχνά από το σχολείο. Μόνο καθάρματα θα τολμούσαν να επιβάλλουν διακρίσεις με βάση την ηλικία, όπως κάνει το CPE, που κι αυτό εντάσσεται στο «νόμο περί ισότητας των ευκαιριών».

Το CPE είναι το ξαδερφάκι του CNE: απόλυση χωρίς αιτιολόγηση για δυο χρόνια από την πρώτη ημέρα εργασίας, συν απαλλαγή του εργοδότη από την εισφορά στο ασφαλιστικό ταμείο. Μόνο που ισχύει για τις επιχειρήσεις με πάνω από είκοσι άτομα και μόνον για τους νέους από 15 έως 26. Εργαλείο με χρήση διπλή, αφού όχι μόνον απογυμνώνει τους νέους από τα εργασιακά τους δικαιώματα (και άρα de facto από τα ανθρώπινα), αλλά και ευνοεί την αντικατάσταση των μεγαλύτερων, οι οποίοι γίνονται πλέον οικονομικά ασύμφοροι. Η πρεκαριοποίηση είναι το μέλλον που σχεδιάζει η γαλλική κυβέρνηση για το σύνολο του εργατικού κόσμου και όχι μόνο για τη νεολαία. Προχωράει όμως στο σχέδιό της με αφετηρία και επίκεντρο τη νεολαία.

Από νομική άποψη διαπιστώνουμε εδώ μια πρωτοτυπία. Μέχρι τώρα, ο νομικός πολιτισμός μας περιελάμβανε βεβαίως, διακρίσεις γύρω από την ηλικία, αλλά πάντα με βάση το επιχείρημα πως ο ανήλικος (και κάποτε –σπάνια– ο υπερήλικας) είναι ανίκανος να αναλάβει ευθύνες, στο βαθμό που η λογική του δεν έχει αναπτυχθεί αρκε-

Όνειρο και επιληψία

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΙΑΜΑΝΔΟΥΡΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

τά. Νομίζω πως αυτή είναι η πρώτη φορά που ο Χρόνος αυτονομείται αυθαίρετα για να γίνει ρυθμιστής του νομικού πλαισίου. Από φιλοσοφική άποψη ωστόσο, πρέπει να πούμε πως δεν μας εκπλήσσει και τόσο αυτή η εξέλιξη. Ήταν ίσως ζήτημα χρόνου το να αποκρυσταλλωθεί και νομικά η εμπειρία του νεκρού κι αποσπασμένου Χρόνου, που χαρακτηρίζει τη ζωή στις σύγχρονες πόλεις και την αλλοτριωμένη εργασία[4]. Η φευγαλέα και σημειακή στιγμή, το όριο ανάμεσα στο πριν και το μετά, δίνει εδώ και καιρό το φρενήρη ρυθμό της απονεκρωμένης ζωής. Κι αν ο μοντέρνος άνθρωπος μετεωρεί για μια ολόκληρη ζωή κάπου ανάμεσα σε ένα πριν και σε ένα μετά, γιατί όχι κι ανάμεσα στο πριν και το μετά τα 26; Ώστε αν το CPE φαίνεται να βρίσκεται τόσο έξω από την κοινή λογική, δεν είναι –μόνο– γιατί το συνέλαβε κάποιος διεστραμμένος εγκέφαλος, αλλά γιατί αποτυπώνει με εκπληκτική σαφήνεια το καπιταλιστικό πνεύμα. Με τόση σαφήνεια, που το στροβοσκόπιο αδυνατεί να την συσκοτίσει.

Άλλωστε, οι μεμονωμένες στιγμές της στροβοσκοπικής μεταρρύθμισης, σχηματίζουν πλέον ένα αρκετά αναγνωρίσιμο όλον. Κάπου ανάμεσα στο CNE και στο CPE σχηματίζεται η συνεκτική μορφή ενός νέου τύπου συμβολαίου εργασίας, που στην πραγματικότητα αναιρεί κάθε έννοια συμβολαίου, κάπου ανάμεσα στην εφαρμογή κατάστασης εκτάκτου ανάγκης και τον «νόμο για την ισότητα των ευκαιριών» σχηματίζεται η μορφή ενός νέου απαρτχάιντ, κάπου ανάμεσα στη ρεπουμπλικανική «τάξη» του Σαρκόζι και τη ρεπουμπλικανική «δημοκρατικότητα» του κωφεύοντος Βιλπέν, σχηματίζεται η μορφή του νέου ολοκληρωτισμού.

Η γαλλική κοινωνία δεν έχει βεβαίως, φτάσει ακόμη στο στάδιο της επιληψίας. Κατορθώνει να διοχετεύει τους βίαιους σπασμούς σε έναν παροξυσμό δημιουργικής δραστηριότητας. Αντλεί δυνάμεις για τούτο από κάθε πηγή, από το ανεξάντλητο συμβολικό κεφάλαιο του Μάη, μέχρι τη συσσωρευμένη οργή των προαστίων, επιστρατεύει το άχρονο φαντασιακό της εξέγερσης, τον καιρολογικό χρόνο της Ιστορίας. Όταν τα λυκειόπαιδα του Σαιντ-Ντενί φέρνουν την ορμή του δρόμου στα πειθαρχημένα μπλόκα σχολών ελεγχόμενων από την UNEF και γυρίζουν σπίτι με αυτοκόλλητα που γράφουν «Γενικό Όνειρο»[5], τι λιγότερο μπορεί να πει κανείς; Ναι, είναι αλήθεια πως ο Μάρτης δεν είναι Μάης. Είναι αλήθεια πως συνελεύσεις ανέχονται την παρουσία της παν/κής σεκιούριτι[6], είναι αλήθεια πως οι φοιτητές ανέχονται αδιαμαρτύρητα τον ασφαλίτικο έλεγχο ολόκληρων φοιτητικών συλλόγων στην έξοδο του μετρό[7], είναι αλήθεια πως, όταν η πανεπιστημιακή αρχή της Ναντέρ μετέτρεψε τη σεκιούριτι σε όργανο για βία και απειλές, όταν οι σεκιουριτάδες περίμεναν συντρόφους αναρχικούς κάτω από το σπίτι τους και όταν έφεραν όπλα στα αμφιθέατρα, οι σύντροφοι απάντησαν απλώς με μηνύσεις[8]. Η εξιδανικευμένη, «ηρωική» εικόνα που μεταδίδεται στην Ελλάδα, είναι μακριά από την πραγματικότητα. Αλλά είναι εξίσου αλήθεια πως ο Βιλπέν δεν αφήνει διεξόδους, πως –μετά από τη χθεσινή πορεία (28/3) των τριών εκατομμυρίων– η γενική απεργία είναι πλέον μονόδρομος, πως μπροστά στο αδιέξοδο, δεν μπορούμε παρά να θέσουμε –επιτέλους– τα πραγματικά ερωτήματα κι έτσι, σιγά-σιγά, οι γραφειοκράτες αρχίζουν να χάνουν τον έλεγχο, πως από το Μάη, μας χωρίζει πια μόνον ένας μήνας και ένα-δυο εμπόδια.

Είναι σαφές πως το στροβοσκόπιο πρέπει να τεθεί εκτός λειτουργίας και η δουλειά που έκανε μέχρι τώρα να διαγραφεί πλήρως. Μα δεδομένου ότι δεν πρόκειται για έναν μόνον νόμο, αλλά για δεκάδες μικρές καταστροφές, που καμιά φορά περνούν απαρατήρητες ακόμη και για τους ίδιους τους νομικούς, ο μόνος τρόπος να επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι μια επιθετική πολιτική, μια πολιτική με όραμα. Αυτό το τελευταίο δεν θα έρθει από τη συμβιβασμένη αριστερά που έχει εγκλωβιστεί στο χρόνιο φλερτάκι της με το διαρκώς συρρικνούμενο «κοινωνικό κέντρο». Ούτε από την ισχνή άκρα αριστερά με την εμμονή της στους εργάτες, ένα κοινωνικό υποκείμενο που δεν μπορεί να δώσει πλέον τον τόνο, στριμωγμένο ανάμεσα σε ανέργους, μετανάστες και πρεκάριους. Αλλά ούτε και από την Αναρχία, στο βαθμό που η χρόνια αντικειμενική περιφρόνησή της για τη θεωρία, της έχει στερήσει τη δυνατότητα να συγκεκριμενοποιεί το επαναστατικό πρόταγμα σε επαναστατικά αιτήματα: η cnt για παράδειγμα, από την οποία θα περιμέναμε κάτι τέτοιο, δεν έχει καταφέρει να αρθρώσει ένα λόγο ο οποίος να πηγαίνει πέρα από το «κάτω ο νόμος για την ισότητα των ευκαιριών» και το «γενική απεργία». Το πρώτο πρόβλημα δηλαδή, είναι το πώς να μιλήσουμε, τί να πούμε, πώς να γειώσουμε τον αφηρημένα επαναστατικό λόγο.

Το δεύτερο πρόβλημα, είναι η αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να ξεπεράσει τα εθνικά σύνορα, ακόμη και όταν η ανάγκη είναι καταφανής. Το στροβοσκόπιο δεν λειτουργεί μόνο στη Γαλλία, αλλά παντού στην Ευρώπη. Ξέρουμε για παράδειγμα πως αντίστοιχα του CPE μέτρα εφαρμόζονται στην Ιταλία και τη Σουηδία, πως συζητούνται στην Ισπανία. Εάν ο αγώνας χαθεί στη Γαλλία, θα χαθεί και αλλού. Εάν χαθεί αλλού, θα χαθεί μετά και στη Γαλλία. Αυτό δεν φαίνεται να απασχολεί κανέναν, και μόνον οι αναρχικοί και μικρές ομάδες της άκρας αριστεράς έδωσαν διαπιστευτήρια κοινής λογικής και διεθνιστικών αντανακλαστικών, στην Ιταλία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, το Βέλγιο. Αυτή δε η πλευρά του ζητήματος, φαίνεται να διαφεύγει τελείως από τους Γάλλους, που εδώ και ένα μήνα, δεν σκέφτηκαν να κάνουν ένα πανευρωπαϊκό κάλεσμα, αλλά προτίμησαν να οχυρωθούν στο μικρό γαλατικό χωριό και να δώσουν έναν αγώνα οπισθοφυλακής. Ο σωβινισμός που αναμείχθηκε τόσο στο ελπιδοφόρο αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για το ευρωσύνταγμα, όσο και στην τραγωδία της απομόνωσης των προαστίων το Νοέμβρη, είναι ίσως αυτή τη στιγμή ο χειρότερος εχθρός των προοπτικών του γαλλικού κινήματος. Γιατί, όταν σύντροφος από το Βέλγιο κάνει ανακοίνωση σε συνέλευση για κινητοποίηση αλληλεγγύης στη χώρα του, και οι Γάλλοι φοιτητές δυσανασχετούν, μιας και «εδώ δεν είναι Βέλγιο», αυτό είναι λόγος μεγάλης ανησυχίας. Κι όταν αρνούνται να δεχθούν ψήφισμα για αλληλεγγύη στους διωκόμενους συντρόφους, μιας και «αρνούνται κάθε αλληλεγγύη στους σπάστες (casseurs)» των προαστίων, τότε η ανησυχία πρέπει να είναι ακόμη μεγαλύτερη[9].

Ας ελπίσουμε λοιπόν, να παραχθεί λόγος και να ηττηθεί ο σωβινισμός, να απελευθερωθεί επιτέλους το «γενικό όνειρο», γιατί, διαφορετικά, ο μόνος δρόμος που θα μείνει ανοιχτός για τη γαλλική κοινωνία, θα είναι, πολύ φοβάμαι, ο δρόμος της επιληψίας.

Σιαμανδούρας Σωτήρης, Παρίσι, 29/3

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Η μεταφορά του «νομοθετικού στροβοσκοπίου» και τα νομικά στοιχεία προέρχονται από το εξαιρετικό άρθρο του Emmanuel Dockès *Le stroboscope législatif*, Droit Social, 9/10, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2005.
2. Ποσοστό και αναφορά σε πραγματικά περιστατικά από προκήρυξη της cnt-f.
3. Observatoire des inégalités, *L'arnaque de l'égalité des chances*, http://www.inegalites.fr/article-28_imp.php3?id_article=437 .
4. Για μια κριτική προσέγγιση της έννοιας του Χρόνου, πάνω σε αυτήν την κατεύθυνση δες π.χ. Giorgio Agamben, *Χρόνος και Ιστορία, Κριτική του στιγμιαίου και του συνεχούς*, μτφ Δημήτρης Αρμάος, Ίνδικτος, Αθήνα, 2003.
5. Υπέροχο λογοπαίγνιο ανάμεσα στην απεργία, «grève» και το όνειρο «rève»: Utopiste debout: «Rêve Générale».
6. Χαρακτηριστικά στο Tolbiac.
7. Για παράδειγμα, στη φοιτητική πορεία της 21/3.
8. Από τη συζήτηση στο φοιτητικό συντονιστικό της cnt-f, 24/3.
9. Και τα δύο περιστατικά από μαζικότατη συνέλευση στο Paris-8 στις 27/3.

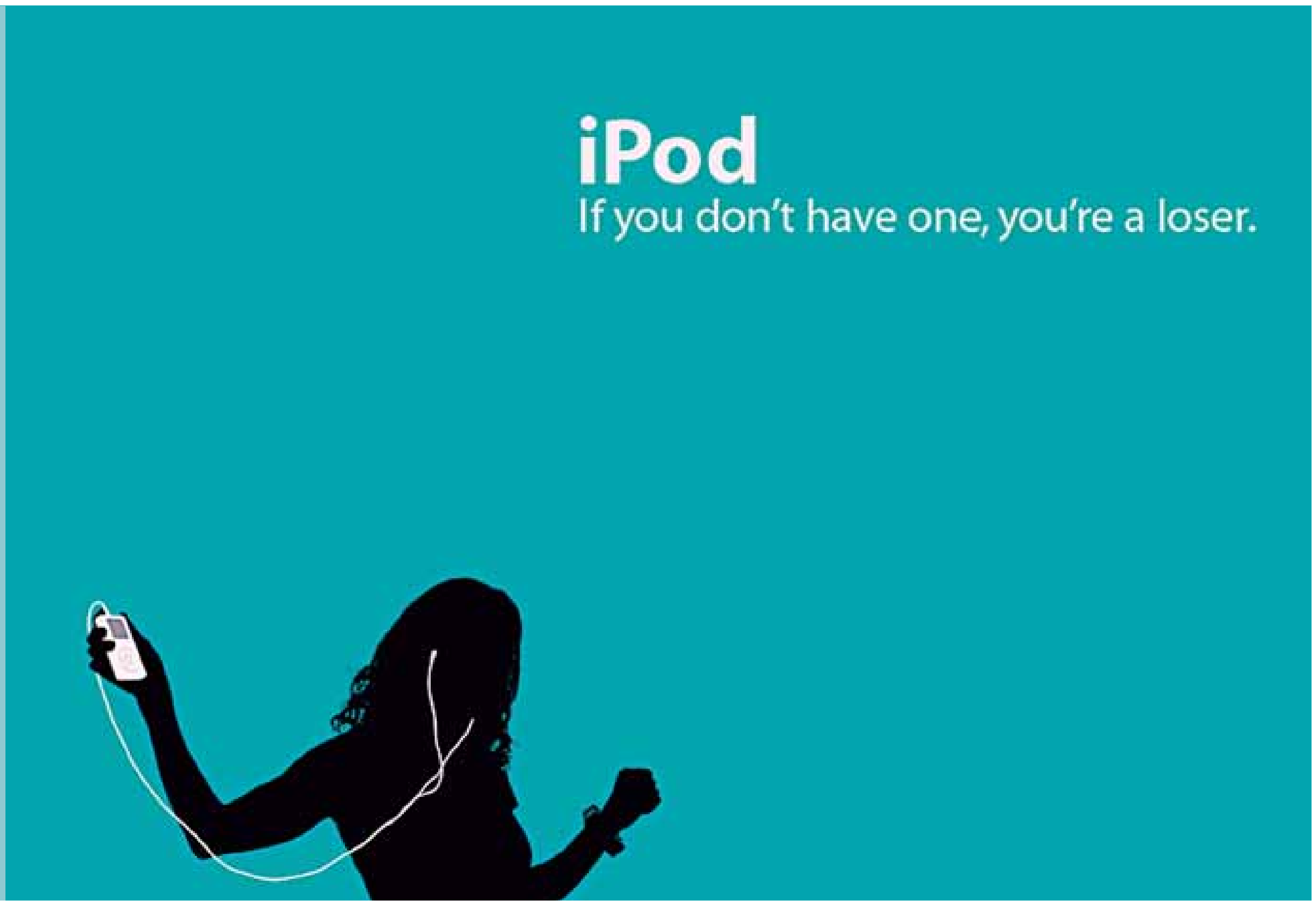

φάκελος / το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας

Καταναλωτισμός: η κουλτούρα

Το κυριότερο πρόβλημα με τον καπιταλισμό δεν είναι η ποσοτική αδικία του –η ανισοκατανομή του πλούτου ή ότι οι εργαζόμενοι δεν αμοίβονται με την πλήρη "αξία" της εργασίας τους. Το πρόβλημα είναι ότι μέσα από αυτή την εκμετάλλευση γίνεται εφικτή η συσσώρευση κεφαλαίου η οποία σταδιακά προσανατολίζει τα πάντα σύμφωνα με τους σκοπούς της, κυριεύοντας και κυριαρχώντας σε κάθε όψη της ζωής.

Όσο περισσότερη αλλοτρίωση παράγεται από το σύστημα, τόσο περισσότερη κοινωνική ενεργητικότητα πρέπει να σπαταλάτει απλά και μόνο για να μπορεί αυτό να αναπαράγεται. Περισσότερες διαφημίσεις για να πωλούνται άχρηστα εμπορεύματα, περισσότερες ιδεολογίες για να διατηρούν τους ανθρώπους σε σύγχυση, περισσότερα θεάματα για να διατηρείται η κοινωνική ειρήνη, περισσότερη αστυνομία και φυλακές για τον έλεγχο της παραβατικότητας και της εξέγερσης, περισσότερα όπλα για τους διακρατικούς ανταγωνισμούς… και όλα αυτά παράγουν ακόμα περισσότερες συγχύσεις και ανταγωνισμούς, που πρέπει να κατασταλούν από περισσότερα θεάματα και φυλακές κ.ο.κ. Όσο συνεχίζεται αυτός ο φαύλος κύκλος, οι πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες ικανοποιούνται είτε καθόλου είτε συμπτωματικά, ενώ πρακτικά το σύνολο της εργασίας διοχετεύεται προς παράλογα, άχρηστα ή καταστροφικά σχέδια που αποκλειστικό σκοπό έχουν την αναπαραγωγή του συστήματος.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων 400-600 ετών ένας πολιτισμός και ένας τρόπος κοινωνικής οργάνωσης, με προέλευση ως επί το πλείστον την Ευρώπη και αφιερωμένος στην ιδέα του εμπορίου ως ύψιστη πηγή ευημερίας, άρχισε να επεκτείνεται σε όλα τα μέρη του πλανήτη.

Η διάδοση του κεφαλαιοκρατικού παγκόσμιου συστήματος έχει συνοδευθεί από τη δημιουργία διακριτών προτύπων κοινωνικών σχέσεων, κοσμοθεωρήσεων, μοντέλων παραγωγής τροφίμων και τρόπων διατροφής, αντιλήψεων για την υγεία, την ασθένεια, τις σχέσεις με το περιβάλλον, και τα λοιπά.

> *Η καταναλωτική επανάσταση είναι ένα παράξενο κεφάλαιο στην εθνογραφική ιστορία των ειδών. Για πρώτη φορά στην ιστορία, η ανθρωπότητα ανέδειξε ένα μη θρησκευτικό στοιχείο σε κυρίαρχο και του επέτρεψε να μετασχηματίσει με συνεχή και συστηματικό τρόπο ουσιαστικά κάθε χαρακτηριστικό γνώρισμα της κοινωνικής ζωής.*
>
> Grant McCracken, Culture and Consumption

> *Το μετα-μήνυμα της εποχής μας είναι ότι ο εμπορευματικός τρόπος ζωής είναι φυσικός και αναπόφευκτος. Οι ζωές μας μπορούν να βιωθούν καλά (ή έστω να βιωθούν) μόνο μέσω της αγοράς προϊόντων. Κατά συνέπεια το κύριο υπαρξιακό ενδιαφέρον μας συνίσταται στην αύξηση των δυνατοτήτων αγοράς προϊόντων. Περαιτέρω, έχουμε διδαχθεί ότι είναι σωστό και δίκαιο –προκαθορισμένο από την ιστορία, την ανθρώπινη φύση, και τον Θεό– ότι τα μέσα της ζωής σε όλες τους τις μορφές θα είναι διαθέσιμα μόνο ως εμπορεύματα…*
>
> Stephen Fjellman, Vinyl Leaves: Walt Disney World and America

Ο Samuel Strauss, τη δεκαετία του '20, εισήγαγε τον όρο "καταναλωτισμός" για να χαρακτηρίσει αυτόν τον νέο τρόπο της ζωής που, όπως έγραψε, *«δημιούργησε μια φιλοσοφία της ζωής η οποία δέσμευσε τους ανθρώπους στην παραγωγή όλο και περισσότερων αντικειμένων –"αυτή τη χρονιά περισσότερα από πέρυσι, του χρόνου περισσότερα από φέτος"– και ανήγαγε το "βιοτικό επίπεδο" στην υπέρτατη αξία»*. *«Από ηθική άποψη»*, έγραψε ο Strauss, *«είναι προφανές ότι οι Αμερικανοί έχουν καταλήξει να θεωρήσουν το βιοτικό επίπεδό τους ως μια ιερή απόκτηση, την όποια θα υπερασπίζονταν με οποιοδήποτε κόστος. Αυτό σημαίνει ότι θα ήταν πρόθυμοι να κάνουν οποιαδήποτε διανοητική ή ακόμα και ηθική παραχώρηση προκειμένου να διατηρηθούν τα καταναλωτικά πρότυπα»*.

Η εμφάνιση της κοινωνίας της διαρκούς αύξησης και του πολιτισμού της κεφαλαιοκρατίας χαρακτήρισε ένα νέο στάδιο στην εξέλιξη του καπιταλισμού. Η εμφάνιση του καταναλωτή, ως κοινωνική φιγούρα, ακολούθησε την εδραίωση δύο άλλων ιστορικά μοναδικών κατηγοριών ανθρώπινων όντων που επέβαλε ο καιταλισμός: τον κεφαλαιοκράτη και το μισθωτό σκλάβο. Έμποροι υπήρχαν, φυσικά, για χιλιάδες χρόνια, και οι άνθρωποι πάντοτε εργάζονταν για να παράγουν αγαθά. Αλλά ποτέ πριν στην ιστορία δεν έχει υπήρξε μια κοινωνία που να βασίζεται αποκλειστικά σε αυτές τις τρεις κατηγορίες ανθρώπων: ο κεφαλαιοκράτης, του οποίου μόνος σκοπός είναι να επενδύει χρήματα και να συγκεντρώνει κέρδος, ο μισθωτός σκλάβος, ο οποίος έχει ως μόνο μέσο επιβίωσης την πώληση της εργασίας του/της και ο καταναλωτής, μόνος σκοπός του οποίου είναι να αγοράζει και να καταναλώνει τις αυξανόμενες ποσότητες αγαθών και υπηρεσιών.

Κάθε πολιτισμός χαρακτηρίζεται από τη γλώσσα και τις τελετουργίες ή τα τελετουργικά του αντικείμενα, που καθορίζουν για τα μέλη του τι είναι σημαντικότερο στη ζωή. Το χρήμα αποτελεί το κεντρικό συνεκτικό στοιχείο του σύγχρονου παγκόσμιου πολιτισμού. Το χρήμα καθορίζει τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, όχι μόνο μεταξύ του πελάτη και του εμπόρου στην αγορά ή του εργοδότη και του μισθωτού στον εργασιακό χώρο. Όλο και περισσότερο στη σύγχρονη κοινωνία, τα χρήματα καθορίζουν τις σχέσεις μεταξύ του γονέα και του παιδιού, μεταξύ των φίλων, μεταξύ των γειτόνων, καθορίζουν τελικά το κοινωνικό και το ιερό. Το χρήμα είναι η ίδια η γλώσσα του σύγχρονου κόσμου.

Από πού προήλθε ο πολιτισμός του καπιταλισμού; Το κυρίαρχο ψεύδος είναι ότι πρόκειται για μια αναπόφευκτη ιστορική ή εξελικτική ανάπτυξη. Ο κεφαλαιοκρατικός πολιτισμός εξισώθηκε με "τον πολιτισμό", υπονοώντας ότι κάθε διαφορετικό ήταν "απολίτιστο". Αργότερα θεωρήθηκε μέρος της διαδικασίας του "εκσυγχρονισμού", υπονοώντας πως οτιδήποτε άλλο ήταν "πρωτόγονο" και "καθυστερημένο". Η επιβολή του πολιτισμού του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στον απο-

του καπιταλισμού

Στην κοινωνία της γενικευμένης νεύρωσης

Τι θα συνέβαινε στην οικονομία αν θεραπευόμασταν από τις νευρώσεις μας; Από τη μανία για κατοχή αντικειμένων και ανθρώπων; Από το κόμπλεξ κατωτερότητας απέναντι στα πρότυπα; Από το κόμπλεξ ανωτερότητας απέναντι στους κάθε φορά κατώτερους; Από την ανικανοποίητη επιθυμία για μια ζωή σύμφωνη με τη μοίρα του ανθρώπου που διαστρέφεται σε μόνιμη κατάσταση ανικανοποίητου, η οποία θεραπεύεται μόνο προσωρινά, με την κατοχή κάθε φορά του πιο καινούργιου προϊόντος; Από τη νεύρωση του ανταγωνισμού (που μετατράπηκε μάλιστα σε αρετή: "ανταγωνιστικότητα") και της σύγκρισης; Από τη νεύρωση της εξουσίας ή την φοβική ασφάλεια μέσω της υποταγής στην όποια εξουσία; Από την ανασφάλεια της έλειψης κοινωνικότητας που μετατρέπεται σε απόκτηση κοινωνικότητας μέσω της ταύτισης με τον τηλεπολτό των media; Από την συναισθηματική νέκρωση που για να ανακουφιστεί μετατρέπεται σε κατανάλωση του ανθρώπινου πόνου μέσα από τα συγκλονιστικά ρεπορτάζ; Από το άγχος για να προλάβουμε το πλάνο παραγωγής, να προλάβουμε το φανάρι προτού γίνει κόκκινο, να προλάβουμε ν' αδυνατίσουμε πριν το καλοκαίρι, να προλάβουμε να μάθουμε το νέο τραγούδι της μόδας, να προλάβουμε να διασκεδάσουμε τρελά στις διακοπές μας, να προλάβουμε να κάνουμε κεφάλι και να αποδείξουμε στον εαυτό μας και στους άλλους πόσο χάι είμαστε στα τρέντυ κλαμπ, να προλάβουμε να πηδηχτούμε; Η απάντηση είναι απλή: η εμπορευματική/καταναλωτική οικονομία θα κατέρεε, γιατί θα έχανε το υπόβαθρό της, όλους εμάς, που δεχόμαστε με χαρά τις χρυσές αλυσσίδες της καπιταλιστικής παράνοιας και κοιτάμε με μίσος ή φιλανθρωπία (το ίδιο κάνει) τους άλλους, αυτούς που είναι αλυσσοδεμένοι στον υπόλοιπο πλανήτη για να μπορεί η σαρκοβόρος μηχανή του συστήματος να συνεχίζει το φαύλο κύκλο της.

Υποφέρουμε από μια πείνα της ψυχής την οποία προσπαθούμε να ικανοποιήσουμε με την υπερβολή στο φαγητό, στο ποτό, στο κάπνισμα. στις αγορές, στην τηλεθέαση, με το να τρέχουμε όλο και πιο γρήγορα. Η ανικανοποίητη πείνα μας οδηγεί σε αυτοκαταστροφικούς τρόπους ζωής και η ολοένα αυξανόμενη απόσταση ανάμεσα σε αυτά που χρειαζόμαστε στη ζωή και στα αναρίθμητα σκουπίδια που στοιβάζουμε στα σπίτια και στην ψυχή μας, μάς οδηγεί σε απόγνωση και απελπισία που προσπαθούμε να θεραπεύσουμε με διεγερτικά, κατευναστικά, ηρεμιστικά, τονωτικά, αγχολυτικά, ψυχότροπα, σε ατελείωτες ποσότητες, με ανυπολόγιστο κόστος.

Όλα αυτά δεν είναι παρεπόμενα της κοινωνίας μας, είναι η καρδιά και ο πυρήνας του τρόπου λειτουργίας της. Ο καπιταλισμός πρέπει να πουλάει πράγματα. Οι άνθρωποι πρέπει να αγοράζουν πράγματα. Άρα πρέπει να χρειάζονται πράγματα. Άρα τα πράγματα που αποκτούν πρέπει να μην τους ικανοποιούν, παρά μόνο προσωρινά, ώστε να χρειάζονται να αγοράσουν κι άλλα. Παράλληλα, οι ανάγκες που ικανοποιούνται πρέπει να είναι μόνο αυτές που ελέγχονται και είναι κερδοφόρες για τους ιδιοκτήτες των ζωών μας. Δεν μπορούν να ικανοποιούνται ανάγκες που μέσα από την ικανοποίησή τους οι άνθρωποι θα μπορούσαν να αποκτήσουν το χρόνο και τη δυνατότητα να βρεθούν με άλλους, να συζητήσουν και να σκεφθούν. Γιατί η απλή λογική δεν θα οδηγούσε σε τίποτε άλλο από την ανατροπή αυτού του συστήματος. Γι' αυτό, το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού δεν είναι ο ιμπεριαλισμός, αλλά η μαζική νεύρωση…

καλούμενο τρίτο κόσμο, ονομάστηκε "οικονομική ανάπτυξη", υπονοώντας πως οτιδήποτε άλλο ήταν "υπανάπτυκτο".

Όλη αυτή η φρασεολογία περί προόδου, εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης χρησιμοποιείται για να καλύψει τη γενικευμένη λεηλασία που το καπιταλιστικό σύστημα έχει πραγματοποιήσει σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Λεηλασία διπλή: λεηλασία στον κόσμο του πνεύματος και της ψυχής, όπου έχει μετατρέψει κάθε έκφραση της ανθρώπινης ψυχής σε εμπόρευμα· λεηλασία υλική, καταστρέφοντας τις πρώτες ύλες αλλά και εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές στο λεγόμενο τρίτο κόσμο.

Ο καταναλωτισμός, ως οικονομικό μοντέλο, έχει μια τεράστια αντίφαση. Από τη μια μεριά οι κεφαλαιοκράτες θέλουν να μειώσουν όσο γίνεται το κόστος της εργασίας, άρα και τους μισθούς. Από την άλλη μεριά, όταν οι μισθωτοί μετατρέπονται σε καταναλωτές πρέπει να έχουν αυξημένη αγοραστική δύναμη, για να μπορούν να αγοράζουν περισσότερα προϊόντα. Η απάντηση σε αυτή την αντίφαση είναι διπλή: από τη μια εμπορευματοποιούνται οι ανθρώπινες σχέσεις και ο ελεύθερος χρόνος, με την ανάπτυξη μιας τεράστιας βιομηχανίας του θεάματος. Από την άλλη, το μειωμένο κόστος επιτυγχάνεται με την καταλήστευση του τρίτου κόσμου. Είναι προφανές ότι ένα παγκόσμιο εμπορευματικό-καταναλωτικό σύστημα είναι ανέφικτο. Για να μπορούν κάποιοι να είναι μισθωτοί/καταναλωτές, κάποιο άλλοι, σε πλανητική κλίμακα, πρέπει να υποβιβάζονται στο επίπεδο της δουλείας και να καταδικάζονται σε θάνατο.

Για τους εκτός των τειχών, το όνειρο του καταναλωτισμού θα παραμένει πάντα ένα όνειρο. Για τους εντός των τειχών, ο καταναλωτισμός είναι που τους κρατάει σε ύπνωση. Ας κοιτάξουμε την ίδια την έννοια του καταναλωτή.

Σε πρώτο επίπεδο είναι προφανές ότι εύκολα αντιδιαστέλλεται με την έννοια του δημιουργού. Η γενίκευση αυτής της έννοιας και το πέρασμά της από την παραγωγική διαδικασία σε κάθε όψη της κοινωνικής ζωής, σημαίνει ότι ο καταναλωτής σταδιακά παύει να είναι δημιουργός σε οποιαδήποτε έκφραση της ανθρώπινης υπόστασης. Παντού είναι καταναλωτής. Στις διαπροσωπικές σχέσεις, στην κοινωνική ζωή, στην πολιτική πράξη. Ο τέλειος δούλος.

Ο καταναλωτής επιπλέον είναι αμέτοχος στη διαδικασία παραγωγής του προϊόντος που καταναλώνει. Η αντίστοιχη αναγωγή στο σύνολο της σφαίρας του κοινωνικού, σημαίνει ότι ο καταναλωτής μετατρέπεται σε ον αμέτοχο σε κάθε όψη της ζωής. Και ο αμέτοχος έχει το προνόμιο να είναι και αθώος. Αθώος στα εγκλήματα που διαπράττει η παγκόσμια εξουσία του χρήματος για να του προσφέρει το θλιβερό προνόμιο της υπαγωγής του σε καταναλωτή. Ο τέλειος υπήκοος.

Τελικά, η ουσία του καταναλωτισμού είναι η εδραίωση της νέας γλώσσας και του νέου κοινού τόπου των "ανεπτυγμένων κοινωνιών": οι υπήκοοί τους μπορούν να γίνουν πλήρη μέλη των αντικοινωνικών αυτών κοινωνιών μόνο αν μάθουν να μιλούν τη γλώσσα του. Με άλλα λόγια, ο καταναλωτής ανταλλάσσει την αποδοχή από μεριάς του της θέσης του ως υποταγμένου με την ανταμοιβή της αποδεδειγμένης ισότιμης συμμετοχής του στο θαυμαστό νέο κόσμο…

Νίκος Δημητριάδης

Από τη μαζική παραγωγή…

Η 1η Οκτώβρη 1908 είναι η ημερομηνία εισαγωγής στην εποχή της μαζικής παραγωγής, με την κυκλοφορία του πρώτου Μοντέλου-Τ της Ford. Η αλυσσίδα παραγωγής αναπτύχθηκε ταχύτατα: 5 χρόνια αργότερα ένα αυτοκίνητο έβγαινε κάθε 3 λεπτά από τα εργοστάσια της Ford. Ο "Φορντισμός" σήμανε μια νέα στρατηγική για τον καπιταλισμό: ανάπτυξη της μαζικής παραγωγής και αντικατάσταση των ειδικευμένων τεχνιτών από ημι-εκπαιδευμένους εργάτες στην αλυσσίδα παραγωγής, γεγονός που επέτρεπε αυξημένο έλεγχο πάνω στην παραγωγική διαδικασία. Ήταν το πεδίο στο οποίο εμφανίστηκε και αναπτύχθηκε το "επιστημονικό μάναντζμεντ" και ο αυτοματισμός που είχε προταθεί από τον Taylor –ένας "εκσυγχρονισμός" που μετέτρεπε την εργασία σε μια σειρά επαναλαμβανόμενων και ψυχοφθόρων μηχανικών κινήσεων (χαρακτηριστικό για την αντίληψη της εξουσιαστικής αριστεράς για τις κοινωνικές σχέσεις και την ανθρώπινη απελευθέρωση είναι πως μέγας και δηλωμένος θαυμαστής του Taylor ήταν ο Λένιν, ο οποίος εισήγαγε τον Φορντισμό στο… οπλοστάσιο της ανατρεπτικής θεωρίας!). Η αύξηση της παραγωγής έθεσε τη βάση για την εισαγωγή της μαζικής κατανάλωσης, τομέας στον οποίο οι επιχειρήσεις Ford έπαιξαν και πάλι καθοριστικό ρόλο. Στην πραγματικότητα, η μαζική κατανάλωση είναι αναγκαστική συνθήκη για την επιτυχία της μαζικής παραγωγής. Μέχρι το 1920 στους δρόμους των ΗΠΑ κυκλοφορούσαν 9.000.000 αυτοκίνητα. Σύντομα, όλος ο βιομηχανικός κόσμος υιοθέτησε την κουλτούρα του αυτοκινήτου καθώς και την ατομικιστική, καταναλωτική νοοτροπία που αυτή συνεπάγεται.

…στη μαζική κατανάλωση

Στις 5 Ιανουαρίου 1914 ο Χένρυ Φορντ ανακοίνωσε το διπλασιασμό του μισθού των εργαζομένων στα εργοστάσια Ford, παράλληλα με τη μείωση του ωραρίου απ' τις 9 στις 8 ώρες και τη θέσπιση αδειών. Η εξαγγελία της "ημέρας των 5 δολλαρίων" όπως έγινε γνωστή (το ημερομίσθιο στις αυτοκινητοβιομηχανίες ήταν τότε 2,5 δολλάρια) συνοδευόταν από έναν δούρειο ίππο: για να επωφεληθούν από τις νέες ευνοϊκές ρυθμίσεις, οι εργαζόμενοι έπρεπε να δεχτούν να ενταχθούν στο πρόγραμμα παρακολούθησης του "Τμήματος Κοινωνιολογίας των Εργοστασίων Ford" (!!!) –και φυσικά να εκπληρώνουν τους όρους του. Ερευνητές πεδίου είχαν το δικαίωμα να παρακολουθούν τους εργάτες στα σπίτια τους, για να διαπιστώνουν αν ήταν κατάλληλοι για τις νέες συνθήκες: έπρεπε να είναι σταθεροί οικογενειακά, τακτικοί, πειθαρχημένοι και κυρίως να μην "σπαταλάν" τα χρήματά τους αλλά να τα επενδύουν σε αγορές… Όσοι δεν θα εκπλήρωναν τους όρους, θα έπαιρναν το μισό μισθό, με ορατή προοπτική την απόλυση. Οι εργαζόμενοι αντιμετώπισαν αμέσως τον Ford "σαν πατέρα τους" ενώ οι περισσότεροι επιχειρηματίες της εποχής (και η Wall Street Journal) τον επέκριναν, θεωρόντας πως η κίνηση θα οδηγούσε στην καταστροφή του. Η απάντηση του Ford: «Η καταβολή 5 δολλαρίων για 8ωρη εργασία ήταν η εξυπνότερη κίνηση μείωσης κόστους που κάναμε ποτέ».

Φυσικά ο Ford είχε δίκιο. Η κίνησή του μετέτρεψε τους εργάτες του από παραγωγούς αυτοκινήτων σε παραγωγούς/καταναλωτές αυτοκινήτων: από το 1914 ως το 1916, τα κέρδη της εταιρείας διπλασιάστηκαν, από τα 30 στα 60 εκ. $. Ταυτόχρονα, οι εργάτες ταυτίστηκαν ολοκληρωτικά με την εταιρεία, τόσο με τα συμφέροντά της, όσο και με τον τρόπο ζωής που μέσω των κοινωνιολόγων της προσέφερε. Φυσικά ούτε κουβέντα για συνδικαλισμό ή εργατικές ενώσεις… η αστυνομία επενέβη αρκετές φορές στο εργοστάσιο, αλλά για να διώξει τα πλήθη που συγκεντρώνοντας στις πύλες τους, ελπίζοντας να προσληφθούν.

φάκελος / το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας

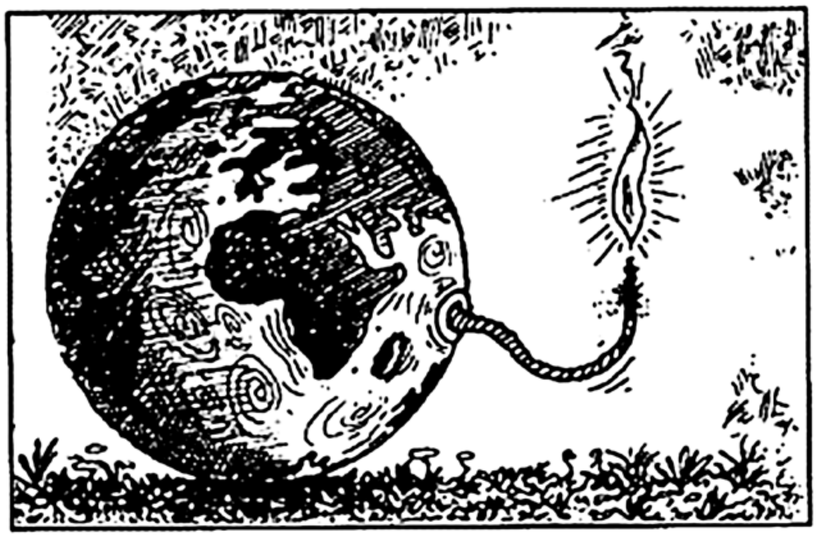
Υπάρχει τέχνη στο Γκουαντάναμο;

Αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση των ΗΠΑ δαπανά δισεκατομμύρια δολάρια για την «ετοιμότητα σε ενδεχόμενη επίθεση με βιολογικά όπλα» –πραγματοποιεί, με άλλα λόγια, μια τεράστια επένδυση στην παραγωγή βιολογικών και βιοτεχνολογικών εφαρμογών. Τι σκοπεύουν να κερδίσουν από μια τέτοια επένδυση;

Μετά την 11η Σεπτεμβρίου, η "απειλή" του άνθρακα, καλλιεργημένη χάρη σε παλαιότερες στρατιωτικές έρευνες και διαθλασμένη στους μεγεθυντικούς φακούς των μμε, αποτέλεσε ένα καίριο πειραματικό καύσιμο για τις μηχανές της βιοασφάλειας.

Σήμερα, η διαφήμιση της «νόσου των πουλερικών», εκτός από την αύξηση των κερδών φαρμακευτικών εταιρειών και πολιτικών, μπορεί να επιταχύνει την αναδιάρθρωση της βιομηχανικής παραγωγής τροφίμων –στρέφοντάς την, πλέον, προς τα "ασφαλή" διαγονιδιακά ζώα.

Κοινό στοιχείο των παραπάνω παραδειγμάτων η εντατικοποίηση της παραγωγής φόβου, απαραίτητη στον πόλεμο ενάντια στην ανθρωπότητα που διεξάγει η εξουσία –ιδιαίτερα όταν αυτή μπορεί να ελέγχει τη διασπορά του και να παρουσιάζεται ως η μόνη ικανή να προσφέρει "επιστημονικές" λύσεις.

Τα τελευταία χρόνια, η βιοτρομοκρατία είναι μια από τις λέξεις που η κυριαρχία αναγκάζει να δουλεύουν υπερωρίες. Όμως

βιοτρομοκρατία είναι

- η χρήση όλων των ανθρώπων ως καταναλωτών της βιοτεχνολογίας, από τα ύποπτα φάρμακα και τις αμφίβολες θεραπείες μέχρι τα εντελώς ανεξέλεγκτα ως προς τις συνέπειές τους γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα
- η χρήση των φτωχών στον "ανεπτυγμένο" και στον "αναπτυσσόμενο" κόσμο ως πειραματόζωων για φάρμακα και γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα
- η χρήση των φτωχών στον "ανεπτυγμένο" και στον "αναπτυσσόμενο" κόσμο ως τράπεζας οργάνων για το επιστημονικό θαύμα των μεταμοσχεύσεων
- το σύστημα της πατέντας που κρατά ομήρους ολόκληρους πληθυσμούς που εξαρτώνται από τη διαθεσιμότητα φαρμάκων για τις μαζικά διαδιδόμενες ασθένειες
- το σύστημα της πατέντας που καθιστά καλλιεργητές και παραγωγούς αμετάκλητα εξαρτώμενους από μεγάλες εταιρείες με την εκμετάλλευση και την κεφαλαιοποίηση γνώσεων καλλιέργειας και σπόρων που ανταλλάσσονταν και ελέγχονταν από τους παραγωγούς εδώ και αιώνες
- ο βιοπολιτικός έλεγχος των ανθρώπων σαν να πρόκειται για ποσοτικά προσδιορίσιμες, ανακυκλώσιμες μονάδες παραγωγής. Η αντιμετώπιση ολόκληρης της κοινωνίας ως δυνητικά εγκληματικής, νοσηρής, ψυχικά ανεπαρκούς και αυτοκαταστροφικής, με τον υποβιβασμό όλων των πολιτικών θεσμών σε θεσμούς "ασφαλείας", "εξασφάλισης", "αποτροπής" και "διαχείρισης". Η μετατροπή όλων των τόπων σε σύνορα, φυλακές και ζώνες ελέγχου των βιομετρικών δεδομένων
- η δικαστική δίωξη από το αμερικανικό κράτος του Steve Kurtz, μέλους της Critical Art Ensemble, ως βιοτρομοκράτη (απόσπασμα από το τελευταίο project της CAE "Marching Plague" (φθινόπωρο 2005): *«Η άποψη της CAE είναι απλή. Πιστεύουμε ότι η "ετοιμότητα" για βιολογικό πόλεμο είναι ένας ευφημισμός για την ανάπτυξη της τεχνολογίας του βιολογικού πολέμου και τη στρατιωτικοποίηση της δημόσιας σφαίρας. Η ετοιμότητα, όπως υπάρχει σήμερα, είναι ένας παραλογισμός που συνεχίζεται διότι προσφέρει ψήφους στους πολιτικούς, ακροατήριο στα δικαστήρια των μμε, κέρδη στις επιχειρήσεις και επιχορηγήσεις για την παραγωγή στρατιωτικοποιημένης γνώσης. Αν υπάρχει κάποια αληθινή απειλή για τα σώματα και την υγεία μας, αυτή δεν προέρχεται από τα μικρόβια που μπορούν να μετατραπούν σε επιθετικά όπλα, αλλά από τους θεσμούς εκείνους που αντλούν κέρδη από αυτή τη διαδικασία.»*
- η επιχείρηση "Backfire" του FBI για τη σύλληψη τον Δεκέμβριο του 2005 και την απειλούμενη καταδίκη σε εξαντλητικές έως ισόβιες ποινές μελών του Μετώπου για την Απελευθέρωση της Γης *(Earth Liberation Front –E.L.F.)* και του Μετώπου για την Απελευθέρωση των Ζώων *(Animal Liberation Front –A.L.F)* στις ΗΠΑ και τον Καναδά με μοναδικές κατηγορίες καταστροφές υλικής περιουσίας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την καταστροφή ανθρώπινων κοινοτήτων, του περιβάλλοντος και των ζώων.

Βιοτρομοκρατία είναι

- ο υποβιβασμός όλων των ονείρων, των οραμάτων, των σκέψεων και των σχέσεων σε μια βιοτική σούπα, όπου οι άνθρωποι πρέπει να είναι λεπτοί, καθαροί, υγιείς, σεξουαλικά έτοιμοι, συναισθηματικά ψυχροί, διπλωματικά ικανοί, γλωσσικά επαρκείς στους κώδικες του θεάματος, ώστε να "γράφουν" καλά στο γυαλί του εμπορευματικού ψέματος
- το διογκούμενο ψέμα ότι με τη γενετική μηχανική θα ξεπεράσουμε τη φτώχεια και την αρρώστια, την αλλοτρίωση και τη μιζέρια
- η στρέβλωση όλων των κοινωνικών ζητημάτων υπέρ μιας αντίληψης σύμφωνα με την οποία η επιστήμη μπορεί να προσφέρει εξατομικευμένες και μαζικές λύσεις για όλα
- η βιοηθική, μια βιομηχανία υποκρισίας, που έχει αποδειχτεί προθάλαμος περαιτέρω νομιμοποίησης όλων των βιοτεχνολογικών ερευνών ένα στάδιο πριν την εφαρμογή και τη μαζική τους διακίνηση, τόσο στη γεωργία, όσο και στη γενετική μηχανική
- η έντεχνη προπαγάνδα υπέρ της βιοτεχνολογίας από τις ενοποιημένες δυνάμεις του παγκόσμιου ολιγοπωλίου των εταιρειών βιοτεχνολογίας που συγκαλύπτεται υπό το όνομα της βιοηθικής έρευνας
- η ύπουλη δημιουργία τετελεσμένων γεγονότων στη νομοθεσία τόσο για τα γενετικά τροποποιημένα προϊόντα, όσο και για τις γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες
- το εμπόριο ελπίδας από την κρυογονική ως την έρευνα στα βλαστοκύτταρα. Σιγά σιγά, κάθε νέος γονιός που μπορεί να πληρώσει, καλείται σήμερα να αποθηκεύσει βλαστοκύτταρα του παιδιού του για την περίπτωση που αργότερα η βιοτεχνολογική έρευνα θα μπορεί να τα χρησιμοποιήσει. Τα αισθήματα ευθύνης των γονιών απέναντι στα παιδιά τους δεν είναι το καλύτερο αντικείμενο εκβιασμού, δεν είναι η αποτελεσματικότερη επένδυση; Δεν είναι η πιο σίγουρη και μακροπρόθεσμη εγγύηση ότι κανείς δεν θα τολμήσει να ασκήσει κριτική;
- το εμπόριο φόβου της βιομηχανίας της ασφάλειας απέναντι σε κατασκευασμένους τρομοκράτες. Το εμπόριο φόβου της νέας βιοϊδεολογίας πουλάει ψυχοφάρμακα, κλειδαριές και ασφαλιστικά συμβόλαια, προστασία και τεχνητή ηρεμία όταν πραγματικοί τρομοκράτες είναι οι ίδιοι οι έμποροι του τρόμου.

Αν δεν αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη να αντισταθούμε, δεν θα είμαστε παρά οι σύγχρονοι υπήκοοι που *«μοιάζουν πολύ με τους δούλους, γιατί είναι μαζικά και στενάχωρα στοιβαγμένοι σε κτίρια άσχημα, θλιβερά και ανθυγιεινά. Γιατί τρέφονται άσχημα με τροφές μολυσμένες και άγευστες και νοσηλεύονται άσχημα όταν πάσχουν από διαρκώς ανανεούμενες αρρώστιες. Βρίσκονται συνεχώς κάτω από ταπεινωτική παρακολούθηση, ενώ συντηρείται ο εκσυγχρονισμένος αναλφαβητισμός τους και οι θεαματικές δεισιδαιμονίες τους που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των αφεντικών τους».*

Βιοτρομοκρατία είναι η συνθήκη ενός κόσμου όπου μοναδική ιδεολογία προόδου και μοναδική εικόνα του μέλλοντος που μπορούμε να φανταστούμε είναι η ονείρωξη της στρατιωτικής βιομηχανικής τεχνοεπιστήμης, όπου η κοινωνία δεν είναι παρά ένας απέραντος επιτηρούμενος σκουπιδότοπος γύρω από ένα εργαστήριο παρασκευής υποταγμένων μηχανών.

Βιοτρομοκρατία είναι η "λογική" εξέλιξη του καπιταλισμού

ξενοδοχείο των ξένων

φάκελος / το οργανωμένο έγκλημα της εξουσίας

Καπιταλισμός και νομικό σύστημα

Ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα: σχέση οικονομικού και νομικού συστήματος

Ποιο έγινε πρώτα, η κότα ή το αυγό;

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι μια και καλή. Το να βλέπουμε τις πολιτικές εξελίξεις ως αποτέλεσμα των οικονομικών, είναι μια μεθοδολογία που ενίοτε βοηθάει αρκετά στην κατανόηση των εξελίξεων στις κοινωνίες. Αλλά ως εκεί. Η μαρξιστική μεθοδολογία είναι απλώς ένα εργαλείο, δεν είναι φυσικός νόμος, ούτε είναι σαν την Coca-cola, να πηγαίνει με όλα. Κάποια πράγματα μπορεί να τα ερμηνεύσει και κάποια όχι, διότι δεν είναι όλα άσπρο-μαύρο. Η περίπτωση της σχέσης κράτους- κεφαλαίου είναι αντίστοιχη του ερωτήματος με την κότα και το αυγό, ποιος έκανε ποιον.

Συγκεκριμένα: σε νομοθετικό επίπεδο, τίθεται το ερώτημα "είναι ο καπιταλισμός που επιβάλλει τους νόμους ή οι νόμοι επιβάλλουν τον καπιταλισμό"; Σε κυβερνητικό επίπεδο: "το κεφάλαιο αναδεικνύει τις κυβερνήσεις ή οι κυβερνήσεις είναι που δημιουργούν τη συσσώρευση κεφαλαίου"; Τέλος, σε δικαστικό επίπεδο: "οι δικαστές κάνουν ό,τι τους υπαγορεύουν τα αφεντικά, ή μήπως οι δικαστές είναι που ισχυροποιούν τα αφεντικά"; Λοιπόν, το πρόβλημα είναι ότι μάλλον τέθηκαν λανθασμένα οι ερωτήσεις.

1ον, ουδέποτε υπήρξε εξουσιαστικό καθεστώς που να μην είχε τους δικαστές του, την κυβέρνησή του, τους ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής κλπ. Ακόμα κι αν τα ονόματα των αξωματούχων αλλάζουν, η εξουσία τους παραμένει. Όταν λέμε "σύστημα" ή "καθεστώς" εννοούμε την εξουσία που ασκούν οι παραπάνω όλοι μαζί. Λέγοντας "όλοι μαζί" εννοούμε ότι δεν είναι συγκρουόμενες πλευρές, αλλά ασκούν την εξουσία από κοινού.

2ον, οι παραπάνω έχουν επίσης καταλάβει καλά ότι αλληλοτροφοδοτούνται. Αντιλαμβάνονται ότι δεν μπορούν να επιβιώσουν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο κι αλληλοϋποστηρίζονται. Γι' αυτό δεν έχει νόημα να ψάχνουμε αν ο ένας πυλώνας εξουσίας επιβάλλει κάτι στον άλλο, διότι έχουν κοινούς στόχους, συμφωνούν, κάνουν "διάλογο" και δεν επιβάλλουν.

3ον, παρουσιάζεται προπαγανδιστικά από το σύστημα μια εικόνα διαλόγου ή διαφωνιών ανάμεσα στους παραπάνω εξουσιαστές, μια εικόνα που εξυπηρετεί το δημοκρατικό προφίλ του συστήματος. Αλλά στα σημαντικά ζητήματα οι παραπάνω εξουσιαστές συμφωνούν, οπότε το να ψάχνουμε το ποιος υπαγορεύει σε ποιον είναι ανούσιο, διότι εν τέλει κανείς δεν υπαγορεύει σε κανένα, μιας και έχουν κοινή θέληση.

Ανθρώπινα δικαιώματα και καπιταλισμός

Είναι πολλή η προπαγάνδα που επιστρατεύθηκε και μάλιστα απέδωσε τελικά καρπούς. Κυρίως σε Ευρώπη και ΗΠΑ ο καπιταλισμός συνδέθηκε με τα ανθρώπινα δικαιώματα, μέσω της σύγκρισης με το ανατολικό μπλοκ που δήθεν επειδή δεν είχε καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα, γι' αυτό δεν υπήρχαν όσες ελευθερίες είχαν τα καπιταλιστικά κράτη της Δύσης. Ανοησίες.

1ον, οι υπόλοιπες χώρες του κόσμου εκτός Ευρώπης και ΗΠΑ, είτε είχαν καπιταλιστικό σύστημα είτε ανήκαν στο ανατολικό μπλοκ, είχαν της ίδιας ποιότητας καθεστώτα. Π.χ., η κατάσταση στην Ελλάδα κατά τη δικτατορία (1967- 1974) ή στην Ισπανία του Φράνκο ή στην Πορτογαλία του Σαλαζάρ δεν ήταν καθόλου καλύτερη απ' ότι στην Πολωνία ή στην Τσεχία. Αντίστοιχα, η κατάσταση στην Κούβα δεν είναι χειρότερη απ' ότι στη Χιλή επί Πινοσέτ ή στην Αργεντινή επί Βιντέλα, ομοίως και στη σύγκριση Β. Κορέας και Βιρμανίας.

2ον, ο καπιταλισμός συμβιβάζεται μια χαρά με ανελεύθερα καθεστώτα. Η Κίνα κι οι αραβικές χώρες είναι ένα λαμπρό παράδειγμα. Από τη μια πλευρά internet και καταναλωτισμός, κι απ' την άλλη μαντίλες, λογοκρισία και βασανιστήρια.

3ον, ο λόγος που σε Δυτική Ευρώπη και ΗΠΑ υπάρχει περισσότερη ελευθερία, είναι το ότι από το μεσαίωνα ως τώρα οι λαοί αυτών των περιοχών επαναστατούν και διεκδικούν. Ορόσημα κατοχύρωσης ελευθεριών είναι στιγμές εξεγέρσεων και διεκδικήσεων κυρίως του κόσμου των Δυτικών χωρών. Αυτό που απουσιάζει από τις άλλες χώρες ως πολιτικές ελευθερίες είναι αυτό για το οποίο δεν έγιναν ακόμα εκεί αρκετές επαναστάσεις. Πώς να το κάνουμε, η άνοιξη είναι ακριβή, και θέλει και οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους...

Συμπέρασμα: ο καπιταλισμός δεν συνεπάγεται ανθρώπινα δικαιώματα κι ελευθερίες. Το αντίθετο. Ως εξουσιαστικό σύστημα, αντιμάχεται τις ελευθερίες και τα δικαιώματα προσπαθώντας να τα περιορίσει όσο γίνεται.

Νόμοι - Δικαστές - Βουλή

Το τωρινό νομοθετικό καθεστώς είναι ένα σύνολο από καινούργιες και παλιές ρυθμίσεις. Θεσμοί όπως ιδιοκτησία, φυλάκιση, κλοπή, ενέχυρο, μισθός, δεν είναι δημιουργήματα του καπιταλισμού. Στο μέτρο όμως που αντιπροσωπεύουν καταπιεστικές αντιλήψεις, είτε επί ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, είτε επί μεσαίωνα, είτε εν έτει 2006, αφομοιώνονται από το σύστημα μια χαρά.

Αλλά δεν είναι ο καπιταλισμός που βγάζει νόμους. Η συντήρηση ενός καθεστώτος προϋποθέτει την ύπαρξη εξουσιαστικών και άδικων νόμων, που ο καπιταλισμός απλώς αφομοιώνει ή προσαρμόζεται κι όλας (π.χ. με τους anti-trust νόμους). Άλλωστε, το κεφάλαιο δεν υπήρχε ανέκαθεν –στη δημιουργία του συνετέλεσαν οι νόμοι, τους οποίους πάντα έθεταν οι εξουσιαστές. Το νομικό σύστημα νομιμοποιεί την αδικία του καπιταλισμού και του δίνει κύρος. Αλλά και οι αξίες του καπιταλισμού γίνονται κατευθυντήριες γραμμές για το δίκαιο.

Ομοίως και με το δικαστικό σύστημα. Το παραμύθι περί "ανεξάρτητης δικαιοσύνης" είναι αποπροσανατολιστική αστική προπαγάνδα. Ένας δικαστής είναι ένας ανώτατος κρατικός λειτουργός με υψηλή κοινωνική θέση και υψηλό μισθό. Αυτού του ατόμου η ζωή είναι συνυφασμένη με τους ισχυρούς, η επαγγελματική του ανέλιξη εξαρτάται από το κράτος, οπότε και η κρίση του αντικατοπτρίζει τη σκέψη και τα συμφέροντα των ομοίων του κι είναι ξένος για την πλειοψηφία του απλού κόσμου. Την καλύτερη των θελήσεων να έχει, αντικειμενικός δεν μπορεί να είναι.

Όσο για τα κοινοβούλια, το ότι οι βουλευτές είναι απλοί υπάλληλοι των καπιταλιστών και εκπροσωπούν τα συμφέροντά τους, δεν ισχύει. Οι βουλευτές δεν είναι απλώς υπάλληλοι, έχουν οι ίδιοι συμφέροντα και περιουσία, οπότε δεν νομοθετούν απλώς για τα αφεντικά τους, τους καπιταλιστές, αλλά και για τον εαυτό τους –πολλοί βουλευτές με το κόλπο του χρηματιστηρίου αποκόμισαν περισσότερα από πολλούς επιχειρηματίες. Η ανώνυμη εταιρία (Α.Ε.) έχει ξεπεράσει τις συνωμοτικού τύπου ενώσεις των αστών για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους ενάντια στους ευγενείς. Ο Dan Brown γράφει καλά βιβλία, αλλά σήμερα δεν υπάρχει λόγος για συνομωσίες και μυστικές οργανώσεις, άλλωστε η ανωνυμία μιας μυστικής οργάνωσης δεν είναι ασφαλέστερη από το τραπεζικό απόρρητο.

Άρα τι σχέση έχουν ο καπιταλισμός και νομικό σύστημα;

Αμοιβαίας εξέλιξης και αλληλοϋποστήριξης. Καπιταλισμός χωρίς νομικό σύστημα δεν υπάρχει. Ούτε υπάρχει νομικό σύστημα που δεν θα υποστηρίζει την εκμετάλλευση. Ας το ξεκαθαρίσουμε μια και καλή: για όσους τοποθετούν τον εαυτό τους στην άλλη όχθη, ο σκοπός είναι σαφής. Τίποτα λιγότερο από την ολοκληρωτική κατάργηση του συστήματος.

Άγγελος Φελεσάκης

Πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων

Ό,τι ισχύει για όλους τους μάρτυρες φαίνεται ότι δεν μπορεί να ισχύει για τους ψευδομάρτυρες στις δίκες πολιτικής σκοπιμότητας.

Οι Διωκτικές Αρχές δεν διακινδυνεύουν να γελοιοποιείται το κατηγορητήριο.

Γενικά

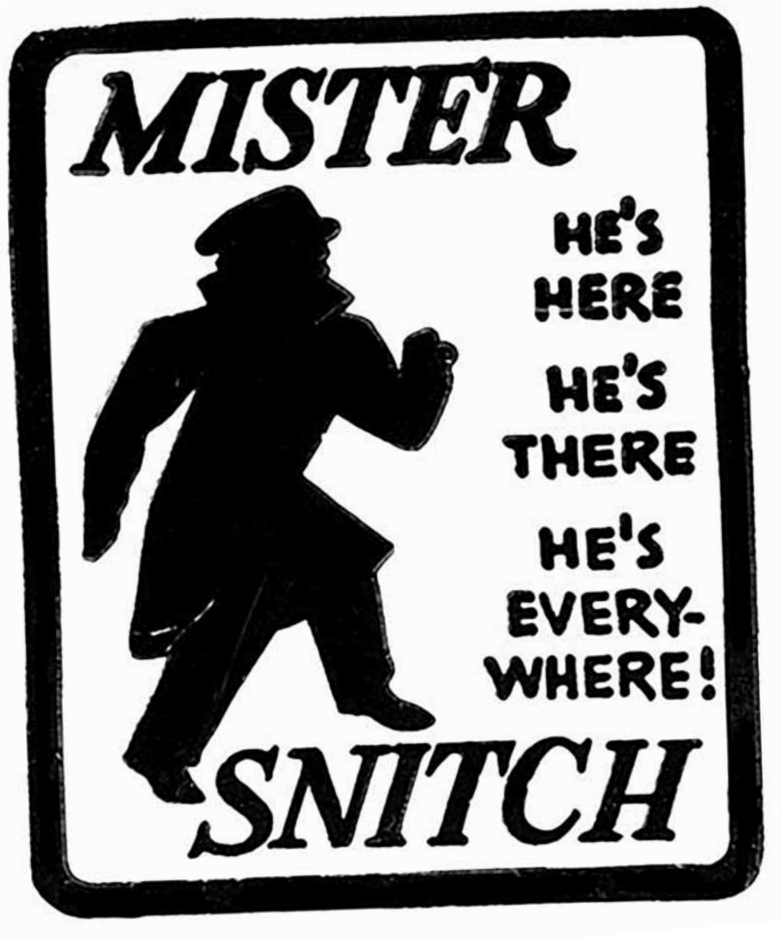
Όλες ανεξαιρέτως οι «αντι»τρομοκρατικές νομοθεσίες όλων των χωρών του κόσμου έχουν και διατάξεις που αφορούν τους μάρτυρες στις δίκες που αφορούν «τρομοκρατικές ενέργειες». Έτσι, στην ποινική δικονομία (το σύνολο των κανόνων που αφορούν τα διαδικαστικά ζητήματα της δίκης) εισάγονται εξαιρέσεις από την συνηθισμένη διαδικασία. Σε όλες αυτές τις δίκες ήρθαν στο δικαστήριο μάρτυρες που υπό κανονικές συνθήκες δεν θα γίνονταν δεκτή η εξέτασή τους. Δηλαδή, αν αυτοί οι βάσει-του-τρομονόμου-μάρτυρες εξετάζονταν όπως όλοι οι μάρτυρες θα αποδεικνύονταν ο πραγματικός τους ρόλος. Φυσικά σε όλες τις τρομο-δίκες η εξέταση τέτοιων μαρτύρων καταλήγει στο ίδιο συμπέρασμα, ότι οι «ειδικές μαρτυρικές καταθέσεις» είναι στημένες από τις Διωκτικές Αρχές.

Πεισίστρατοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

Η προβοκάτσια του Πεισίστρατου στην αρχαία Αθήνα να παρουσιαστεί χτυπημένος και αξιολύπητος ώστε να του παρασχεθεί προσωπική φρουρά και να αποκτήσει βάρος ο λόγος του στην εκκλησία του Δήμου, φέρνει το ζήτημα στο αρχικό του σημείο: στο σκεπτικό του μέσου ανθρώπου ότι, αφού κάποιος απειλείται για αυτά που λέει, όσα λέει θα είναι πολύ σημαντικά, αλλιώς γιατί να κινδυνεύει άλλωστε. Το κράτος έχει δαπανήσει πολύ χρήμα και επιστημονικό δυναμικό ώστε να γνωρίζει πώς λειτουργεί αυτό το σκεπτικό στο μυαλό του απλού κόσμου. Μέσω της κλασικής πλέον μεθόδου των διαρροών στα ΜΜΕ, είτε στον τύπο είτε στα τηλεοπτικά κανάλια, ξεκινάει μια εκστρατεία προπαγάνδας υπέρ του κατηγορητηρίου, κυρίως τονίζοντας το αδιάψευστο των στοιχείων του. Για να καταστήσει αξιόπιστο λοιπόν ένα μάρτυρα πρώτ' απ' όλα τον χαρακτηρίζει «σημαντικό». Μετά, επειδή ακριβώς όσα θα καταθέσει είναι «πολύ σημαντικά», διαδίδεται ότι «δέχεται απειλές και κινδυνεύει», και βέβαια ότι «φοβάται ότι θέλουν να του κλείσουν το στόμα». Έτσι αυτός ο μάρτυρας, αφού έχει βρεθεί πριν καν ξεκινήσει η δίκη στο κέντρο της δημοσιότητας και διαφημίζεται καλά- καλά η ιδιότητά του ως μάρτυρα που θα ρίξει φως στην υπόθεση, γίνεται στα μάτια του κόσμου αξιόπιστος και σημαντικός χωρίς να έχει πει ούτε λέξη. Με λίγα λόγια, δημιουργώντας θόρυβο γύρω από έναν μάρτυρα οι Διωκτικές Αρχές πλάθουν αξιοπιστία. Περιττό να πούμε ότι επιστρατεύοντας τα ΜΜΕ –ιδιαίτερα μέσω «αστυνομικών ρεπορτάζ»– έχει δοθεί από τις Διωκτικές Αρχές τόσο κύρος σε ορισμένους ψευδομάρτυρες, όσος είναι ο εξευτελισμός τους στο δικαστήριο όταν αποδεικνύεται ο σκηνοθετημένος ρόλος τους.

Το γνωστό παραμύθι

Το πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων προβλέπει σε γενικές γραμμές απόκρυψη των στοιχείων του μάρτυρα. Για τους κινδύνους που διατρέχουν οι μάρτυρες πολλά λέγονται, λίγα όμως είναι πραγματικότητα. Τα περισσότερα είναι προπαγάνδα των Διωκτικών Αρχών περί «αδίστακτων τρομοκρατών αποφασισμένων για όλα που δεν διστάζουν να σκοτώνουν αθώους πολίτες» (sic). Εκτός από τα λόγια όμως υπάρχουν και τα γεγονότα. Πότε χτυπήθηκε μάρτυρας κατηγορίας πολιτικής σκοπιμότητας δίκης; Σε όλη την Ευρώπη π.χ. καμιά ένοπλη επαναστατική οργάνωση δεν χτύπησε μάρτυρα, ακόμα κι αν ήταν ξεκάθαρα ψευδομάρτυρας. Η μέχρι τώρα ιστορική εμπειρία δείχνει ότι απειλήθηκαν και χτυπήθηκαν μόνο οι παράγοντες της δίκης που ανήκαν στον κρατικό μηχανισμό, δηλ. δικαστές και εισαγγελείς. Έτσι και στην Ελλάδα, ουδέποτε χτυπήθηκε μάρτυρας κατηγορίας πολιτικής δίκης. Βέβαια, μόνιμο άλλοθι αποτελεί το οργανωμένο έγκλημα του είδους της Μαφίας, το προσφιλέστερο παράδειγμα απειλής μαρτύρων. Όμως κι αυτό το επιχείρημα είναι αποπροσανατολιστικό, διότι βάζει στο ίδιο τσουβάλι διαφορετικές περιπτώσεις.

Είναι άλλο πράγμα η πολιτική δίκη κι άλλο πράγμα η ποινική δίκη κι όσα συμβαίνουν στην μια δεν συμβαίνουν αυτόματα και στην άλλη. Επειδή όμως το κράτος επιχειρεί την αποϊδεολογικοποίηση των πολιτικών δικών, συγκρίνει ανόμοια πράγματα, με έναν αφαιρετικό συλλογισμό *"βίαιη η μαφία, βίαιη και μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση, κι οι δυο επικίνδυνοι είναι, άρα χρήζουν κοινής αντιμετώπισης"*. Συνοψίζοντας, άλλη σκοπιμότητα εξυπηρετεί το περιβόητο πρόγραμμα κι όχι την προστασία μαρτύρων.

Η θέμις έχει κέφια

Έρχεται λοιπόν η στιγμή που ένας μάρτυρας καταθέτει στο δικαστήριο. Εφ' όσον «κινδυνεύει», πολλά στοιχεία γι' αυτόν είναι μυστικά για λόγους ασφαλείας. Το όνομά του είναι κρυφό, όπως και το επάγγελμά του, η κατοικία του, ενώ απαγορεύονται στους δικηγόρους- συνηγόρους υπεράσπισης ερωτήσεις που θα αποκάλυπταν τα στοιχεία του. Όμως το να είναι γνωστή η ταυτότητα του μάρτυρα και το να επιτρέπεται να ρωτά ο δικηγόρος χωρίς να περιορίζεται από «λόγους ασφαλείας» κι άλλες προφάσεις είναι ζήτημα ουσίας, δεν είναι δικηγορικό καπρίτσιο. Μερικά παραδείγματα: έστω ότι ο κρυφός μάρτυρας ήταν αντίδικος με τον κατηγορούμενο. Χωρίς να είναι γνωστή η ταυτότητά του, μπορεί για προσωπικό συμφέρον να καταθέτει ό,τι του κατέβει. Ή, ενδέχεται να είναι αστυνομικός που τον κάλεσαν οι συνάδελφοί του να πει «δυο χρήσιμες κουβέντες». Αν δεν ήταν κρυφός αλλά κανονικός μάρτυρας, όσα θα έλεγε θα ξεσκεπάζονταν. Αλλά ως κρυφός μάρτυρας, μπορεί να έρχεται ο καθένας και να λέει ό,τι θέλει (ή μάλλον, ό,τι θέλουν οι Διωκτικές Αρχές). Έστω πάλι ότι ζει κι εργάζεται στη Θράκη, ενώ καταθέτει ότι είδε στην Αθήνα τον κατηγορούμενο. Χωρίς να είναι γνωστά κατοικία και επάγγελμα, μπορεί να λέει όσα ψέματα θέλει. Μπορεί π.χ. να καταθέτει για περιστατικά που διαδραματίζονταν στα Προπύλαια ενώ εκείνη τη στιγμή εργαζόταν στην…Κομοτηνή. Αν η υπεράσπιση εμποδιστεί να ρωτήσει απλά πράγματα όπως κατοικία και εργασία, ο ψευδομάρτυρας είναι αδύνατο να ξεσκεπαστεί. Ή ακόμα, έστω ότι ο μάρτυρας είναι κατ' επάγγελμα ψευδομάρτυρας. Επομένως, οι μυστικές καταθέσεις, οι απαγορεύσεις ερωτήσεων στους συνηγόρους κι όλα τα συναφή, αποσκοπούν στο να γίνουν δεκτά ανέλεγκτα όσα λέει ο (ψευδο)μάρτυρας, μετατρέποντας την αποδεικτική διαδικασία για τους μάρτυρες σε ένα απλό "ναι τον είδα, αυτός το έκανε".

«θα πέσει πολύ γέλιο», όπως έλεγε κι ο Βουλγαράκης

Έχοντας ως βάση τους μέχρι σήμερα μάρτυρες κατηγορίας σε πολιτικές υποθέσεις και δίκες, ο πρώην υπουργός Δημόσιας Τάξης είχε απόλυτο δίκαιο, έχει πέσει πολύ γέλιο, κι έχει να πέσει ακόμα περισσότερο. Αλλά υπάρχει και οργή, για τις σκευωρίες που στήνονται και το ότι σε αυτές παίζουν σημαντικό ρόλο οι ψευδομάρτυρες που τους στηρίζει ο τρομονόμος. Ήδη δηλαδή υπήρχε μια σχετική εμπειρία, Δημοπουλαίων και λοιπών, πριν την ψήφιση του 2928/2001 και πριν τις δίκες για τις υποθέσεις της 17Ν και του ΕΛΑ. Τώρα, η παρέλαση του Μπακατσέλου, της Ευγενούλας, της Κυριακίδου κι ένα σωρό άλλων που τους είδαν όλους παντού και τους αναγνωρίζουν κατά ποσοστό, το μόνο που αποδεικνύει είναι ότι ο τρομονόμος είναι ένα εργαλείο με το οποίο λύνονται τα χέρια των Διωκτικών Αρχών να κατασκευάσουν ψευδομάρτυρες άφοβα και να εμποδίσουν το ξεσκέπασμά τους στο δικαστήριο. Εμποδίζουν δηλαδή για τις τρομο-δίκες να «πέσει πολύ γέλιο» με τους ψευδο-τρομο-μάρτυρες…

Γιώργος Κωνσταντινίδης

Σχετικά με την συνεταιριστική επιχείρηση Mondragon

Ο «δράκος» του Mondrag

Εδώ και πενήντα περίπου χρόνια πολλοί έπλεξαν το εγκώμιο και πολλοί καταδίκασαν το «μύθο του Μοντραγκόν». Αυτό που κανείς δεν αμφισβητεί είναι ότι η προσπάθεια των εργαζομένων εκεί να συνδυάσουν την αυτοδιεύθυνση με την κοινωνική ασφάλεια και τα εργασιακά δικαιώματα είναι «πετυχημένη».

Οι ρίζες του Μοντραγκόν ξεκινάνε από τις προσπάθειες κολεκτιβοποίησης που πήραν μεγάλη έκταση στον Ισπανικό εμφύλιο. Το 1954, οι μαθητές ενός συνεταιριστή, του καθολικού ιερέα Jose Maria Arizmendi, ιδρύουν μια συνεταιριστική βιομηχανία την ULGOR που το 1956 έχει 24 εργάτες. Σήμερα, η «συνεταιριστική επιχείρηση Mondragon» παγκόσμια γνωστή ως το παράδειγμα που απέδειξε ότι η συνεργασία είναι προτιμότερη από την ατομική εργασία ακόμα και σε συνθήκες σκληρού ανταγωνισμού, απαριθμεί 210 επιχειρήσεις (48 επιχειρήσεις σε 14 εκτός Ισπανίας χώρες) με κάθε αύξηση κερδών να μεταφράζεται σε κοινωνικές απολαβές και σε θέσεις εργασίας (οι εργάτες αυξήθηκαν από 25.322 το 1992 σε 70.884 το 2004).

Χωρίς μεγάλα λόγια, χωρίς εργαζόμενους πειραματόζωα, αλλά με καθημερινές προσπάθειες συνεργασίας έχει καταφέρει τουλάχιστον να εκνευρίσει τους θεωρητικούς των Wal – Mart, να αναπτερώσει το ηθικό πολλών εργαζόμενων και να δώσει δουλειά σε ακαδημαϊκούς να μετρήσουν την ταξικότητα και την επαναστατικότητα του φαινομένου. Οι ίδιοι οι συνεταιριστές του Μοντραγκόν δηλώνουν ότι σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν μια νησίδα σοσιαλισμού. Η κατάργηση της εκμετάλλευσης και ο εκδημοκρατισμός στο εσωτερικό της επιχείρησης, είναι μορφή διεκδίκησης εργατικών δικαιωμάτων.

Δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι σε όλα τα σημαντικά κινήματα, εξεγέρσεις και επαναστάσεις ο ρόλος του συνεταιριστικού τρόπου παραγωγής ήταν διπλός: πρόταση μετάβασης και πρόταση αντίστασης στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

Τα ερωτήματα που θα μπορούσαν να τεθούν είναι πολλά. Στο φανταστικό διάλογο που ακολουθεί, οι απαντήσεις προκύπτουν μέσα από διάφορα δημοσιευμένα κείμενα των ίδιων των εργαζομένων – παραγόντων του πειράματος και είναι αποκαλυπτικές για το εργατικό ζήτημα σήμερα.

1) Τα κέρδη των εργαζομένων οφείλονται αποκλειστικά στο άνοιγμα της εταιρίας σε χώρες με «χαμηλό εργατικό κόστος»;

Οι μισές περίπου από τις εταιρίες του ομίλου είναι συνεταιριστικές. Αυτές βρίσκονται στη περιοχή των βάσκων, ενώ οι υπόλοιπες αφορούν κυρίως τις μεταφορές ή βρίσκονται εκτός συνόρων. Οι επιχειρήσεις «εκτός Ισπανίας» που χρησιμοποιούν υπαλλήλους, δεν έχουν σαν στόχο να αποδώσουν κέρδος στους ντόπιους «συνεταιριστές», καθώς υπάρχει πρόγραμμα μετατροπής και αυτών σε συνεταιρισμούς. Οι δυσκολίες για αυτή τη μετάβαση είναι είτε η ανυπαρξία συνεταιριστικής νομοθεσίας στις τρίτες χώρες, είτε η απροθυμία των εργατών να λειτουργήσουν (με αυξημένη ευθύνη) συνεταιριστικά. Από το 2003 έχουν οργανωθεί τριετή προγράμματα μετάβασης από το καθεστώς του 'υπαλλήλου' στο καθεστώς του 'συνεταιριστή'. Είναι άλλωστε πολύ δύσκολο (κάτι που γνωρίζουμε από τους ελληνικούς συνεταιρισμούς) να λειτουργήσει ένας εργατικός συνεταιρισμός χωρίς την ύπαρξη αντίστοιχου πιστωτικού, εκπαιδευτικού, αγροτικού, προμηθευτικού κλπ. Στο Μοντραγκόν, υπάρχει δίκτυο δεκάδων τέτοιων αλληλεξαρτώμενων συνεταιρισμών.

2) Αποδέχονται τον (μισθολογικό) καταμερισμό εργασίας;

Η μεγαλύτερη δυσκολία για τους συνεταιρισμούς του Μοντραγκόν υπήρξε ο καταμερισμός της εργασίας και των μισθών. Ο ανώτατος μισθός είναι 4 φορές μεγαλύτερος από τον κατώτατο, υπάρχουν τρεις διαβαθμίσεις στους μισθούς, κάτι που αποτελεί και ένα από τα μεγαλύτερα μειονεκτήματα του συστήματος, καθώς υπάρχουν και μορφές συνεταιρισμών με ενιαίο μισθό για όλους (όπως πχ τα κιμπούτζ) ή με ενιαίο σύστημα αξιολόγησης της εργασίας με εργατοώρες.

Το να βρεθεί ένας μέσος όρος θα σήμαινε ότι κάποια επαγγέλματα «υψηλών αποδοχών» θίγονται. Στο Μοντραγκόν, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν ένα συνεταιριστικό νοσοκομείο συνάντησαν την αντίθεση των γιατρών να μειωθεί ο μισθός τους (σε σύγκριση με τις αποδοχές των συναδέλφων τους σε ιδιωτικά νοσοκομεία).

Η πρόταση για το ξεπέρασμα αυτού του κατακερματισμού είναι κυρίως μέσα από την εκπαίδευση. Θετικό είναι πάντως το γεγονός ότι οι διευθυντές που εκλέγονται από τη συνέλευση δεν πληρώνονται για τη «διεύθυνση» του εργοστασίου, αλλά με βάση την ωριαία απασχόλησή τους. Επιπλέον ο μισθός κάθε μέλους δεν εξαρτάται από το μέγεθος της συνεταιριστικής μερίδας, αλλά από την συλλογική αξιολόγηση της εργασίας.

3)Το κεφάλαιο μπήκε στην υπηρεσία της εργασίας;

Η δημιουργία μιας εικονικής ιδιοκτησίας είναι ίσως ένα από τα πιο αποτελεσματικά μέτρα του Μοντραγκόν, ειδικά σε ένα πεδίο που πολλά εργασιακά πειράματα είχαν αποτύχει. Σε αντίθεση με τις άλλες εταιρίες οι μετοχές δεν πουλιούνται ή αγοράζονται, αλλά νοικιάζονται ή δίνονται με πίστωση κάτι που επιτρέπει ακόμα και σε κάποιον χωρίς κανένα κεφάλαιο να συμμετέχει στο συνεταιρισμό. Μόλις κάποιος σταματήσει να εργάζεται χάνει αυτόματα και τη συμμετοχή του στο αποθεματικό.

Δεν είναι τυχαίο ότι δίνουν μεγάλη σημασία σ' αυτή τη διαδικασία: το 70% των κερδών μετατρέπεται σε αποθεματικό με στόχο τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, την επένδυση στην εκπαίδευση, την έρευνα και την ασφάλιση (κάθε μορφής) της εργασίας. Κάθε φορά άλλωστε ένα 10% καλύπτει ανάγκες της κοινότητας ανεξάρτητα από τις ανάγκες του συνεταιρισμού, γεγονός που αποδεικνύει την έντονη αλληλεπίδρασή του με την κοινότητα.

4) Οι συνεταιρισμοί αποτελούν «κοινωνικές ή ηθικές επιχειρήσεις»; Είναι κομμάτι της «κοινωνικής οικονομίας»;

Υπάρχουν τεράστιες διαφορές ανάμεσα στους συνεταιρισμούς και τις άλλες μορφές «συμμετοχικής οικονομίας», «κοινωνικής οικονομίας», τις ΜΚΟ, τις εθελοντικές οργανώσεις ή τα μεμονωμένα παραδείγματα συνεταιρισμών και άλλων προγραμμάτων μετοχοποίησης της εργασίας. Βασικά κριτήρια διαφοροποίησης είναι

α) οι συνεταιρισμοί είναι ανοιχτοί στην κοινωνία, είναι όμως ταξικοί: είναι δημιούργημα ανάγκης και όχι απλού ενδιαφέροντος και το κέρδος για κάθε εργαζόμενο προκύπτει και είναι ανάλογο με τη συμμετοχή του στο συνεταιρισμό, σε αντίθεση με τις άλλες επιχειρήσεις που το κέρδος προκύπτει από την εκμετάλλευση της εργασίας τρίτου.

β) κάθε μέλος έχει μία ψήφο. Όλες οι αποφάσεις για τη διοίκηση των επιχειρήσεων παίρνονται από τη γενική συνέλευση. Στις περισσότερες «κοινωνικές», «κοινωνικά ευαίσθητες» ή «ηθικές» επιχειρήσεις δεν υπάρχει κανένα πρόγραμμα μετάβασης σε λιγότερο εκμεταλλευτικές σχέσεις, ενώ αντίθετα δεν αμφισβητείται το ιεραρχικό μοντέλο αποφάσεων και δεν υπάρχει καμιά μορφή κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής.

5) Ποια είναι η σχέση τοπικισμού, εθνικισμού και διεθνισμού;

Από τη μια μεριά είναι σαφές ότι η αλματώδης ανάπτυξη των επιχειρήσεων του Μοντραγκόν οφείλεται σίγουρα σε μεγάλο βαθμό στον έντονο τοπικισμό (συχνά με τη στρεβλή μορφή του εθνικισμού) των Βάσκων. Δεν είναι τυχαίο ότι όλα τα συνεταιριστικά πειράματα, από τα Κιμπούτζ του Ισραήλ, μέχρι κάθε είδους κοινοτικών συνεταιρισμών στηρίχτηκαν στην συνοχή μιας τοπικής κοινωνίας. Είναι όμως φανερό ότι η μοναδική απάντηση που μπόρεσαν να δώσουν απέναντι στην παγκοσμιοποίηση και τις εξωτερικές πιέσεις του χρηματιστηρίου είναι η διεθνοποίηση του συνεργατισμού.

6) Μπορεί να υπάρξει συνεταιριστικό κίνημα;

Για να έχει αποτελεσματικότητα ένα κίνημα (και να μην υπάρχει μόνο στις ταξινομίες, τις «τάξεις» των θεωρητικών) θα πρέπει να συγκρουστεί συνολικά με τους μεσάζοντες, τις ιδιωτικές επιχειρήσεις και το κράτος, το σύνολο δηλαδή των θεσμών που εκμεταλλεύονται σήμερα την εργασία.

Στο συνεταιριστικό οικονομικό μοντέλο του Μοντραγκόν δεν υπάρχει καμιά κεντρική σύγκρουση με τη κρατική φορολογία, ωστόσο υπάρχει σαφής σύγκρουση με το ιδιωτικό κερδοσκοπικό κεφάλαιο. Δεν αμφισβητούν συνολικά το σύστημα και υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να παραμείνει μια πρόταση εκτόνωσης και εργασιακής ειρήνης, ένας ηθικός όμιλος επιχειρήσεων, μια φιλανθρωπική ή φιλεργατική οργάνωση. Αναμφισβήτητα όμως υπάρχει η δυναμική μιας «από τα κάτω» δημοκρατικής παρέμβασης και διεκδίκησης εργατικών δικαιωμάτων. Όσο οι συνεταιρισμοί δεν παραβιάζουν τις βασικές τους αρχές, η σύγκρουσή τους με το σύστημα είναι αναπόφευκτη.

Γιώργος Μεταξιώτης

Η μεγάλη ελληνορθόδοξη εμποροπανήγυρις

ΒίσσηΑρίων

Το Ελληνορθόδοξο «θαύμα» εμπεριέχει από την κατασκευή του μια ενδελεχή και άρρητη υποκρισία, τόσο σε θρησκευτικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Είναι διαπιστωμένο ότι όλοι χρειάζονται ένα θαύμα. Η οικονομία για να ξεπεράσει την κρίση, η εκκλησία για να συνεχίσει την «πανάρετη» φονταμενταλιστική αποστολή της, η Ελλάδα για να αποδείξει ότι συνεχίζει το μεγαλείο των ένδοξων προγόνων της, η αριστερά για να αναστηθεί, οι πολιτικοί για να σταματήσει η καθημερινή βροχή σκανδάλων και αυθαιρεσιών και τέλος η κοινωνία και οι εργαζόμενοι για να επιβιώσουν από την ληστρική επιδρομή των τραπεζών και των εργοδοτών.

Πριν από λίγο καιρό, στο τεύχος 18 της Βαβυλωνίας με αφορμή τον εθνοκεντρισμό είχα αναφερθεί στον υπερφίαλο Εθνικισμό, την πατριωτική έξαρση και τον ελληνορθόδοξο φανατισμό που οδηγούν την κοινωνία σε ήττα και τον άνθρωπο στην χειρότερή του στιγμή. Το παρόν άρθρο αποτελεί συνέχεια και μια επιπρόσθετη ερμηνεία της πολυσύνθετης φαιδρής Ελληνορθόδοξης νάιλον πραγματικότητας.

Σε μια εποχή θρησκευτικής μεμψιμοιρίας, λατρευτικής κακομοιριάς και φτηνών υπαρξιακών υποκατάστατων, η εκκλησία χρειάζεται έναν «από μηχανής θεό» ή καλύτερα άγιο για να ξαναεπιστρέψει στο προσκήνιο και να συσπειρώσει το Χριστοθέατο ποίμνιο, το οποίο μετά από μια μεγάλη περίοδο σιωπής των αμνών θα επανέλθει βροντερά έτοιμο να αλαλλάξει εμπρός στο «θείο θαύμα» και στο επακολουθούμενο λατρευτικό άρμεγμα, ως φόρο τιμή προς την υπέρτατη πίστη.

Η περίπτωση του ιερομόναχου Βησσαρίωνα αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της δύναμης της θρησκευτικής χειραγώγησης και μια έξοχη μικρογραφία της χριστιανικής θρησκευτικής κοινότητας της Ελλάδας. Η υπερβατική ανάγκη για κάτι «ανώτερο, άγιο και αμόλυντο» οδηγεί τον απλοϊκό καθημερινό άνθρωπο, που δεν έχει καμία ρανίδα άμυνας εμπρός στον συνεχή βομβαρδισμό της κακογουστιάς του πολιτικού ξεπεσμού και της ανθρώπινης εξαθλίωσης, κατευθείαν στην πεποίθηση ότι η σωτηρία βρίσκεται εκτός του μάταιου τούτου κόσμου. Δηλαδή στον αναχωρητισμό, όπως ο βίος του εν λόγω μοναχού, που αψηφά τον θάνατο και στέλνει ένα θεόπνευστο μήνυμα προς τους απανταχού πιστούς: την παραίτηση από την διεκδίκηση της ζωής γιατί η ορθοδοξία είναι ή μόνη εγγύηση για σωτηρία. Επιπλέον αποτελεί και την πιο κερδοφόρα επιχείρηση.

Αν και η αφέλεια της θρησκευτικής πίστης είναι και δεν είναι ο καθρέφτης της σημερινής Ελλάδας, το μόνο βέβαιο είναι ότι κανείς θα θαμπωθεί από την αντανάκλαση που αναδύουν τα μεταλλικά τάματα, τα σταυρουδάκια, τα κομποσκοίνια και τα λοιπά λατρευτικά αξεσουάρ που κάθε πιστός που σέβεται τον εαυτό του θα πρέπει να αγοράσει κατά την διάρκεια της επίσκεψης του, με τα πούλμαν μαζικού θρησκευτικού τουρισμού που επιστρατεύτηκαν αμέσως, από την μυρωδιά του λιβανιού και του άγιου σκηνώματος του χρήματος, που αποτελεί το εμπορικό παρελκόμενο της πίστης στην εποχή της αγοράς.

Είναι γεγονός πως ο καθένας σήμερα χρειάζεται να αγοράσει ένα όνειρο, ένα θαύμα, ή μια ταυτότητα. Η διαφήμιση, η τηλεόραση και η θρησκεία επιτελούν αυτό το σκοπό, προς το εξειδικευμένο θρησκόληπτο κοινό που ζει ανάμεσα μας. Είναι αυτοί με τις σκούρες μαντίλες στις ολονυχτίες και στα συλλαλητήρια ενάντια στο 666, στις νέες ταυτότητες, στη «σκοπιανή» Μακεδονία, κ.α δράσεις. Είναι αυτοί που καίνε ή απαγορεύουν βιβλία, που ποινικοποιούν κοινωνικές συμπεριφορές ή σεξουαλικές προτιμήσεις στο όνομα του ελληνορθόδοξου αναχρονιστικού μεγαλείου.

Είναι αυτοί που θα σκύψουν το κεφάλι με την πρώτη ευκαιρία, όταν το επιτάσσει η πατρίδα, το γένος ή η εκκλησία. Είναι αυτοί που θα δικαιολογήσουν τα παιδιά με τα ξυρισμένα κεφάλια που βαράνε «αλλόθρησκους» και «επικίνδυνους» μετανάστες. Ενώ στην συνέχεια, η υποκρισία ως τύψη, θα τους αναγκάσει να εξομολογηθούν και να μεταλάβουν, ακολουθώντας την προτροπή για νηστεία και εγκράτεια από έναν παχύσαρκο ιερέα.

Δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη η σαπουνοποίηση, μουμιοποίηση ή η φυσική ταρίχευση του μοναχού Βησσαρίωνα. Το θαύμα δεν βρίσκεται εκεί. Το αληθινό θαύμα το βιώνουμε καθημερινά με πρωταγωνιστές τους εργαζόμενους οι οποίοι βλέπουν το εισόδημά τους να μειώνεται, την ανεργία να καλπάζει και το κόστος ζωής να τραβά την ανηφόρα. Φυσικά αυτού του τύπου το θαύμα δεν αποτελεί πεδίο δράσης για την εκκλησία που δεν ασχολείται με τα εγκόσμια. Αντίθετα, προτιμά τις εποχές που οξύνεται η κοινωνική σύγκρουση να διαβάζει ή να ευλογά τυράννους. Ενώ στρατεύεται στο πλευρό του έθνους μόνο όταν θίγονται τα συμφέροντα της. Ας μη το ξεχνάμε ότι η εθνική παλιγγενεσία του '21 έγινε με την εκκλησία να αντιδρά και στην συνέχεια να εμφανίζεται ως εκ του θαύματος να ευλογεί την ελληνική κλεφτουριά, αλλά αυτό είναι αλλουνού παπά ευαγγέλιο.

Ο σημερινός νεοέλληνας αδυνατεί να αντιληφθεί ότι πίσω από «τα ψεύτικα, τα λόγια, τα μεγάλα», που καθημερινά αναπαράγονται προς όφελος του εθνικού μεγαλείου, κρύβονται όλες οι δομικές αιτίες για την σημερινή κατάσταση της ανθρώπινης απαξίωσης.

Φυσικά η αντιφατικότητα της εποχής μας δεν σταματά μόνο στις σκηνές του θρησκευτικού κάλλους. Χρειάζεται και η εθνική ανάταση στον ευρωπαϊκό υποπολιτισμό, με την ανάδειξη του διαγωνισμού της Eurovision ως του υπέρτατου μέσου ανάδειξης του ελληνισμού στα πέρατα της οικουμένης. Φυσικά εδώ το «θαύμα» που αψηφά του φυσικούς νόμους αποτελεί η ελληνίδα εκπρόσωπος της χώρας Άννα Βίσση, η οποία ως ένα άλλο «μουμιοποιημένο άγιο σώμα» δείχνει να παραμένει στην μαγική ηλικία των 20, έχοντας μια μακρόχρονη καριέρα 30 ετών και βάλε στο ενεργητικό της. Μιλάμε για ένα πραγματικό «καλλιτεχνικό» σκήνωμα, με ανάλογη λατρεία όμοια του θρησκευτικού τύπου.

Η Eurovision, η Βίσση, ή τα βραβεία Αρίων είναι μόνο μερικές στιγμές από το όλο ευτράπελο του «εθνικού μουσικού μεγαλείου» και της προβολής που θέλει η Ελλάδα να αποκτήσει αναδεικνύοντας, όλο το κιτς και τον γραφικό στερεοτυπισμό, σε έναν διαγωνισμό ελάσσονος κοινωνικής ή καλλιτεχνικής σημασίας. Η ισχυρή Ελλάδα, αφού μεγαλούργησε οργανώνοντας τους πιο «ασφαλείς» Ολυμπιακούς αγώνες, αφού κατέκτησε την κορυφή του Ευρωπαϊκού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου, τώρα αναζητά νέα πεδία δόξας, διοργανώνοντας την Eurovision. Έναν θεσμό που σαν στόχο έχει να προβάλλει ένα αστικό μουσικό καθωσπρεπισμό, αναδεικνύοντας την εικόνα μιας ανύπαρκτης Ευρώπης μέσα σε έναν αγγλόφωνο ομογενοποιημένο pop πολιτισμό.

Στην λογική αυτή, η Ελλάδα του Σάκη, της Παπαρίζου και τώρα της «νεαρά ώριμης» Άννας –ένας χαρακτηρισμός που αποτυπώνει περίτρανα την αντιφατική και υπερφίαλη σύγχρονη πραγματικότητα της ελληνικής καθωσπρέπει, εικονικής και lifestyle έκφρασης. Ο σύγχρονος απόγονος του Σωκράτη, του Θεμιστοκλή, της Μπουμπουλίνας ή του Καραθεοδωρή, σε αντίθεση με όσα με σθένος υποστηρίζουν οι εθνικοί τηλεπωλητές-στελέχη του ΛΑ.Ο.Σ Λιακόπουλος, Γεωργιάδης, κλπ, αλληθωρίζει προς το ξένο, το βάρβαρο και το αλλότριο, για να χρησιμοποιήσω κάτι από την εθνικά υπερήφανη φρασεολογία τους.

Με βάση αυτό το δεδομένο, ο νεοέλληνας χαρακτηρίζεται απόλυτα μέσα από τους στίχους του ομωνύμου τραγουδιού και εμφανίζεται στο κοινωνικό - πολιτισμικό προσκήνιο να «θέλει να γίνει σαν Αμερικάνος και να του αρέσει στα κρυφά κι ο Μητροπάνος». Έτσι λοιπόν και στην Eurovision, η ελληνική στιγμή θα μιλά άψογα την αγγλική, θα αντιπαραβάλει το κιτς με την γραφικότητα, θα «μπερδεύει το jukebox με την λατέρνα», ενώ θα προβάλει σκηνές από μια χώρα με γραφικά εκκλησάκια, χαμογελαστούς παπάδες, γκαρσόνια και γενικά όλο αυτό το στερεότυπο του Nick the Greek, το οποίο φαντάζονται ότι θα δημιουργήσει την θέση που της αξίζει, η ισχυρή Ελλαδίτσα στην Ενωμένη Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο.

Όλα αυτά, πέρα από την φαιδρή πραγματικότητα της ασημαντότητας, αναπαράγουν την ηθελημένη ελληνορθόδοξη υποκρισία τόσο στο εθνικό όσο και στο κοινωνικό ή το θρησκευτικό ασυνείδητο, δημιουργώντας ένα σημασιολογικό άλλοθι για την δημιουργία θεοσεβούμενων πιστών, ρηχών ανθρώπων σε πνευματικό επίπεδο και υπάκουων - ενταγμένων πολιτών, εγκλωβισμένων σε συντηρητικές ή αναχρονιστικές πρακτικές ή θεσμούς ως προς την παραγωγή των κοινωνικών κατασκευών και αναπαραστάσεων. Η αντικατάσταση της πραγματικότητας από το υπερφυσικό, το εικονικό ή το δημοκρατικό είναι η βασική συνθήκη της λατρευτικής βιομηχανίας και των μηχανισμών έμμεσης αντιπροσώπευσης, με στόχο την απαξίωση του ανθρώπου ως αυτοτελούς και αυτοκαθοριζόμενου όντος.

Στην ερώτηση εάν τα πάντα είναι ένα πανηγυράκι, η απάντηση μπορεί να δοθεί μόνο εάν πιστέψουμε στο πραγματικό θαύμα της ζωής που είναι η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση ως τρόπος κοινωνικής συμβίωσης. Αλλιώς θα παραμείνουμε στο προφανές γεγονός: πάντα κατά την διάρκεια ενός πανηγυριού, στήνεται ένα μικρό ή μεγάλο παζάρι. Και όπως σε όλα τα παζάρια αυτού του είδους, έχουμε την αναπαραγωγή ενός φτηνού θεάματος και αγοραπωλησίας με όλους υποσυνείδητα - να γνωρίζουν αλλά να μην το παραδέχονται - για την φτήνια και την κάλπικη αξία όλων των εμπλεκομένων. Η δημοκρατία, το κράτος, οι κάθε λογής θεσμοί και η θρησκεία αποτελούν απλά μια διαφορετική όψη αυτού του παζαριού.

Επειδή η ζωή μας δεν είναι για τα πανηγύρια, θα πρέπει να τελειώνουμε με όλες τι εκφράσεις των φτηνών θεσμικών, πολιτικών, καλλιτεχνικών, κοινωνικών υποκατάστατων. Σίγουρα το Vision (όραμα) της κοινωνίας δεν εγκλωβίζεται στην κάθε λογής Euro νίκη, ούτε και διατηρείται στο σκήνωμα καμιάς θρησκευτικής πίστης ή πολιτικής ορθοδοξίας. Όπως είναι ευνόητο επιδιώκουμε όχι απλά να διαχωριστεί το κράτος από την εκκλησία, αλλά η κοινωνία από το κράτος, την εκκλησία και το έθνος. Ώστε ούτε να είμαστε, ούτε και να φαινόμαστε Έλληνες ή Χριστιανοί ή Ορθόδοξοι ή όλα αυτά μαζί.

Αργύρης Αργυριάδης

Αποικιοκρατούμενοι και αποικιοκράτες

Συνέντευξη με τον Αμάρα Μερζάκ, εκπρόσωπο της κίνησης "Ιθαγενείς της Δημοκρατίας"

Τη διάσταση αποικιοκρατούμενου αποικιοκράτη που συνεχίζει να διέπει τη σχέση γάλλων αλγερινών και γενικά μεταναστών θέτει στη βάση της συζήτησης για να εξηγήσει τις ταραχές του Νοέμβρη στη Γαλλία ο αλγερινογάλος Αμάρα Μερζάκ, εκπρόσωπος της κίνησης "Ιθαγενείς της Δημοκρατίας" που βρέθηκε στην Ελλάδα προσκεκλημένος του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών.

Οι "Ιθαγενείς της Δημοκρατίας" γεννήθηκαν στις αρχές του περασμένου χρόνου στον αντίποδα των κομμάτων της αριστεράς που *"μέχρι τότε η ανάλυση τους για την καταπίεση και τον αποκλεισμό ήταν στενά οικονομική και κοινωνική, μαρξίζουσα, αποκρύπτοντας μια σημαντική ιστορική διάσταση: η Γαλλία έχει μια ιδιαίτερη σχέση με τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς λόγω της αποικιοκρατίας. Εκείνη την εποχή οι κοινωνίες ήταν χωρισμένες στα δυο. Από τη μια ήταν οι ιθαγενείς- παντελώς αποκλεισμένοι οικονομικά κοινωνικά και πολιτικά"*. Αποκλεισμός που δημιούργησε και τις αντίστοιχες ρατσιστικές αναπαραστάσεις. *"Σε ένα επίπεδο λόγω της εικόνας που είχαν για το Ισλάμ, ήταν ασύμβατο να είσαι μουσουλμάνος και γάλλος πολίτης. Οι ιθαγενείς αλγεριινοί, λόγω της ιδιαίτερης πολιτισμικής τους ταυτότητας δεν είχαν πρόσβαση στα αγαθά και τα δικαιώματα της υπόλοιπης γαλλικής αποικιοκρατικής κοινωνίας. Μπορεί να είχαν γαλλική υπηκοότητα αλλα δεν ήταν γάλλοι πολίτες είχαν διαχωρίσει την εθνικότητα από την ιδιότητα του πολίτη. Η Αλγερία θεωρείτο συνέχεια του γαλλικού εδάφους και κράτους, οι δημόσιες υπηρεσίες στελεχώνοντας από γάλλους και οι Αλγερινοί δεν ψηφίζανε για το εθνικό κοινοβούλιο αλλα για την τοπική βουλή, που εκλεγόταν από δυο εκλογικά σώματα".*

Τι ακριβώς ίσχυε, έτσι για να θυμούνται οι παλιοί και να μαθαίνουν οι νέοι;

Το εκλογικό σώμα χωριζόταν με βάση τη θρησκεία ενώ εξέλεγαν ίδιο αριθμό αντιπροσώπων: από τη μια οι Γάλλοι της Αλγερίας που ήταν ένα εκατομμύριο και από την άλλη εννιά εκατομμύρια μουσουλμάνων, δηλαδή μια χριστιανική ψήφος ισουτο με εννιά μουσουλμανικές. Το δε σώμα από κανονισμούς και ρυθμίσεις που λεγόταν ο "κώδικας του ιθαγενή" ήταν ένα νομικό καθεστώς εξαίρεσης για τους ιθαγενείς που δεν είχαν ελευθερία κίνησης και έπρεπε να πάνε στο αστυνομικό τμήμα για να πάρουν αδεια κυκλοφορίας για οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και οποιαδήποτε δραστηριότητα. Από το να πάνε στη δουλειά τους μέχρι να πάνε στην παραλια. Απαγορευόταν ακόμη και η συνάθροιση. Η αποικιοκρατική σχέση κυριαρχίας, μια σχέση νικητών και νικημένων καθόρισε τον τρόπο που παρουσίαζαν τους νικημένους και ποτε δεν ξεπεράστηκε από την γαλλική αντίληψη για τους άλλους.

Παρ'ότι ο 26χρονος Αμάρα γεννήθηκε στη Γαλλία από αλγερινους γονείς, οικονομικούς μετανάστες και μορφώθηκε αφού είναι καθηγητής ιστορίας της αποικιοκρατίας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση καθώς και ερευνητής -κάνει το διδακτορικό του πάνω στο ίδιο θέμα, ο ίδιος δηλώνει Αλγερινός. Μας δείχνει με περηφάνια το αλγερινό του διαβατήριο, θεωρεί την γαλλική υπηκοότητα "κληρονομιά αποικιοκρατική".

Πώς το δικαιολογεί;

"Η γαλλική υπηκοότητα είναι ένας τίτλος πολίτη αλλα δεν διάλεξα να γεννηθώ στη Γαλλία. Οι γονείς μου μου το ξεκαθάρισαν. "Ηρθαμε εδώ γιατί πεινούσαμε, αλλα είμαστε αλγερινοί, σεβόμαστε την χώρα υποδοχής" αλλα εμείς ζουσαμε σαν αλγερινοί, πηγαίναμε διακοπές στην Αλγερία. Είχα δικαίωμα στην γαλλική υπηκοότητα γιατί γεννήθηκα σε γαλλικό έδαφος αλλα και για έναν ακόμη λόγο επειδή οι γονείς μου όταν ήταν στην Αλγερία αυτή θεωρείτο γαλλικό έδαφος κάτι που η Αλγερία δεν το ήθελε αλλα επέμενε η Γαλλία γιατί διαφορετικά θα αμφισβητούνταν η χώρα μου ως γαλλικό έδαφος. Ωστόσο η πρώτη μου ταυτότητα είναι ότι μισώ την αδικία, επειδή έχω βιώσει στο πετσί μου την αδικία και την καταπίεση...".

Ναι αλλά μετά από περισσότερα από 40 χρόνια ανεξαρτησίας πως εξηγείται ένα κίνημα "ιθαγενών";

Η αποικιοκρατία τελειωσε αλλά δεν αφορά μονο τα εδάφη είναι και ένα κοινωνικό γεγονός που έφτιαξε μια κουλτούρα αποικιοκρατίας. Η αποικοκρατια επηρεάζει μέχρι και σήμερα τον τρόπο που οι Γάλλοι αντιλαμβάνονται και ορίζουν τους άλλους: όλοι οι πληθυσμοί στη Γαλλία με χωρα καταγωγής πρώην γαλλική αποικία ορίζονται με βάση τη χωρα καταγωγής τους, τους βλέπουν σαν ιθαγενείς. Ακόμη και η διοικητική ή αστυνομική κουλτούρα, ακόμη και το σχολείο απέναντι μας διέπεται από μια αποικιοκρατική ρατσιστική κουλτούρα. Τι άλλο είναι όταν μου κάνουν δέκα χιλιάδες φορες την ημερα αστυνομικούς ελέγχους επειδή διαφέρω; Δεν μπορούν να αντικρύσουν κατάματα το αποικιοκρατικο παρελθόν τους και μια κοινωνία που αρνείται να δει το παρελθόν της είναι καταδικασμένη να το ζήσει για δεύτερη φορά.

Ποιοι συμμετέχουν στο κίνημά σας;

Οι ιθαγενείς είμαστε μια πολιτική κατηγορία όχι εθνοτικη, γυναίκες και άντρες από διαφορετικές καταγωγές που έχουμε συνείδηση ότι η καταπίεση που αγγίζει μια κατηγορία του γαλλικού πληθυσμού έχει ιστορικές εξηγήσεις. Είμαστε σε ρήξη με την αριστερά και κάποια κοινωνικά κινήματα που δεν υπολογίζουν αυτές τις διαφορες στην καταπίεση. Ωστόσο δεν έχουμε πάρει διαζύγιο με αυτές τις δυνάμεις, δεν κλεινόμαστε στον εαυτό μας αφού είναι κοινός ο αγώνας που δίνουμε ενάντια στην καταπίεση. Απλώς οι ιθαγενείς είναι οι πρώτοι που βάζουν στο δημόσιο λόγο και στο πεδίο της μάχης μια συγκεκριμένη αιτια που δεν έχει βάλει η αριστερά, αυτή των αποικιοκρατουμενων, γιατί η αριστερά δε βλέπει αυτή τη συνθετότητα του καταπιεσμένου και του πως ζει αλλα όλα αυτά τα συμπυκνώνουν στην πάλη των τάξεων. Στο κίνημα συναντιούνται διαφορετικές γενιές, στην πλειοψηφία τους με καταγωγή αποικιοκρατούμενη "αραβοαφρικανική" γιατί μεταξύ μας έχουμε μια κοινή εμπειρία αυτής της μορφής καταπίεσης και μ'αυτην την έννοια είμαστε μια πολιτική κοινότητα. Μια κοινότητα ελπίδας που μοιραζόμαστε με όλους και είναι ανοικτή στους γάλλους ενώ λειτουργούμε με επιτροπές σε όλη τη χώρα.

"Ισότητα, αδελφότητα, ελευθερία" σημαίνουν κάτι για σας;

Και βέβαια. Αλλα κάθε αρχή αντλεί την δύναμη της από τον τρόπο που εφαρμόζεται. Αυτό το τρίπτυχο δεν είναι το μονοπώλιο της γαλλικής δημοκρατίας. Οι νέοι των προαστιων ακούνε αυτές τις ωραίες λέξεις και με το που βγαίνουν έξω από το σχολειο καταλαβαίνουν ότι αυτά δεν ισχύουν και ένας λόγος που προκαλεί αυτήν την εξέγερση είναι οι προδομένες ελπίδες για αυτά που για σένα δεν ισχύουν.

Συμμετείχατε στα επεισόδια;

Δε συμμετείχα άμεσα αλλα ήμουν μάρτυρας όλων αυτών που έγιναν. Αν δεν έχεις τις λέξεις για να εκφράσεις τον πόνο και την ελπίδα σου τότε πετάς πέτρες. Και θα πέταγα κι εγώ. Η λογική της ένταξης στη γαλλία είναι η λογική της αφομοίωσης, αλλα είμαστε παιδιά μιας άλλης ιστορίας πως να ενταχθούμε. Αυτή η εξέγερση δεν είναι θρησκευτική όπως θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε είναι μια εξέγερση ανθρώπων που είδαν την αντίθεση στη γαλλική δημοκρατία μεταξύ διακηρυχτικών αρχών και εφαρμογής τους. Είναι μια εξέγερση που ξεγύμνωσε τη γαλλική δημοκρατία, έσπασε τον καθρέπτη στον οποιο κοιταζόταν. Αυτό που έχω να πω στη δημοκρατία είναι ότι πρέπει να βιαστεί γιατί μου τελειώνουν οι λέξεις και θα αρχίσω να πετάω πέτρες...

Τι ζητάτε;

Θέλουμε να δράσουμε για να μη μοιάζει το αύριο μας με το χθες μας. Είμαστε αλληλέγγυοι με τους εξεγερμένους, ζητάμε αμνηστεια όλων αυτών που καταδικάστηκαν και απελευθέρωση των περισσότερων από 400 που είναι ακόμη στη φυλακή, γιατί πρόκειται για εξεγέρσεις με πολιτικό χαρακτήρα που η κυβέρνηση θέλει να εγκληματοποιησει. Πρέπει να δώσουμε μια πολιτική απάντηση ότι η εποχή των λόγων τελειωσε. Ενισχύουμε οικονομικά τις οικογένειες των φυλακισμένων για την εξέγερση, απαιτούμε την παραίτηση του Σαρκοζί ακόμη και αν γνωρίζουμε ότι αυτό δεν αρκεί για να αλλάξουν τα πράγματα και οργανώνουμε δημοσιες δράσεις αλληλεγγύης. Αυτοί που συμμετείχαν είχαν κάθε λόγο να το κάνουν, είναι ανθρωποι που βλέπουν να τους αρνούνται καθημερινά την ταυτότητα τους, που υφίστανται ταπεινώσεις λόγω καταγωγής, είναι αποκλεισμένοι κοινωνικά και είναι άνθρωποι που έχουν θυμο και οργή. Πρέπει να ληφθεί υπ'οψην ότι αυτή η μορφή βιας είναι αντίστοιχη του αθροίσματος των προδομένων ελπίδων και προσδοκιών που έχει καλλιεργήσει η γαλλική κοινωνία. Για αυτούς οι άρχες της δημοκρατίας ακυρώνονται κάτω από το ζυγό της καθημερινής μιζέριας.

Ιωάννα Σωτήρχου

Τα περιστέρια της Shell!

Ενα από τα μεγαλύτερα προβλήματα αυτού του "πολιτισμού" των σκουπιδιών, είναι η διαχείριση της απίστευτης ποσότητας απορριμάτων που παράγει καθημερινά. Κι αν για τους καθημερινούς τόνους σκουπιδιών υπάρχει ελπίδα να βρεθούν κάποιες πρόχειρες λύσεις, δεν ισχύει το ίδιο για τα επικίνδυνα απόβλητα των τοξικών και ρυπογόνων πολυεθνικών.

Άλυτο έμεινε το πρόβλημα των πυρηνικών απόβλητων, ακόμα αναζητούνται χώρες και τόποι - πυρηνικοί σκουπιδοτενεκέδες, ενώ τα θαμένα, στο παρελθόν, ανά την υφήλιο περιμένουν την ευκαιρία "επανάκαμψής" τους, αν δεν έχει ήδη συμβεί για κάποια. Οι πολυεθνικές διαχειρίζονται τη γη ως να ήταν το παγκόσμιο τσιφλίκι τους, απόλυτη ιδιοκτησία τους κι όχι συνολική ανθρώπινη κληρονομιά. Απ' όπου θέλουν αρπάζουν και όπου κρίνουν συμφέρον ή αρκετά αθέατο, κρύβουν και τα σκουπίδια τους.

Η αύξηση του διοξειδίου του άνθρακα, ως γνωστόν είναι η βασικότερη αιτία για το πρόβλημα της υπερθέρμανσης του πλανήτη (κι αυτό δεν είναι μια απλή φράση αλλά έχει καθοριστικές συνέπειες για το άμεσο μέλλον). Να λοιπόν που ξεκινά η πρώτη "πειραματική" απόπειρα ταφής του! Οι πετρελαϊκοί όμιλοι Shell και Statoil ανακοίνωσαν πως το επόμενο σχέδιό τους είναι να θάψουν κάτω από τον πυθμένα της Βόρειας θάλασσας ένα μεγάλο μέρος από το διοξείδιο του άνθρακα που εκλύεται από θερμοηλεκτρικά εργοστάσια, σε μια προσπάθεια να περιορίσουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Είναι ξεκάθαρες οι οικολογικές ευαισθησίες των δύο ομίλων, όπως και της Mobil και της Texaco και των άλλων πετρελαϊκών κολοσσών. Οι κάτοικοι της κεντρικής Αφρικής και οι ακτιβιστές της Green Peace μπορούν να διαβεβαιώσουν του λόγου το αληθές!

Στις προθέσεις των εταιριών είναι φυσικά "και η καλύτερη αξιοποίηση των υπαρχόντων κοιτασμάτων πετρελαίου". Στη γλώσσα τους "καλύτερη αξιοποίηση" σημαίνει εξάντληση και της τελευταίας σταγόνας πετρελαίου. Σύμφωνα με το σχέδιό τους, ο ρύπος θα διοχετεύεται μέσα σε υπεράκτιες πετρελαιοπηγές που κοντεύουν να εξαντληθούν. Η πίεση του αερίου ωθεί στην επιφάνεια όσο πετρέλαιο έχει απομείνει στο κοίτασμα, ενώ το ίδιο το διοξείδιο του άνθρακα θα παραμένει για πάντα παγιδευμένο στον πυθμένα. Παρόμοια μέθοδος εφαρμόζεται στις πετρελαιοπηγές του Τέξας, όπου κάθε χρόνο θάβονται περίπου 30 εκατομμύρια τόνοι διοξειδίου το χρόνο, σε μια προσπάθεια που ξεκίνησε τη δεκαετία του 1970 για να αυξηθεί η ανάκτηση του πετρελαίου από τα κοιτάσματα.

Αυτή η διαβεβαίωση των ενεργειακών υπερκολοσσών για το "πειθήνιο" αέριο, μας θυμίζει τις αντίστοιχες των πυρηνικών κολοσσών για τα πυρηνικά απόβητα. Είναι ελεύθεροι να πετούν τα τοξικά τους σκατά οπουδήποτε, όπως τα περιστέρια! Άγνωστες οι συνέπειες της ταφής τέτοιων ποσοτήτων διοξειδίου του άνθρακα. Έτσι κι αλλιώς όλη η γη είναι ένας πειραματικός χώρος για τις πολυεθνικές, για να "παίζουν" και να κερδίζουν, υποθηκεύοντας το μέλλον μας.

Η μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία της Καλιφόρνιας

Στις 25 Μαρτίου πάνω από 1.000.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Λος Άντζελες ενάντια στον αντιμεταναστευτικό νόμο Sensenbrenner. Ήταν η μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία της Καλιφόρνιας.

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν στις 7 Μαρτίου στην Ουάσιγκτον με 50.000 διαδηλωτές, συνεχίστηκαν στις 10 του μηνός στο Σικάγο με 500.000 (η μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία της πόλης), ενώ τις επόμενες ημέρες πορείες με συμμετοχή δεκκάδων χιλιάδων ατόμων έγιναν στην Ατλάντα, το Μιλγουόκι, το Phoenix κ.ά. Την ημέρα που προηγήθηκε της μεγάλης πορείας στο Λος Άντζελες, χιλιάδες μαθητές έκαναν αποχή από τα μαθήματά τους και πραγματοποιήσαν διαδηλώσεις, φτιάχνοντας το κλίμα, ενώ στη Georgia δεκάδες χιλιάδες μετανάστες δεν εμφανίστηκαν στους χώρους εργασίας τους διαμαρτυρόμενοι για τη ρατσιστική νομοθεσία της πολιτείας.

Παραθέτουμε στη συνέχεια αποσπάσματα από την ανακοίνωση της οργάνωσης mexica-movement που δίνει μια άλλη διάσταση στο "ξύπνημα του γίγαντα":

Ήρθαν με αυτοκίνητα.
Ήρθαν με λεοφωρεία, τραίνα, αεροπλάνα ή απλά περπατώντας.
Νέοι, ηλικιωμένοι, ολόκληρες οικογένειες… ήρθαν. Και η συζήτηση για τη "μεξικάνικη και κεντροαμερικανική μετανάστευση" δεν θα είναι ποτέ πια ίδια. Σε μια εκπληκτική επίδειξη συλλογικής αντίστασης, μέχρι και 2 εκατομμύρια άνθρωποι διαδήλωσαν στους δρόμους του Λος Άντζελες ενάντια στο νόμο HR 4437, τη ρατσιστική νομοθεσία του Sensenbrenner που στοχεύει στην ποινικοποίηση και τη φυλάκιση των μεξικάνων και κεντροαμερικάνων, ανθρώπων "χωρίς χαρτιά" στην ίδια τους την ήπειρο.

Αυτή η γη είναι δική μας και δεν φεύγουμε!

Η πορεία ήταν η μεγαλύτερη στην ιστορία του Λος Άντζελες. Όχι μόνο πλημμύρισε τους δρόμους, αλλά τους ξεχύλισε. Χιλιάδες κατέλαβαν τις αερογέφυρες φωνάζοντας συνθήματα στους διαδηλωτές που περνούσαν από κάτω τους (…) Η μεγάλη πορεία του Λος Άντζελες καταγράφηκε από τα μμε ως μια πορεία "μεταναστών". Υποθέτουμε ότι αν είσαι λευκός (απόγονος ευρωπαίων) και μιλάς αγγλικά (μια γλώσσα που παραδόξως παίρνει το όνομά της από μια άλλη χώρα, την Αγγλία) αυτό σημαίνει ότι δεν είσαι μετανάστης. Οι μεξικάνοι και οι κεντροαμερικάνοι αντιθέτως αυτομάτως αποκαλούνται "ισπανόφωνοι" ή "Latinos". Παραδόξως, όσοι χαρακτηρίζονται επίσημα στις ΗΠΑ ως "ιθαγενείς πληθυσμοί" δεν αποκαλούνται αγγλόφωνοι ή "Britannics", παρόλο που σήμερα μιλούν κυρίως αγγλικά.

Οι μεξικάνοι, οι κεντροαμερικάνοι, οι αυτόχθονες των ΗΠΑ και του Καναδά είναι στην πραγματικότητα αδέρφια με κοινή ιστορία και κουλτούρα. Μεγάλο μέρος αυτής της κοινής ιστορίας είναι η λεηλασία τους από τους ευρωπαίους αποίκους που εξόντωσαν το 95% των αυτόχθονων και έκλεψαν τη γη τους για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες της Ευρώπης. Σε μια συνέχιση αυτής της κατοχής, ο νόμος Sensenbrenner ενισχύει τις εξουσίες του αστυνομικού κράτους καθώς και τα ψέματα "γι' αυτούς τους σκουρόχρωμους" (…) Η επικίνδυνη όμως αλήθεια είναι ότι οι διαδηλωτές του Λος Άντζελες δεν πέρασαν με κάποιο πλοίο από τη νήσο Ellis *(στμ.: ιστορικό σημείο ελέγχου του ευρωπαϊκού μεταναστευτικού κύματος στις αρχές του προηγούμενου αιώνα)*. Είναι οι αυτόχθονες λαοί αυτής της ηπείρου. Και έχουν αρχίσει να το συνειδητοποιούν, από το Σικάγο ως την Ουάσιγκτον κι από το Μιλγουόκι ως το Λος Άντζελες.
www.mexica-movement.org

Συνέντευξη με τη Βαντάνα Σίβα

Η **Βαντάνα Σίβα**, εδώ και δεκαετίες αγωνίστρια στο πλευρό των αγροτών της Ινδίας ενάντια στην οικονομική και τεχνολογική γενοκτονία των πολυεθνικών, είναι επίσης φυσικός και συγγραφέας, έχει ιδρύσει τον οργανισμό Ναβντάνια για την προστασία της βιοποικιλότητας και των δικαιωμάτων των αγροτών και διευθύνει το Ίδρυμα Έρευνας για την Επιστήμη, την Τεχνολογία και τους Φυσικούς Πόρους στην Ινδία. Έχει γράψει εκατοντάδες άρθρα για τη βιοτεχνολογία, τη βιοτρομοκρατία, την αποτυχία της οικονομικής παγκοσμιοποίησης, την τρομοκρατία ως κανιβαλισμό, τα πολιτικά διδάγματα από το τσουνάμι, το ρόλο των παγκόσμιων ελεγκτικών οργανισμών και τα μονοπώλια (βλ. π.χ. http://www.zmag.org/bios/homepage.cfm?authorID=90).

(Στα βιβλία της συγκαταλέγονται: *Βιοπειρατεία: Η καταλήστευση της φύσης και της γνώσης, Κλεμμένη Σοδειά: Ο σφετερισμός της παγκόσμιας σίτισης, Ακόμα Ζωντανή: Η Βία της πράσινης επανάστασης, Μονοκαλλιέργειες του Μυαλού και Οι πόλεμοι του νερού: ιδιωτικοποίηση, μόλυνση και κέρδος)*

'Ηταν καλεσμένη του φεστιβάλ Ντοκυμαντέρ στη Θεσσαλονίκη και με την ευκαιρία Τύπος και τηλεόραση την προέβαλαν ιδιαίτερα ως εγγύηση ότι "κάποιοι αγωνίζονται για το καλό του πλανήτη μας" –την αξιοποίησαν δηλαδή ως ένα ακόμη θεαματικό άλλοθι οικολογικού εφησυχασμού. Στις 10 Μαρτίου, μετά από μια εκδήλωση του φεστιβάλ και επειδή θεωρούμε ότι το έργο και οι απόψεις της έχουν ενδιαφέρον, τη συναντήσαμε και απομαγνητοφωνήσαμε την παρακάτω σύντομη συνομιλία μαζί της, η οποία έγινε με βάση συγκεκριμένες ερωτήσεις σχετικά με την εξέλιξη της συζήτησης για τις πατέντες, το πολιτικό επίπεδο των αντικαπιταλιστικών συνεργασιών και την ευρύτητα της δράσης ενάντια στον καπιταλισμό με αιχμή το καταστροφικό έργο των πολυεθνικών.

Έχετε μιλήσει για τους τρόπους με τους οποίους η επιβολή της πατέντας σε σπόρους, οργανισμούς και τεχνικές, μέσω της τοπικής ή της διεθνούς νομοθεσίας, λειτουργεί εις βάρος ανθρώπων και κοινοτήτων: Ιδιοποιείται και εμπορευματοποιεί τη γνώση και τα δίκτυα ανταλλαγής σπόρων και καθιστά εξαρτώμενους τους καλλιεργητές αλλά και ολόκληρους πληθυσμούς από τις εταιρείες. Είστε δηλαδή υπέρ κάποιας κοινοτικής ή συλλογικής κατοχύρωσης της ιδιοκτησίας, κάποιας πατέντας άλλου τύπου;

Η ίδια η έννοια της πατέντας είναι προβληματική. Καταρχήν για να πατενταριστεί κάτι πρέπει, σύμφωνα με τη νομοθεσία, να είναι καινούργιο και πρωτότυπο: Πώς να πατεντάρεις κάτι τόσο παλιό, όσο ένας σπόρος που αιώνες τώρα ανταλλάσσεται, ή μια γνώση που μια κοινότητα μοιράζεται από τότε που θυμάται τον εαυτό της; Αυτά για τη νομική αντίφαση στην ίδια την έννοια της πατέντας. Το θέμα είναι να χρησιμοποιούμε τη γνώση συλλογικά.

Δουλεύετε με τις κοινότητες των αγροτών στην Ινδία, με το διεθνές αντικαπιταλιστικό κίνημα, αλλά συνομιλείτε με κυβερνήσεις και διεθνείς οργανισμούς. Γιατί το θεωρείτε απαραίτητο αυτό;

Μας ενδιαφέρει να απεγκλωβίσουμε κάποιους από τους θεσμούς αυτούς από την απόλυτη κυριαρχία των εταιρειών και των διεθνών οικονομικών κέντρων. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα μας υπηρετήσουν οι κυβερνήσεις ή οι διεθνείς οργανισμοί. Δεν δουλεύουμε μαζί τους επειδή τους έχουμε εμπιστοσύνη ή επειδή πιστεύουμε στο ρόλο τους. Δεν θέλουμε να τους αφήσουμε όμως και στην πλήρη ομηρία του διεθνούς συστήματος. Αλλιώς οι κυβερνήσεις θα στρέψουν ολόκληρη την κοινωνία εναντίον μας και πολλοί απλοί άνθρωποι θα ποινικοποιηθούν. Γιατί να είναι π.χ. ένας θεσμός όπως το δικαστήριο στην Ινδία εναντίον των αγροτών; Εμείς να σύρουμε τις εταιρείες στο δικαστήριο. Αν κανείς δεν μηνύσει τη Monsanto *[στμ.: από τις μεγαλύτερες εταιρείες παραγωγής μεταλλαγμένων σπόρων]*, αν κανείς δηλαδή δεν αμφισβητήσει την πλήρη κυριαρχία της, τότε σιγά-σιγά η Monsanto θα αποκτήσει τον πλήρη έλεγχο.

Από όσα είπατε στην ομιλία σας [όπου αναφέρθηκαν οι αυτοκτονίες εκατοντάδων χιλιάδων αγροτών την τελευταία δεκαπενταετία εξαιτίας της χρέωσής τους στις εταιρείες και η συνέχιση μιας πολιτικής γενοκτονίας και καθυπόταξης], **προκύπτει ότι έχετε την εντύπωση ότι στην Ελλάδα η κυβέρνηση και η τοπική αυτοδιοίκηση έχουν αντιτεθεί αποτελεσματικά στους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς.**

Μα η Ελλάδα έχει πει όχι στα μεταλλαγμένα…Δεν είναι έτσι;

Ας μείνουμε π.χ. στους γ.τ.ο.: Στην Ελλάδα υπάρχει ανεξέλεγκτο εμπόριο εισαγωγής σπόρων από χώρες όπως η Βραζιλία, για την παραγωγή όχι μόνο ζωοτροφών αλλά και ελαίων και παραγώγων σόγιας και καλαμποκιού που χρησιμοποιούνται σε καταναλωτικά προϊόντα…

Στείλτε μου στοιχεία. Αλλιώς μόνο στα επίσημα δημοσιεύματα μπορώ να επαφεθώ. Κι αυτά λένε ότι η Ελλάδα και η Αυστρία έχουν πει τα μεγάλα όχι.

Εδώ έχουν ήδη αρχίσει πειραματικές καλλιέργειες ελαιοκράμβης για παραγωγή βιοντήζελ για τις οποίες δεν υπάρχουν πιστοποιητικά αν πρόκειται για μεταλλαγμένες ποικιλίες ή όχι.

Ακριβώς γι' αυτό πρέπει να υπάρξει ένα κίνημα που να απαιτεί να μην είναι γενετικά τροποποιημένη η ελαιοκράμβη για τα βιοκαύσιμα. Κοιτάξτε τη Syngenta *[στμ.: τον βιοτεχνολογικό κολοσσό]*: οι μετοχές της ανέβηκαν κατακόρυφα όταν άρχισε η συζήτηση για τα βιοκαύσιμα στην Ευρώπη. Οι βιοτεχνολογικές εταιρείες περιμένουν πώς και πώς να ανοίξει η αγορά των βιοκαυσίμων. Εκεί θα πουλήσουν μαζικά τα γ.τ. προϊόντα τους.

Κι αυτό δείχνει ότι ούτε και το ζήτημα της ενημέρωσης, ούτε το ζήτημα της "οικολογικής ενέργειας" δεν μπορεί να λυθεί σε επίπεδο διεκδίκησης από το κράτος και από την κυβέρνηση. Στην Ελλάδα αυτά που δημοσιεύονται ή λέγονται στη Βουλή καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα…
Ένα ακόμη ελληνικό παράδειγμα: Στη βιολογική γεωργία, οι παραγωγοί χρειάζονται πιστοποιήσεις ότι οι σπόροι που χρησιμοποιούν δεν είναι γ.τ. Οι εταιρείες που προμηθεύουν τους σπόρους όμως αρνούνται να παράσχουν τέτοια πιστοποιητικά. Δεν είναι υποχρεωμένες να το κάνουν. Κι εκεί λοιπόν δεν γνωρίζουμε τι ακριβώς συμβαίνει…
Κάτι ακόμη. Συνδέεται κατά τη γνώμη σας ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση των γεωργών από τις εταιρείες βιοτεχνολογίας σπόρων με την κριτική στο ολιγοπώλιο των φαρμακευτικών εταιρειών και τις εφαρμογές της βιοϊατρικής και της γενετικής;

Και τους δύο τομείς τους αντιμετωπίζουμε ως κάτι ενιαίο. Η δουλειά μου ξεκίνησε με τη συναίσθηση ότι πρόκειται για μια υπόθεση κοινή. Απλώς αποφάσισα να ασχοληθώ δημιουργικά και ερευνητικά ειδικά με το θέμα των σπόρων. Στον πολιτικό μας αγώνα όμως η θέση μας είναι ότι σαφώς πρόκειται για ένα πράγμα, είτε μιλούμε για γενετική μηχανική των σπόρων, για γ.τ. σοδειές με στόχο την παρασκευή φαρμάκων, είτε για γενετική μηχανική στα ζώα και τους ανθρώπους.

Πώς τα ενσωματώνουμε λοιπόν όλ' αυτά τα ζητήματα στην επικοινωνία και τη δικτύωση των ατόμων και των συλλογικοτήτων που ενδιαφέρονται για ένα κίνημα –όχι κίνημα "αντιπαγκοσμιοποίησης", όχι κίνημα Μ.Κ.Ο, αλλά αντικαπιταλιστικό και αντιεξουσιαστικό;

Η απάντησή μου είναι πολύ απλή. Να χτίσουμε έναν κόσμο απαλλαγμένο από πατέντες. Αυτό σημαίνει: Αν είμαστε παραγωγοί, να παράγουμε χωρίς πατέντες, αν είμαστε "καταναλωτές", να διεκδικούμε μέσα από το κίνημα π.χ. βαμβακερά χωρίς Bt *[στμ.: γ.τ. καλαμπόκι με βάκιλλο Θουρηγγίας]*, όπως απαιτούσε η σχετική καμπάνια Clean Cotton Campaign *[στμ.: που απαιτούσε την κατάργηση των γ.τ.ο. στην κλωστοϋφαντουργία]*. Όπως αναδείξαμε τη βλαβερότητα ορισμένων χημικών, όπως αναδείξαμε την εκμετάλλευση στα sweatshops, όπου παιδιά και μεγάλοι εργάζονται σε συνθήκες σκλαβιάς, έτσι να αναδείξουμε και τον αρνητικό ρόλο της πατεντοποίησης, ιδιαίτερα όσον αφορά σε ζωντανούς οργανισμούς και βασικές ανάγκες. Εναντίωση στις πατέντες σημαίνει ότι παράλληλα δημιουργούμε εναλλακτικές οικονομίες. Σημαίνει επίσης ότι συχνά είναι αναπόφευκτη η κοινωνική ανυπακοή και η παραβατικότητα.

Λ.Γ. και Χ.Β.

We are the world

Ένας μεγάλος μετασχηματισμός διαδραματίζεται στη φύση του καπιταλισμού. Μετά από εκατοντάδες χρόνων μετατροπής των φυσικών πόρων σε εμπορεύματα, ο πρωταρχικός τρόπος δημιουργίας πλούτου σήμερα βασίζεται στο μετασχηματισμό των πολιτιστικών πόρων σε εμπορεύσιμες προσωπικές εμπειρίες.

Πρόκειται για μια νέα μορφή υπερ-καπιταλισμού, βασισμένη στην εμπορευματοποίηση του ανθρώπινου χρόνου.

Η AOL-Time Warner, η Disney, η Viacom και η Sony Corp. δεν είναι απλά επιχειρήσεις των media. Καθορίζουν σε παγκόσμιο επίπεδο τη πρόσβαση ή όχι σε μια απέραντη σειρά πολιτιστικής εμπειρίας, όπου συμπεριλαμβάνονται ο τουρισμός, τα θεματικά πάρκα, τα κέντρα ψυχαγωγίας, η ιδέα της ευημερίας, η μόδα και η κουζίνα, ο επαγγελματικός αθλητισμός και τα παιχνίδια, η μουσική, ο κινηματογράφος, η τηλεόραση, η έκδοση περιοδικών και βιβλίων. Το ταξίδι του καπιταλισμού ολοκληρώνεται με την εμπορευματοποίηση του ίδιου του ανθρώπινου πολιτισμού.

Πόσο γρήγορα αναδύθηκε το παγκόσμιο σύστημα των media; Το 1990, το 15 τοις εκατό του εισοδήματός των δύο μεγαλύτερων εταιριών media στον κόσμο (Time Warner και Disney), προερχόταν έξω από τις ΗΠΑ. Μέχρι το 1997, το ποσοστό έφτασε στο 30 τοις εκατό. Και οι δύο εταιρίες αναμένουν στην επόμενη δεκαετία η πλειοψηφία των επιχειρήσεών τους να βρίσκεται στο εξωτερικό.

Το παγκόσμιο σύστημα των media σήμερα ελέγχεται από ένα πρώτο επίπεδο εννέα γιγαντιαίων εταιριών. Οι πέντε μεγαλύτερες είναι: Time Warner, Disney, Bertelsmann, Viacom και News Corporation. Πέρα από την ανάγκη μιας παγκόσμιας αρένας για τον μεταξύ τους ανταγωνισμό, οι κατευθυντήριες γραμμές για τους γίγαντες των media είναι δύο: Πρώτον, μεγαλώστε τόσο ώστε να εξουσιάζετε τις αγορές και οι ανταγωνιστές να μην μπορούν να σας εξαγοράσουν. Εταιρίες όπως η Disney και η Time Warner έχουν σχεδόν τριπλασιαστεί σε μέγεθος την τελευταία δεκαετία.

Δεύτερον, εμπλακείτε σε πολυάριθμες βιομηχανίες media, όπως η παραγωγή ταινιών, η έκδοση βιβλίων, η μουσική, τα τηλεοπτικά κανάλια και δίκτυα, τα λιανικά καταστήματα, τα πάρκα διασκέδασης, τα περιοδικά, οι εφημερίδες κ.ο.κ. Το συνολικό κέρδος για τους πλανητικούς γίγαντες των media είναι απέραντα μεγαλύτερο από το άθροισμα των επιμέρους κερδοφοριών. Μια ταινία, για παράδειγμα, πρέπει επίσης να παραγάγει ένα soundtrack, ένα βιβλίο, κάθε λογής εμπορεύματα, εκπομπές στην τηλεόραση, CD-ROMs, video games, θέματα για τα πάρκα διασκέδασης.

Το πρώτο επίπεδο ελέγχου ολοκληρώνεται με την TCI, τη μεγαλύτερη εταιρία επικοινωνιών των ΗΠΑ με επενδύσεις σε όλο τον πλανήτη, τη General Electric (ιδιοκτήτρια του τηλεοπτικού δικτύου NBC), τη Sony (ιδιοκτήτρια των κινηματογραφικών εταιρειών Columbia και TriStar καθώς και πλήθους δισκογραφικών εταιρειών) και τη Seagram (ιδιοκτήτρια της κινηματογραφικής εταιρείας Universal και πολλών δισκογραφικών εταιρειών).

Πίσω από αυτές τις εταιρίες έρχεται ένα δεύτερο επίπεδο ελέγχου που αποτελείται από περίπου 30-40 μικρότερες πολυεθνικές των media. Αυτές οι εταιρίες είτε έχουν έλεγχο σε εθνικό και περιφερειακό επίπεδο, είτε ειδικεύονται σε συγκεκριμένους τομείς της παγκόσμιας αγοράς. Οι μισές από αυτές προέρχονται από τη Βόρεια Αμερική (όπως η Westinghouse που ελέγχει τον τηλεοπτικό σταθμό CBS, η New York Times Co., οι εταιρείες Hearst, Comcast και Gannett). Το μεγαλύτερο μέρος του υπολοίπου προέρχεται από την Ευρώπη, με ένα μικρό αριθμό να βασίζονται στην ανατολική Ασία και τη Λατινική Αμερική.

Οι πολυεθνικές των media, με τα δίκτυά τους που επεκτείνονται σε όλο τον πλανήτη, καταβροχθίζουν τις τοπικές πολιτιστικές εκφράσεις σε κάθε γωνιά του πλανήτη και τις ξαναπακετάρουν ως πολιτιστικά εμπορεύματα. Τα κυρίαρχο 20 τοις εκατό του παγκόσμιου πληθυσμού σήμερα ξοδεύει το ίδιο σχεδόν ποσοστό του εισοδήματός του για την πρόσβαση στην πολιτιστική εμπειρία όσο και για την αγορά αγαθών και για τις βασικές υπηρεσίες.

Με τον έλεγχο των διαύλων που οι άνθρωποι χρησιμοποιούν για να επικοινωνήσουν μεταξύ τους αλλά και με τη διαμόρφωση ενός μεγάλου μέρους του πολιτιστικού περιεχομένου που καταγράφεται και μεταδίδεται από την τηλεόραση ή μέσω του Διαδικτύου, οι επιχειρήσεις των media είναι σε θέση να καθορίζουν παντού την ανθρώπινη εμπειρία. Δεν υπάρχει προηγούμενο στην ιστορία σε έναν τέτοιας έκτασης έλεγχο των ανθρώπινων επικοινωνιών και εμπειριών.

Οι νέες δυνάμεις της καπιταλιστικής κουλτούρας θα εξοντώσουν τις υπόλοιπες πολιτιστικές εκφράσεις με το ξαναπακετάρισμά τους σε βραχύβιες εμπορικές ψυχαγωγίες, πληρωμένες διασκεδάσεις και αγορασμένα θεάματα.

Η απώλεια της πλούσιας πολιτιστικής ποικιλομορφίας χιλιάδων ετών ανθρώπινης εμπειρίας θα είναι καταστροφική για τη μελλοντική ζωή, όσο και η απώλεια της βιολογικής ποικιλομορφίας μας.

Όταν ο ίδιος ο πολιτισμός απορροφάται στην οικονομία, μόνο οι εμπορικοί δεσμοί απομένουν για να συγκροτούν την κοινωνία. Όταν όλο και περισσότερες από τις ανθρώπινες σχέσεις μετατρέπονται σε πληρωμένες εμπειρίες, η ίδια η ύπαρξη του πολιτισμού τίθεται σε αμφισβήτηση.

Την ίδια στιγμή, ενώ το προνομιούχο 20 τοις εκατό του παγκόσμιου πληθυσμού μεταναστεύει στον κυβερνοχώρο, το υπόλοιπο της ανθρωπότητας προσπαθεί να επιβιώσει στα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου. Περισσότερο από το μισό της ανθρώπινης φυλής δεν έχει κάνει ποτέ ένα τηλεφώνημα.

Ο κόσμος αναπτύσσεται γρήγορα σε δύο διακριτούς πολιτισμούς: εκείνοι που ζουν μέσα από τις ηλεκτρονικές πύλες του κυβερνοχώρου, και εκείνοι που ζουν έξω από αυτές.

Τα νέα, παγκόσμια ψηφιακά δίκτυα επικοινωνιών, επειδή απορροφούν και περικλείουν τα πάντα, δημιουργούν ένα νέο και ολοκληρωτικό κοινωνικό πεδίο, μια δεύτερη γήινη σφαίρα που σκεπάζει τη μάνα-Γη με το νανούρισμα του θανάτου.